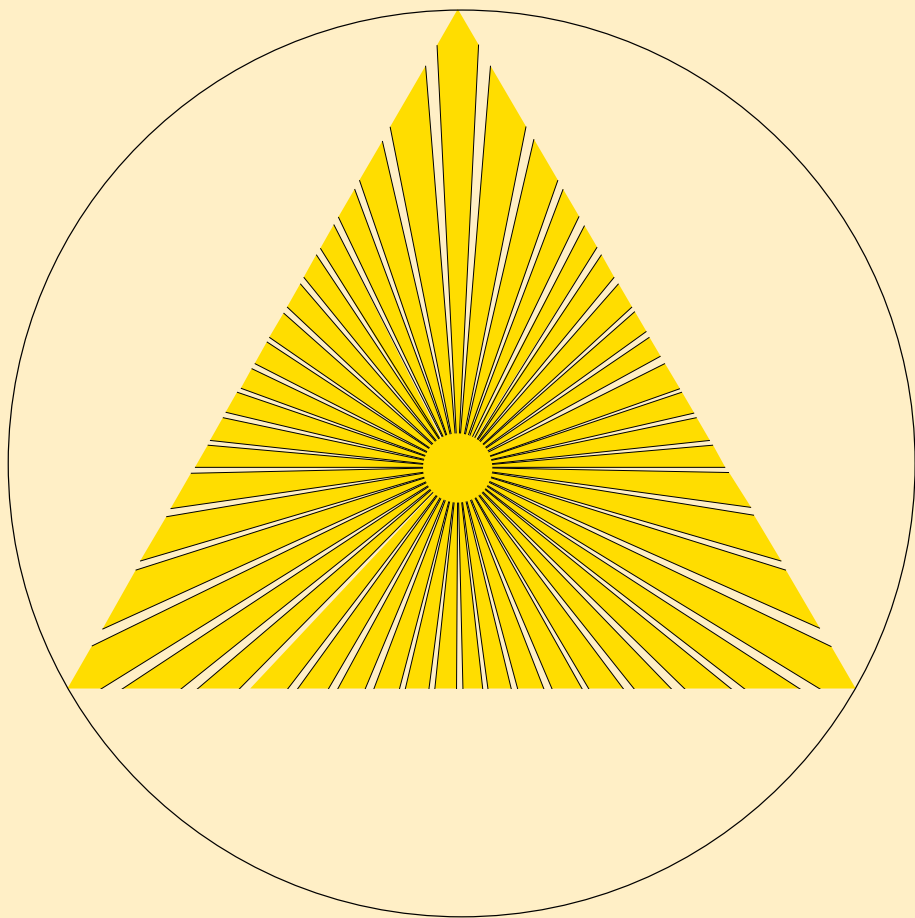


J. van Rijckenborgh

PRIHAJAOČI NOVI ČLOVEK



PRIHAJAJOČI NOVI ČLOVEK

PRIHAJAJOČI NOVI ČLOVEK

JAN VAN RIJCKENBORGH

ROZEKRUIS PERS HAARLEM – NIZOZEMSKA

PRIHAJAJOČI NOVI ČLOVEK

JAN VAN RIJCKENBORGH

Naslov izvirnika:

DER KOMMENDE NEUE MENSCH

Prevedeno iz nemškega jezika

Izdajatelj in založnik: Založba Rosa, d.o.o.

Celovška cesta 280, 1000 Ljubljana

Prelom: Darinka Knapič

Prva e-izdaja 2025

Cena: 27 EUR

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 228669443

ISBN 978-961-96343-4-9 (PDF)

Vsebina

Predgovor	11
-----------------	----

PRVI DEL SAMOSPOZNANJE KOT PREDPOGOJ ZA RAZVOJ NOVEGA ČLOVEKA

I – 1 Prihajajoči novi človek	15
--	-----------

Una sancta – Bogu naproti v nebo

I – 2 Kristus, univerzalni izvor svetlobe in moči.....	21
---	-----------

V svetu, toda ne OD sveta – Resnično duhovno sonce – Atom
duhovne iskre – Ultravijolično in ultrardeče – Hora est

I – 3 Sedmerno učinkovanje božjega sonca.....	27
--	-----------

Strtje jaza z negacijo – Sedmerni žarki božjega sonca – Prebuditev
atoma duhovne iskre – Faza iskalca – Čudoviti dragulj – Mentalna
stvaritev nesmrtnega človeka

I – 4 Vzroki človeške ujetosti.....	34
--	-----------

Miselne forme in njihovo učinkovanje - Pranagon krvi –
Bitje poželenja – Krvni jaz – Sistem jetra-vranica – Mentalna
konceptija nesmrtnega človeka – Izgon krvnega bitja

I – 5 Ni mostu med naravnim in duhovnim človekom.....	43
--	-----------

Trije egi narave – Navidezna kultura – Vznemirjenje – Delo
Gospoda

I – 6 Sila teže in osvoboditev	50
---	-----------

Vera v vašem srcu – Hrepenenje kot elektromagnetna zmožnost
– Mikrokozmos – Pot do vrat misterijev: postati tih pred Bogom
– Obe elektromagnetni polji – Transfiguracija – Novo življenjsko
polje

I – 7 Norost križa..... 56

Prisilni jopič narave – Odpor proti transfigurizmu – V dobri družbi – Univerzalno kraljestvo – Kozmična sedmernost – Dialektična Zemlja – Naravne sile in arhetipi

I – 8 Bog - arhetip– človek..... 63

Kraljestvo Boga je v vas – Arhetipi človeka – Atom duhovne iskre in arhetip – Sedanja resničnost bivanja – Ponovna vzpostavitev porušene enosti: Bog – arhetip – človek

I – 9 Božja alkemija in človek 69

Fundamentalna božja alkemična formula našega planeta – Prasubstanca, univerzalna *materija magica* – Veliki dih – Izvorna duša – Vodik – Snovno rojena duša – Dvakrat rojeni – Ponovno rojstvo iz vode in duha – Živa vodikova bomba – Vodik, kisik, dušik, ogljik – Naš sedmerni vzorčni planet – Štiri svete jedi

I – 10 Spoznaj samega sebe 75

Lucifer – Jaz – duša je le naravni pojav – Brezciljnost jaz – človeka in njegov svet – Fundamentalna enost človeka z njegovim luciferskim delom – Zmota okultizma – Pekel in peklenski ogenj – Dialektična hierarhija – Zmota naravne religije – Pot usode in Lucifer – Klic duhovne šole k premišljanju – Dva principa kačjega ognja – Kristus in Lucifer – Binkoštno naročilo učenca – Vstajenje zvezde jutranjice – Duh in nevesta

I – 11 Vrtnica sedmernega razodevanja Boga 83

Rožni križ (Rozenkreuz) – Naše življenjsko polje je zaključena celota – Štiri dialektične hrane – Morje žive vode – Obe atmosferski polji – Klic Kristusa za vrnitev – Nova tempeljska zgradba – Postavitev temeljnega kamna – Delo učenca graditelja templja – Vstop v izvorno elektromagnetno polje

I – 12 Neizogibnost križeve poti 89

Stilizirana vrtnica – Križeva pot – Dragoceni dragulj – Cilj duhovne šole – Obe življenjski polji – Klic univerzalnega bratstva – Nujnost samo osvobajajočega ravnanja – Sprejem klica – Napačni misticizem – Nevarnost naravne religije – Hoja po poti – Verujoči, poklicani, izbrani

I – 13 Vstop v svobodo 96

Bog pozna vse svoje otroke po imenu – Grešno stanje jaz–
zavesti – Luciferski atom in Kristusov atom – Primarna
nujnost ponovnega rojstva duše – Krst na Jordanu – Tri faze
evangeljskega prehoda v svobodo – Dosegljiv začetek

I – 14 Živi evangelij svobode 102

Ločitvena linija – Propad jaza v Jezusu Gospodu – Jezusovo
romanje – V srce zapisan evangelij – Evangeljska križeva pot je
vesela pot – Zadnja stran evangelija – Resnični apostolski krog
– Molitev blaženosti iz tretjega templja – Vsega zmožna milost –
Parodija na evangelij resnice

I – 15 Znanje o naravi smrti 109

Vzrok človekovega padca – Priprava na sledenju Kristusu –
Mikrokozmos kot atomski steber – Nepogrešljivost podčloveških
naravnih kraljestev – Tragika človekovega prizadevanja za
samoohranitev

I – 16 Zmota dialektike 116

Splošna tragika sveta – Osvobajajoče samospoznanje –
Utrujenost iščoče duše – Poskus posnemanja kraljestva –
Obstoječe ujetništvo človeštva – Juda in njegova usodna pot –
Tri značilnosti izdaje – Fatalni konec – Velika nevarnost na poti

I – 17 Dve podobi v mikrokozmosu 124

Trojna prikazen – Judov konec – Tri velike ovire pred najdenjem
poti – Avrično bitje, višje sebstvo – Nižje sebstvo – Lucifer, Bog
ognja – Firmament kot lipika – Odvisno stanje avričnega bitja
– Avrično bitje kot naravni bog – Zmota okultizma – Latentno
duhovno sonce – Preizkušnja v puščavi

I – 18 On mora rasti, jaz se moram manjšati 132

Moč višjega sebstva – Vpliv višjega sebstva na zemeljski proces
rojstva – Današnje bivanje – Nenaravni proces – Fiktivna ideja
nadalnega obstajanja in reinkarnacija - Nebožje bivanje človeka
prek lastne povezave z višjim sebstvom – Novo nebo in nova
zemlja – Popolno uničenje človekovega naravnega stanja – Jezus
Kristus, popolnima drugi – Pot popolne ponižnosti – Vrnitev
svetlobe

DRUGI DEL

SEDMERNA POT NASTANKA NOVEGA ČLOVEKA

<u>I – 1</u>	<u>Vera, krepost, spoznanje.....</u>	<u>143</u>
	Nevarnost prizadevanja na horizontalni ravni – Ključ za pot: vera – Resnično posedovanje vere – Krepost – Spoznanje- Prižigati novo plamenico	
<u>II – 2</u>	<u>Samoobvladovanje (I)</u>	<u>150</u>
	Samoobvladovanje – Posledica odrinjenosti naravnih nagonov – Inferno onostranskega mejnega področja – Nastanek »višjih« področij zrcalne sfere – Skupna krivda človeka do človeka – Nujnost poti odrešitve	
<u>II – 3</u>	<u>Samoobvladovanje (II).....</u>	<u>157</u>
	Dvanajst moči – Tri faze rasti dialektičnega človeka – Zvezda Betlehema – Meč duše – Prepirl obeh narav – Resnično samoobvladovanje	
<u>II – 4</u>	<u>Stanovitnost</u>	<u>163</u>
	Stanovitnost srca dialektičnega človeka - Čistost srca – Šok – Nujnost stanovitnosti – Greh	
<u>II – 5</u>	<u>Blaženost v Bogu (I)</u>	<u>169</u>
	Blaženost Boga dialektičnega človeka – Učinkovanje vrhunskega zdravila – Telesna sprememba učenca – Štiri svete jedi – Drugi kačji ogenj – Pingala in ida – Ananija in Safira – Novi eter zavesti – Žleza timus – Novi živčni sistem – Mesto z dvanajstimi stolpi	
<u>II – 6</u>	<u>Blaženost v Bogu(II)</u>	<u>175</u>
	Iz zgodbe apostolov – Skupnost s Kristusovimi žarčenji – Nova zavest – Usmrtitev novega magnetnega polja izžarevanja - Učenci pomočniki – Zahtevana usmrtitev jaza	
<u>II – 7</u>	<u>Blaženost v Bogu (III)</u>	<u>181</u>
	Nova telesna podoba – »Samomor« katarov – Dve jedri zavesti – Prazen grob – Apostolski krog	

II – 8	<u>Ljubezen do bližnjega.....</u>	<u>187</u>
	Bog, razodet v mesu – Ljubezen do dialektičnega človeka – Humanizem – Ujetost v Gnozi – V svetu, toda ne več od tega sveta – Ribič ljudi - Skrivnost delovanja Duhovne šole	
II – 9	<u>Ljubezen (I).....</u>	<u>194</u>
	Trije templji – Ribarjenje ljudi – Trije sveti zakoni apostolata	
II – 10	<u>Ljubezen (II).....</u>	<u>200</u>
	Prihaja novo življenje – Prihajajoči novi človek – Osvobajajoče hrepenenje po odrešitvi – Dostop v novo kraljestvo – Gradnja novega templja – Poveljučana nova osebnost	

TRETJI DEL

DAROVI IN ZMOŽNOSTI NOVEGA ČLOVEKA

III – 1	<u>Avrično ponovno rojstvo.....</u>	<u>209</u>
	Komu govorimo – Gradnja arhe – Delovno mesto graditelja – Zmote gibanja »govorjenje jezikov« - Ljubezen, ki prekrije grehe – Mikrokozmična revolucija	
III – 2	<u>Posledice avričnega ponovnega rojstva</u>	<u>215</u>
	Posledica mikrokozmične revolucije – Odpusti nam naše grehe ... – Prvi dan ponovne stvaritve: novi darovi in zmožnosti – Kaj ni ozdravitev	
III – 3	<u>Dar zdravljenja</u>	<u>221</u>
	Tri službe – Pet nalog, devet zmožnosti – Nevarnosti negativnega zanimanja – Kaj je zdravljenje - Pomoč za odrešitev – Išcite najprej božje kraljestvo – Zdravljenje, križeva pot do ozdravitve	
III – 4	<u>Naloge: pet tokov zdravljenja.....</u>	<u>225</u>
	Sedmerno svetovno bratstvo – Stanje obeh narav – Dar zdravljenja – Razodetje sinov Boga – Pet nalog pomoči zdravljenja – Izvir Siloa – Prebuditev vrtnice – Novi člen v zlati verigi	

<u>III – 5 Zmožnosti(I).....</u>	<u>232</u>
Omejitev darov zdravljenja – Zmožnost prenosa vere – Zmožnost modrosti in projekcije slike – Zmožnost razumske analize in prenos uvida in razumevanja – Zmožnost nove volje – Darovi zdravljenja	
<u>III – 6 Zmožnosti(II)</u>	<u>238</u>
Tip spremembe – Začetek zdravljenja – Prižig – Zmožnost razlikovanja duhov	
<u>III – 7 Smrt je použita v zmagi.....</u>	<u>243</u>
Oznaniilo koca – Ni osvoboditve z evolucijo – Obe naravi – Zadnja pozavna – Vakuum Šambale – Smrt, kje je tvoje želo? – Noč bo kmalu minila	
<u>III – 8 Novo življenjsko polje</u>	<u>248</u>
Oblačilo brez šivov – Hiša Sancti spiritus za novo žetev – Janez in Jezus – Sodelovanja na stavbi Boga – Prelivanje krvi	
<u>III – 9 Zmožnost prerokovanja</u>	<u>254</u>
Resnični služabnik Boga – Resnični prerok – Zmožnost prerokovanja – Cilj in naloge preroka – Gradnja na vogelnem kamnu: Kristusu	
<u>III – 10 Zmožnost »jezikov«</u>	<u>260</u>
Uničenje magnetnih polov dialektičnega polja – Razodevanje božjih otrok – Transfigurizem in ta svet – Upočasnjevanje poteka stvari – »Jeziki« - Še enkrat: avrično bitje – »Jeziki« iz ognja – Nastanek »novih jezikov«	
<u>III – 11 Zmožnost »govorjenja jezikov«</u>	<u>268</u>
Novi »jeziki« iz ognja – Zmota in nevarnosti gibanja jezikov – Ne sprašujte mrtvih – Senzitivnost – Pridobitev darov jezikov – Rast nove zavesti – Darovi govorjenja jezikov	
<u>Biografija avtorja</u>	<u>276</u>
<u>Razlaga besed.....</u>	<u>279</u>

Predgovor

Prva izdaja knjige *De komende nieuwe mens* (v slov. prevodu: *Prihajajoči novi človek*) je izšla leta 1953, v času ponovne izgradnje zahodne Evrope po 2. svetovni vojni. Idealisti najrazličnejših smeri so si takrat prizadevali za mir in novo ureditev sveta. Danes, več kot petdeset let kasneje, se je veliko spremenilo, toda prepir med ljudstvi in narodi je ostal. Bolj kot kdaj koli prej išče človeštvo pot iz svojih težav, ki jih povzroča samo.

Bratstvo Zlatega rožnega križa pri svojem bojevanju za svetlobo stoji ob strani išočemu človeštvu. Pot, ki se nahaja pred človeštvom, pot notranje osvoboditve je Jan van Rijckenborgh predstavil v delu *Dei gloria intacta – Krščanski misterij posvetitve svetega Rosenkreuza za novi vek – (Dei gloria intacta Het christelijke inwejdingsmysterie van het heilige Rosenkruis voor de nieuwe eeuw (1946))*. Delo *Novi prihajajoči človek* je podroben opis novega obdobja in novega človeštva, ki bo v prihodnosti naseljevalo Zemljo. V fazi kozmičnega razvoja, ki zdaj poteka, stoji človeštvo pred popolnoma novo nalogo, saj bo novega človeka vodila nesmrtna duša. Ta človek ima novo zavest, ki se zgradi na poti gnostične transfiguracije. Da se lahko doseže ta visoki cilj, morajo egoistični interesi stopiti v ozadje.

Osebnost, ki je opisana v knjigi *Prihajajoči novi človek*, ni sestavljena le iz »jaza«, temveč je sistem štirih teles v različnih stopnjah razvoja. Šele ko se ta celotni sistem očisti in razširi v novo dimenzijo,

je sposoben spremembe – transfiguracije. Tu gre za popolno nadomestitev današnjega človeka z novim tipom človeka, ki živi iz danes skoraj popolnoma neznanih sil.

Ta človeški tip je ideal številnih filozofov in umetnikov. Jan van Rijckenborgh ga opiše do najmanjše podrobnosti tako, da ga iskalec današnjega časa prepozna in se seznani z njim. Včasih delujejo besede avtorja morda nekoliko staromodno, toda bralec mora upoštevati, da je njegovo univerzalno oznanilo podano s pojmi in besedami, ki so bile v uporabi pred pol stoletja. Resnica, izpovedna moč in pomen njegovih razlag se do danes niso spremenili.

PRVI DEL

SAMOSPOZNANJE
PREDPOGOJ ZA RAZVOJ
NOVEGA ČLOVEKA

I – 1

Prihajajoči novi človek

Številni med našimi bralci so se že seznanili z okultnimi ali narodoslovnimi domnevami o prihodu nove človeške rase na Zemljo in tudi o tem, kakšne vrste je in kakšne so lastnosti te nove rase. Dejansko se med tisočletji vedno znova pojavljajo nove rase in potem vedno znova izumrejo. Prihodnja dialektična razodevanja v tem pogledu gotovo ne bodo izjema.

Na našem planetu obstajajo določena področja, ki jih lahko imenujemo talilnica ljudstev. Iz njih nastanejo po številnih očiščenjih nove človeške rase.

Ob revolucionarnem kozmičnem preobratu potonejo celi deli Zemlje in mnoga človeška življenja končajo številne druge katastrofe. Vedno znova obstajajo ljudje, ki ubežijo tem katastrofam in so praviloma pred tem popeljeni v varnejše kraje prebivanja. Iz takšnega »zadnjega preostanka«¹ dialektičnega človeštva se razvijejo nove rase, ki sčasoma dajo priložnost za novo reinkarnacijo vsem, ki pri kozmični spremembi propadejo.

Kako potekajo takšna ponovna naseljevanja ljudstev očiščene zemeljske krogle, ste gotovo že brali. O tem poročajo številne legende in miti. Pomislite npr. na zgodbo o Noetu, ki je ubežal potopu in je spet našel trdna tla na gori Ararat ter s svojo družino postal osnova za novo svetovno prebivalstvo. To zgodbo v takšni ali drugačni obliki najdemo v zakladnici mitov skoraj vseh ljudstev.

Tako se obrača kolo časa leta, stoletja, eone* dolgo, (*glej razlago besed.) Po pravici pravi modri pridigar: »Ali se lahko zgodi kaj,

o čemer bi lahko rekli: Glej, to je novo? Zgodilo se je tudi že prej, v davnem času pred nami.« To velja tudi za prihajanje in odhajanje človeških ras. V najglobljem bistvu tu ne gre za »nove« rase, ampak le za stare, ki so se vrnile, ali mešanico le-teh.

Gre za vedno enake stvari, dejstva in ljudi, ki prihajajo v stalnih spremembah dialektike, kot nenehni mimohod dejanskih dogodkov. Če vam zdaj govorimo o prihajajočem novem človeku, potem vam mora biti jasno, da naš namen nikakor ni, da bi vas poučevali o prihodnji človeški rasi. Kot smo že povedali, je bila vsaka nova rasa, ki se razodeva v svetu dialektike, že prisotna v stoletjih, ki so za nami. Zmota je torej, da bi jo imenovali »nova«. Tudi če bi bila nova, za učence Duhovne šole to ne bi imelo nobenega pomena. Prizadevamo si za to, da se sami osvobodimo iz neskončnega kroženja v času. Doseči želimo izvorno življenje v božjem kraljestvu, ki ni od tega sveta.

Našo predstavitev prihodnjega človeka morate zato razumeti v novem pomenu. Pri tem v nobenem pogledu ne uporabljamo in se ne vežemo na kakršno koli okultno ali etnološko znanost. Vašo pozornost usmerjamo na to, da tudi neokrnjeno Sveto pismo govori o posebni človeški rasi. Ta nova rasa je znana pod različnimi imeni. Govorijo o prihodu božjega ljudstva na Zemljo, o Uni sancti, o Svetem bratstvu in številnih drugih imenih. To gotovo veste, toda da se izognemo morebitnim nesporazumom, morate to pravilno razumeti.

Obstaja eno Sveto bratstvo, univerzalno bratstvo, bratstvo izvirnega kraljestva. Pravkar citirane besede iz Svetega pisma v večini primerov ne mislijo tega bratstva. V Svetem pismu je pozornost usmerjena na stvari-tev popolnoma novega bratstva, popolnoma nove Une sancte. Če dobro razumemo vprašanja, ki so povezana s tem, in jih opazujemo časovno prostorsko, potem na eni strani poznamo dialektični svet in človeštvo in na drugi strani božje kraljestvo in njegove prebivalce. Med obema svetovoma obstaja globok prepad, ki se ga časovno-prostorsko ne da

premostiti. Ljudje in rase iz krvi in mesa iz običajne dialektične nara-ve tega prepada ne morejo premostiti. Zato v dialektičnem svetovnem redu celotno življenje poteka kot vrtenje kolesa, ki se nenehno obrača in se neskončno vrti okoli svoje osi.

Vemo, da si bratstvo drugega kraljestva prizadeva odrešiti padlo in ujeto človeštvo. V ta namen opravljajo delo, o vidikih tega dela v Du-hovni šoli nenehno govorimo in jih raziskujemo. Številni ljudje v tem svetu se odzivajo na te vplive resno in predano. Ne vemo, koliko ljudi takšne vrste obstaja, toda zagotovo je, da obstajajo. Ne vemo, v katerih deželah prebivajo in katerim ljudstvom in rasam pripadajo, toda z ve-liko verjetnostjo lahko predvidevamo, da v skoraj vseh deželah živijo ljudje, ki se na te impulze odzivajo. Mnogi med njimi kažejo enake lastnosti in razmišljanja, kot jih srečamo v naši šoli.

Vsi ti ljudje v vsej pisanosti dežel in ljudstev bodo v določenem trenutku svetovne zgodovine v vseh teh deželah in vseh smereh neba tvorili skupnost. Združeni bodo v posebno zaključeno raso, ki je ne bo določala značilnost nekega predela na Zemlji. Ta skupnost bo povzdignjena nad pogubno dialektično obračanje kolesa in bo ures-ničila čudež, premagala bo nepremostljivi prepad do očetove dežele. Na nastanek te nove skupnosti misli Sveto pismo.

V našem času je napočil čas za tvorbo takšne rase, je naša naloga usmeriti vašo pozornost na to in ugotoviti, kako se bo vse to opra-vljalo ter raziskati različne vidike tega čudovitega razvoja. Najprej z mistično-filozofskega vidika obravnavamo ta popolnoma novi, nedi-alektični tip človeka v tem dialektičnem svetu. Nato bomo raziskali, kako se vse to lahko uresniči in katere posledice lahko pričakujemo v zvezi s tem.

V Prvem pismu Tesaloničanom Pavel o tej novi rasi svobodnih pravi naslednje: »Nočemo *pa, bratje, da ne bi vi ničesar vedeli o tem, kako*

je z umrlimi, tako da se ne boste vdajali žalosti kakor drugi, ki nimajo upanja. Če namreč verujemo, da je Jezus umrl in vstal, moramo prav tako verovati, da bo Bog pridružil Jezusu tiste, ki so umrli v veri vanj. Oprti na Gospodovo besedo vam rečemo tole: Mi, ki še živimo in bomo ostali do Gospodovega prihoda, nikakor ne bomo prehiteli umrlih.

Zakaj sam Gospod bo ob povelju, ob nadangelskem glasu in ob božji trobenti stopil z neba. Najprej bodo vstali tisti, ki so umrli v Kristusu. Potem pa bomo mi, ki še živimo in smo ostali z vami skupaj, z njim odneseni na oblakih v višavo Gospodu naproti, tako bomo zmeraj z Gospodom.

To besedilo, ta mistični transfiguristični jezik, ki so ga v stoletjih, na žalost, naravno religiozno uporabljali za pridiganje o smrti in so ga številni zlorabili, vsebuje celotni prikaz značilnosti in načrt nastanka nove eklezije.

V tem spoznavamo popolno skladnost s transfigurističnim naukom. Tudi Pavel življenjskega področja zrcalne sfere ne vidi kot nebeških polj. Tako zrcalno kot snovno področje dialektične narave sta minljivi za tiste, ki so povezani s Kristusovo hierarhijo. Kdor je resnično sprejet v transfigurističnem smislu v proces novega nastanka, čeprav le v začetnem elementarnem stadiju, naj opusti vsako obliko žalosti in vsak občutek osamljenosti. Razumevanje, ki se zdi za običajnega človeka običajno, je zmotno za tiste, ki so osvobojeni v Kristusu. Seveda ima vsak proces nek začetek. Ko enkrat jasno spoznate, kako proces posvetitve, o katerem govorimo, telesno poseže v celotni mikrokozmos človeka, kako globoko je proces biološko in strukturno zasidran v vsakem vlaknu bitja, boste jasno vedeli, da mora že začetek tega procesa pomeniti svobodo. Zavest ločenosti, totalno doživljanje uničenja so v običajni naravi zelo normalni. Toda gledano s stališča obnove so zelo nenormalni. Kdor to razume, ve, da ob vzpostavljeni povezavi z absolutno svetlobo ni pomembno, na kateri strani zastora smrtne narave nek človek živi. Kdor se od snovne sfere loči brez te

povezave, se mora vrniti v reinkarnacijo. Kdor pa je povezan z absolutno svetlobo, se mu ni treba ničesar več bati. Kolo dialektike takšnega človeka ne more potegniti nazaj v inkarnacijo in v zmoto ga ne more spraviti niti en sam vpliv zrcalne sfere.

Do zdaj še nismo veliko govorili o tem, toda Duhovna šola deluje tudi za zastorom smrti in s številnimi milostnimi delovanji skrbi za svoje učence tudi tam. Na osnovi popolnoma drugih odnosov in stanja, v katerih šola deluje v onostranstvu, popolnoma odpadejo številne težave, ki jih poznamo tu. Tako lahko učenec tam v nemotenem miru nadaljuje proces, ki ga je začel v snovni sferi. Zato je gotovo, da bomo mi, ko se poslovimo od tu, kmalu spet srečali drug drugega.

Nujno je, da to veste, in pri ločitvi prijatelja ali prijateljice ne pokažete niti sledu žalosti kot tisti ljudje, ki o teh stvareh ničesar ne razumejo. Navdajati vas mora veliko veselje, če resni učenec prestopi prag smrti pred vami. To stanje imenujemo »zaspali po naravi«.

»Po naravi zaspali« ni le tisti človek, ki je odložil snovno telo, temveč je človek, ki se je že dvignil nad vplive in učinkovanja dialektične narave. Takšen človek je po svoji ločitvi iz snovne sfere popeljan na področje, ki se nahaja po bistvu in vibraciji izven zrcalne sfere. V tem smislu morate razumeti izraz »v Jezusu zaspali«. Dobro pa upoštevajte, da: »zaspali« še ni prebujeni! Do prebujenosti se pride šele na koncu procesa, v katerem se nahaja »zaspali«.

K temu je treba dodati, da je stanje »zaspali po naravi« lahko doseženo tudi medtem, ko živimo v snovni sferi. To je stanje popolnega odmrtja jaza. Prednost stanja »zaspali« pred stanjem strtja jaza v snovni sferi jasno spoznamo. »V Jezusu zaspali človek« je po svojem dialektično-snovnem telesu in njegovem eteričnem dvojniku za vedno osvobojen in lahko na sprejetih elementih obnove mirno gradi naprej. Jaz-človek, ki je izgubljen v snovni sferi, mora nasprotno skoraj vsako minuto upoštevati obstoj in zahteve snovnega organizma,

ki spada v naravo smrti. Zato je tudi razumljivo, da bodo »zaspali« učenici v snovni sferi v procesu obnove šli naprej, kot to razloži Pavel, kajti oni lahko ta proces osvoboditve izvršijo hitreje.

Naš namen je bil, da vam ozavestimo dejstvo, da se sredi običajnega človeštva v vseh deželah in ljudstvih na Zemlji pojavlja novo ljudstvo, božje ljudstvo, skupina, ki je ne more nihče prešteti. Temu ljudstvu, ki se razodeva v snovni sferi in izhaja iz nje, se v nobenem pogledu ni treba bati smrti. Nasprotno: smrt pomeni zanj pridobitev, zmago. To ljudstvo je na zelo poseben način pripravljeno na potovanje, ki ga Pavel imenuje »Gospodu naproti v nebo«. Tako je na univerzalen način izražen in označen proces spremembe – spremembe novega dušnega bitja v novo duhovno bitje. To je potovanje v nepremično kraljestvo.

Znano je, da je tudi človeštvo kot celota kot skupnost podvrženo obračanju kolesa. To vrtenje se začne ob novem dnevu dialektičnega razodetja in se konča s kozmično spremembo – da se potem vedno znova začne od začetka. Pri približevanju konca dialektičnega dneva postanejo okoliščine in stanje vibracije končno take vrste, da ne more biti več rešen in osvobojen noben človek vse do takrat, ko nastopi novi dan razodevanja. Ko je rešen še zadnji človek, ki je lahko rešen in je sprejet v proces osvoboditve, zadoni »zvočnik zadnje pozavne«. Potem so vsi osvobojeni od dialektičnega življenja iz obeh dialektičnih sfer popeljani naprej in začne se slave polna pot v očetovo hišo.

Ustvarjeno je novo bratstvo, nova Una sancta in gre »Gospodu naproti v nebo«. Je skupnost tistih, ki so lahko odkupljeni od zemlje. Pripadnike te skupnosti je prvič, ko so resnično iskali, razplamtel Božji duh, drugič so v Jezusu zaspali in tretjič jih sprejme Sveti Duh v proces ponovnega rojstva.

I-2

Kristus, univerzalni izvor svetlobe in moči

V tem svetu se rojeva nova rasa! Vstaja novo ljudstvo, Gospodovo ljudstvo, božje ljudstvo.

V svetovni literaturi na številnih mestih omenjajo, da prihaja nova, slavna rasa, skupina, ki je ne more nihče prešteti. Zaradi vašega dialektičnega stanja življenja sprejmete neizogibno z vsemi svojimi čutili zmoto, da se bo ta prihod božjega ljudstva zgodil kot ponovna združitev stare semitske rase na obalah starega svetovnega morja. Ali pa se vaša pozornost usmerja na angleško-izraelsko gibanje, ki vzbuja videz, kot da bi bilo Gospodovo ljudstvo anglo saksonska rasa.

Stari pesniki pojejo: »Zbral bo svoje ljudstvo iz vseh dežel na Zemlji.« Toda ne smete verjeti, da te pesnitve opisujejo okultne ali etnološke razvoje, razumeti jih moramo v popolnoma novem smislu. Te stare prerokbe oznanjajo izjemna, neobičajna in čudežna razodevanja popolnoma novega, nedialektičnega tipa človeka. Ta nova skupina ljudi ni le mistična, ampak obstaja tudi strukturalno, biološko, torej telesno V svetu, toda ni OD sveta. Faza prerokb o dogajanju je zdaj končana, kajti zdaj smo vstopili v časovno obdobje bolj ali manj obsežnega uresničevanja tega. Zato Duhovna šola ne napoveduje več tistega, kar se bo zgodilo v prihodnosti. Zdaj vam mora razložiti, po kateri poti potekajo stvari, da boste lahko upoštevali vse udeležene dejavnike in jih začeli vgrajevati v svoje življenje. Na ta način morate

razumeti »odhod v obljubljeni deželo«. Ni mišljeno, da boste spre-
menili kraj prebivanja, temveč se morate pripraviti, da boste pripadali
novi skupini. Razumeli boste, da moramo v tej zvezi veliko povedati,
premisлити in skrbno preizkusiti.

Najprej se moramo vrniti k stari temi: da Kristus ni hierofant ve-
ličastne vrste, ki se nahaja nekje izven grobo snovnega sveta, temveč
je v prvi vrsti neosebno bitje, ki se daje prepoznati kot svetloba, moč,
mogočno polje izžarevanja. To polje izžarevanja Kristusa, ki se je po-
javilo med nami in ne pusti pri miru našega temnega svetovnega reda,
ima za posledico jasno spoznaven, močan vpliv, da, celo vrsto vplivov.

Velik vpliv nevidnih žarčenj se sodobnemu človeku ne zdi nič po-
sebnega. Človek našega stoletja pozna njihovo uporabo na mnogih
področjih, z nevidnimi žarčenji eksperimentirajo v svetu medicine, v
vojaški tehniki in številnih laboratorijih.

Obstajajo žarki, ki delujejo uničujoče, in obstajajo žarki, ki delu-
jejo tako, da privlačijo. Eno skupino imenujemo ultravioletna, drugo
infrardeča. Polje Kristusa tvori popolnost, ker v sebi zajema popoln
spekter, zato ga lahko označimo kot sonce, kot nevidno sončno telo
in razumljivo je, da žarčenje in vpliv tega polja mora delovati tako, da
privlači in uničuje. Zdaj vam predstavljamo učinkovanje polja izža-
revanja Kristusa in obeh omenjenih vplivov, ki med seboj učinkujeta
zelo harmonično.

Privlačujoča ali infrardeča svetloba božanskega sonca se vas v ne-
kem trenutku dotakne. Če je vaše svetišče srca tiste posebne vrste, ki
ga v našem nauku označujemo kot bitje z duhovno iskro, to pomeni,
da se v vašem desnem srčnem prekatu nahaja atom duhovne iskre,
potem boste na privlačujočo svetlobo reagirali, da, morali se boste
odzvati. Običajna zavest o tem ničesar ne ve, »jaz« se bo celo spon-
tano uprl in neustrezno, napačno izrazil. Kljub temu ga bo potegnilo
s seboj, kot da ga poganja reaktivni tok. Celotno človeško bitje bo na

osnovi dejstva, da ga je zadel infrardeči svetlobni tok božjega sonca, izpostavljeno celi vrsti izkušenj. Milijoni ljudi poznajo iz svojega lastnega doživljanja intenzivno vznemirjenje in nejasne izkušnje, ki nastanejo iz tega.

Iz dejstva, da ta svetlobni tok človeka dobesedno pritegne, je popolnoma razumljivo, da se mistično govori o »klicu«. Infrardeči impulz, pritegujoča sila, je dejansko klicanje. Toda dobro morate razlikovati med zemeljsko naravno infrardečo in infrardečo božjega sonca. Ko vas Bog kliče, vas zadene s to svetlobo. Ker te privlačujoče infrardeče svetlobe ne morete ločiti od uničujoče, božje ultravijolične svetlobe, nastane hkrati s klicem uničenje, tj. cela vrsta vznemirjenosti in izkušenj, ki smo jih pravkar obravnavali.

Če pri klicu izostane ta vznemirjenost in nenehna notranja razgibanost, potem ste lahko prepričani, da se vas ni dotaknila infrardeča. Potem je bil to klic čisto dialektično vplivanje, ki se priključi in poteka pri običajnem dialektičnem jaz–bitju in se niti malo ne more dotakniti atoma duhovne iskre.

Če vas kliče sonce duha in sledite temu klicu, potem morate istočasno nekaj opustiti in zapustiti, kajti infrardečo vedno spremlja ultravijolična. To je pomen besed: »Pojdi, prodaj vse, kar imaš, in mi sledi.« To je vogelni kamen prostozidarstva. Kdor hoče graditi na tem vogelnem kamnu s svetlobo božjega sonca, mora upoštevati obe učinkovanji te svetlobe: rušenje in gradnjo, izgubljanje in pridobivanje.

Dvojno učinkovanje božje svetlobe ima velik pomen za vaše življenje. Ta pomen je tako absoluten, da se iz tega lahko razložijo vse življenjske izkušnje. Vsaka stran v vaši življenjski knjigi priča o teh vplivih. Vaš položaj, vaša vloga učenca, delavca, moškega, ženske, vaš odnos do drugih in do družbe se da razložiti iz tega. Jasno je, da se kot učenec Duhovne šole odprete za močno učinkovanje dvojne božje svetlobe. Tako kot se skozi lečo odzrcali običajna sončna svetloba in

steklo pri tem tvori žariščno točko, tako je šola žariščna točka za božjo svetlobo.

Vedno bolj ostro brušeno ogledalo ustvarja vedno močnejšo žariščno točko, celotni sistem zrcaljenja se čedalje bolj izboljšuje, atom duhovne iskre v vas je vedno močnejše dotaknjen, pritegnjen in poklican. Obenem, in to je drugi milostni dar Duhovne šole, je to nastajanje, zajetje in klicanje pojasnjeno, razložena sta vrsta in namen. Učenec torej ve, kaj hoče od njega infrardeča božja svetloba, čemu ga kliče in za kaj ga usposablja.

Usposablja? Gotovo, in to na neposredni način. Infrardečo božjo svetlobo spremlja namreč ultravioletni potencial žarčenja. To pomeni, da učenec, ki želi iti po božji poti, odkrije, da so vse težave in ovire v pravem trenutku zanj odstranjene. S to zmožnostjo Kristusa se zanj osvobodi pot, osvobodi tako, da se mu ni treba več spotakniti niti na enem kamnu, oviri.

»On, ki vas kliče, je zvest,« pravi Sveto pismo, »on bo to tudi dokončal.« Klic za pot pomeni torej istočasno možnost za pot. Zato oznanja Prolog Janezovega evangelija z veliko gotovostjo: »Tisti pa, ki ga sprejmejo, tem daje moč, da postanejo božji otroci«. Zdaj veste tudi, da vsakdo, ki pozna te stvari, s takšno odločnostjo lahko reče, da je sila klica istočasno sila, ki ustvari, utre pot.

Predpostavimo, da je učenec z močjo svojega učenilstva, z močjo svoje prisotnosti v polju sil pritegnjen in poklican z veliko intenzivnostjo, ni pa pripravljen prekiniti s tistim, kar mora nujno prekiniti, in se noče posloviti od tega, kar mora opustiti. Ta učenec se z obema rokama drži številnih zmotnih idej, ki so v teku inkarnacij z mislimi in občutki pridobile videz resničnosti, ne da bi upošteval vse druge, boljše vidike. Kaj se zgodi zdaj? Če se učenec harmonično odziva na kličeči vidik, potem se ravno tako harmonično odziva na uničujoči vidik Kristusovega prizadevanja. Potem se zanj odpre in ustvari pot. Če pa

se učenec noče odzivati na kličeči vidik, na uničujoči vidik harmonično, potem oba vidika v njegovem življenju delujeta disharmonično.

Razvijejo se številne težave, neplodna prizadevanja, neskončna razglabljanja, razdvojenost osamljenost in žalost, to kompletno kačje gnezdo, v katero smo potem ujeti. To potem niso preizkušnje, ki jih povzroči Gnoza, temveč učenec v svoji dialektični vnemi sam uporablja vzgojno palico. V tem stanju mu ne more nihče pomagati. On sam mora uničiti svojo vnemo, svojo vzgojno palico.

V svoji dialektični vnemi pričakujete neizmerno srečo. Poklicani ste za božje ljudstvo, toda sami sebe trdno držite in ohranjate v bolečini in pomanjkanju. Ali si lahko predstavljate še bolj nerazumno življenjsko držo?

Teh pripomb ne smete sprejeti kot pridigo ali kot poziv. Kajti kličejo vas že zelo dolgo, in kako! Naš klic je le slaboten odmev, eho večne resničnosti. Z vami govorimo o teh stvareh, ker je to prisotno v času. Faza priprave, prerokovanj je mimo. Vstopili smo v obdobje uresničevanja. Iz vseh dežel in ljudstev bo zbrana skupina, ki se odziva na novo delovanje. Kdor hoče sodelovati – in te besede so namenjene vsem, ki želijo sodelovati – mora pohiteti, in to zaradi zelo nujnih, naravno znanstvenih razlogov.

Pravkar smo na kratko označili, da sta poleg dvojnega izžarevanja Kristusa prisotni tudi dvojni izžarevanji te narave. Infrardeča svetloba narave se priključi na jaz, ultravijolična svetloba narave uniči in napade vse, kar se temu jazu upira. Na ta način se razvijajo dialektika, nastajanje, razvoj in minevanje, jesti in biti požrt. Polje izžarevanja te narave ima degenerativni razvoj, medtem ko polje izžarevanja Kristusa kaže razvoj, ki razširja in obnavlja. Obe polji sta torej izpostavljeni spremembi vibracij, sta med seboj nasprotni: obe polji se nenehno razvijata tako, da se oddaljujeta drugo od drugega.

Zato je jasno, da nastopi trenutek, da neko bitje, ki obstaja v enem

polju, ne more več prestopiti v drugo polje. Razlika, ki je prvotno med obema poljema obstajala kot princip in kakovost, postane končno v strukturalnem pogledu tako velika – in bitja, ki se biološko razodevajo v obeh poljih, biološko tako različna – da se človek, ki pripada dialektičnemu polju, od nekega določenega trenutka ne more več združiti in povezati s poljem Kristusa. Ob koncu nekega človeškega obdobja se vedno znova razvije takšna tragična situacija. Seveda se človek, ki ga pokliče Kristusovo polje, trdno oklepa dialektičnega polja, zato ne more služiti dvema gospodarjema. Če je iz Kristusovega polja iztrgan, si to povzroči sam.

Napočil je čas, da se ta potek v svetu povečuje: razvija se velika ločitev. Beseda »Kristus« bo onemela na ustih tistih, ki ne pripadajo Kristusovemu polju. Demaskirani bodo in vsi jih bodo prepoznali. Preostali resni iskalci imajo odločitev še v svojih rokah, če se le odločijo, pravočasno poslovijo od svoje razdvojenosti in se z vso svojo voljo zaupajo polju izžarevanja Kristusa. Potem bodo pesmi prednikov veljale tudi zanje:

»Čeprav bi ležal med dvema vrstama kamnov, boš vendarle kot peruti goloba prekrit s srebrom sijajnega razsvetljenega zlata. Svetleče moči Boga te bodo varovale na vseh poteh, nosile te bodo na rokah, da tvoja noga ne bo zadela ob noben kamen.«

Prostozidarji Roženega križa se obračajo na vaš razum: gradite na večnem vogelnem kamnu, ki so ga zidarji tega sveta zavrgli in doživite z nami dan Gospoda, ki prihaja.

Sedmerno delovanje božjega sonca

Kot smo vam že povedali, se bo dotaknil tega sveta in umrljivega človeštva popoln sončni spekter, popolna skupina žarčenj božjega sonca.

Človeštvo ima v prispodobi snovnega sonca dejansko mogočen simbol za božjo veličastnost. V zgodovini so pesniki in misleci to vedno razumeli. Pomislite samo na mogočni lik Hiawathe, junaka iz epov Longfelowa. Ta mistična podoba predstavlja višje, boljše, plemenitejše življenje ljudstev. Longfellow opisuje, kako se Hiawatha ob sončnem vzhodu zatopi v molitev in zavestno poveže z večnostjo, ki obstaja in deluje za vsakim dialektičnim pojavom.

Videti moramo tudi večno sončno svetlobo Kristusa, da bomo lahko videli ne le nas same, temveč tudi druge, ki so za to sprejemljivi. Lahko jih bomo poučili, da se dvignejo v tej zlati slavi in jih bomo končno pripeljali kot novo ljudstvo skozi vrata osvobajajočega življenja. Časi, ki jih je Longfellow videl že v daljni prihodnosti, so zdaj prišli. Ta čas je zdaj napočil. Ljudstvo Gospoda je zdaj v vsem svetu sklicano skupaj. Zdaj ne gre le za to, da se na ta klic odzovete, ampak da ga izpolnite in pokažete, ali vi sami razumete vse, kar služi vašemu večnemu miru.

Spoznali smo dva vidika božjega sončnega spektra: infrardeči, kličeči vidik in ultravioletni, uničujoči vidik. Z uporabo mističnega ključa smo odkrili, da moramo na uničujoči vidik gledati čisto drugače kot dialektični človek. Začetni učenec, ki ve, da je poklican, vidi vidik uničenja kot intenzivni boj proti nižji, brezbožni naravi. Toda učenec sam ne uniči ničesar! Gnoza je tista, ki uničuje. Ultravijolični tok svet-

lobe očisti, odstrani vse ovire, včasih z močjo orkana. Učenec mora preiti le k zanikanju prisilnega jopiča, v katerem je.

Ali poznate pripoved *Jacka Londona Prisilni jopič*? Človek nemočen leži v svoji celici, močno zvezan v prisilnem jopiču. Prekriva ga mrčes, njegovo trpljenje je skoraj neznosno. Kdor pride v tovrstno telesno pomanjkanje, umre v peklenskih mukah. Junak te pripovedi pa vse to negira in molči. Ne toži o svojih bolečinah, norčuje se iz njih. Misli na čudoviti poletni gozd, petje ptic in s svojimi čuti poskuša zaznati vonj cvetja in žuborenje potoka. In glej, njegova telesna šibkost postane zanj blagoslov. Razvije se cepitev osebnosti. Zapusti svoje telo, ki leži zvezano v prisilnem jopiču, zdrsne skozi zidove in teče pojoč na širna polja, kjer vse ogreva sonce. Medtem ko njegovi ječarji gledajo skozi opazovalno lino, ujetnik na smrt bled, brez zavesti, kot izgubljen leži na tleh, je tu svoboda neizmerna sreča, ne glede na okoliščine. V tem veselju se vrne v telo. In podoba v snovi, požrta od mrčesa, povzame krik svobode in izpoje svoje veselje. On ve, on je ujetnik, toda hkrati je osvobojeni. Strme in pretreseni ga takega najdejo njegovi ječarji.

Morda lahko zdaj razumete, kaj misli šola z negacijo. Negacija ni nikakršna prenapetost, lažno zanikanje dialektične resničnosti, temveč pomeni notranjo ločitev od tega. »Ločiti se«, pomeni iti naproti čudoviti svetlobi. Ali je to negacija delovanja volje, kot to številni mislijo? Je sprememba prehranjevanja ali kaj podobnega? Če bi to tako razumeli, bi to zanikanje izhajalo le iz kulture osebnosti.

V negacijo ne more preiti nihče, ki ga ni resnično poklical infrardeči žarek božjega sonca. Te negacije ne more doseči nihče, ki v svojem srcu ne nosi atoma duhovne iskre. Kdor poseduje to znamenje izvornega življenja, je poklican, pritegnjen, povzdignjen navzgor – on mora le hoditi. Njegova negacija je sicer dosledna in resnična, toda ona je posledica klica.

Doživeti silo privlačevanja tega klica in s tem negacijo vsega tega, kar je od tega sveta, se na klic resnično odzvati, to je tisto, kar je Pavel imenoval »vera«. To je hitenje k neznanemu, velikemu cilju, ki je svetlo zasijal na horizontu življenja. To je hitenje proti svetlobi, ki vam iz daljave že prihaja naproti, da vas z ljubeznijo zaobjame. Ta proces izpolnjuje učenca z močjo in veselim upanjem, ki se mu ne da upirati in mu omogoča, da prepeva v prisilnem jopiču minljivosti.

Če razumete ta jezik, se lahko v vrstah prihajajočega novega človeštva z nami pripravite na nov dan, ki je nastopil. Potem je tudi smiselno, da se bolj podrobno ukvarjamo z vsemi temi stvarmi in bolj natančno raziščemo vse njihove vidike. Doslej smo uporabili skoraj izključno mistični ključ.

Božje sonce, o katerem govorimo, pošilja v ta padli in izgubljeni svet sedem vrst žarkov. Ti žarki tvorijo popoln spekter rdeče, oranžne, rumene, zelene, modre, indigo in vijoličaste barve.

To je sedem vrst žarkov božjega sonca, s katerim od časa do časa našo šolo povežemo z mantraističnim ritualom:

*Tako stopamo naprej
v rdeči krvni povezanosti,
živimo iz oranžne lepote božje prane.
Naše je zlato srce sončnega veličanstva Kristusa.
Skupaj stojimo v zeleni deželi upanja.
Na široko se odpira modra širjava v daljavi.
Oblak Gospodov gre pred nami ogrnjen v indigo,
Veter bo odstranil vsako tančico z našega obraza.
In čaka nas vijolični, kraljevski duhovniški plašč.*

To sonce sije v svet in prebudi v človekovem srcu atom duhovne iskre.

Kaj se dogaja naprej? Na to vprašanje smo že odgovorili. Človek, ki je tako poklican k prebuditvi, začne z iskanjem. Toda takšen odgovor le malo pove. Razumeti morate, kaj se zgodi psihološko in filozofsko v človeku, ki se ga dotakne ta posebna sila žarčenja in ki pokaže znake odziva, ker poseduje atom duhovne iskre.

Začne se proces v svetišču srca. V večini primerov zaradi močnega pretresa v običajnem življenju začne atom duhovne iskre v srcu močno vibrirati. Do tega trenutka je bil zaradi načina življenja in kakovosti krvi običajnega človeka tako latenten in ujet, da ga svetloba božjega sonca ni mogla prebuditi. Ko pa je zaradi grenke izkušnje nastopil v življenje začasen zlom, ki je dosegel tudi kri, se je ena od sedmih srčnih komor odprla, zanetila v njej prisoten ogenj in na žlezo timus, ki leži nad prsno kostjo, je padla zaslepljujoča svetloba. V številnih primerih ni dovolj le en udarec svetlobe. Če pa je žleza timus sprejemljiva in je svetlobni impulz uspešen, potem hormon žleze timus prenese to svetlobo v mali krvni obtok.

Če se je to zgodilo, se bo svetlobna sila čez nekaj časa gotovo dotaknila vseh možganskih centrov, do katerih bo popeljana prek krvi. Ko svetlobna sila doseže svetišče glave, potem se dotični človek v prvi stopnji rodi kot iskalec. Prek vpliva svetlobne sile na možganske centre se namreč prebudijo misli, ki so vse iste vrste. Tega človeka se je dotaknila kličoča svetloba in prek atoma duhovne iskre, žleze timus in krvi in možganskih centrov se dialektični »jaz« tega zaveda. Zdaj se neizogibno razvije cel niz določenih misli. V tolikšni meri, kot so možganski centri bili na ta način spodbujeni v novo dejavnost, deluje atom duhovne iskre naprej in je zdaj istočasno nastal pretok tako v krvi kot tudi zavesti.

Gotovo ste kdaj slišali za »kristaliziranje«, negativno okultno metodo za razširitev, za eterično gledanje. Izredno nevarna je, kajti tisti, ki

to izvajajo, kličejo s svojimi vizijami tudi številne na zemljo vezane moči, ki čakajo na pogubni konec svojih žrtev. Pogubni konec nastopi, ko s strmenjem v kristal zgori varovalna svetloba kundalinija, ki obdaja pinealis. To lahko primerjate z varovalko električnega omrežja. Če varovalka kundalinija pregori, potem imajo na zemljo vezane moči nekaj časa pri takem človeku prosto pot.

Vsaka pozitivna ali negativna okultna metoda ni nič drugega kot napačno oponašanje transfiguristične magije. Ravno tako je s »strmenjem v kristal«. Fino brušen kristal, iskreči dragulj, v katerem se lahko razodeva resnica, je atom duhovne iskre v srcu. Če pri človeku učinkuje univerzalna svetloba, če so njegove misli usmerjene na življenje, ki ga ni in vendar mora neke biti, na pozabljene stvari, ki jih mora brezpogojno razumeti, potem strmi ta človek hkrati v lastni kristal v srcu, iz katerega se dvignejo najprej nejasne vizije. Človek, ki je usmerjen le na zunanje, in sliši o iskrečem dragulju, sede pred kos stekla ali meče zelišča v ogenj, da bi se prestavil v stanje zamaknjenja z vonjavami.

Atom duhovne iskre se imenuje tudi »oltar«, od katerega se mora dvigati dopadljivi vonj, da bi izpolnil celotno svetišče glave in bi duhovniški človek lahko razumel besedo Svetega Duha. Tako se vrstijo misli iskalca ena za drugo. Kot veste, so misli stvaritve. Ustvarjene miselne slike naselijo njegovo polje razodevanja in misli, ki so enake vrste in imajo lastnost združevanja. Te miselne slike prinašajo harmonijo ali disharmonijo, moč ali šibkost v naše življenje, popolnoma v skladu s tem, katere vrste so. Če nek človek sledi svojemu iskanju, lahko natančno sklepamo, kaj se zdaj dogaja.

Takoj, ko se hormon žleze timus privede v kri malega krvnega obtoka, je svetlobna moč zaradi lastnosti krvi seveda bolj ali manj temna. Kajti po moči vašega rojstva nosite krvno sliko naravne religije ali naravnega okultizma ali naravnega humanizma ali materializma. Zato

so prve miselne slike, ki jih prebudi svetlobna sila, zelo nečiste in brez moči. Šele postopoma nastopi pri tem sprememba. Zato razumete, da je iskanje proces, pri katerem se ne da ničesar preskočiti. To je proces s številnimi izkušnjami, kajti gnani prek vaših miselnih slik prehajate k eksperimentom, povezujete, se združujete z vsemi mogočimi tokovi tu v svetu, ker morate pravilnost svojih misli preizkusiti v praksi. Zato obstajajo tako številni, ki so hodili po številnih poteh in ki so si povzročili in okusili veliko težav ter se namučili, preden so našli Duhovno šolo. Bodite potolaženi, kajti vsi smo morali iti po tej poti.

Vplivi svetlobe atoma duhovne iskre, gledanje v lastni notranji kristal, se morajo nadaljevati tako dolgo, dokler se ne ustvari kar najbolj čista miselna slika. V Duhovni šoli vam bomo pri tem močno pomagali. Dan za dnem, iz ure v uro vam bo ponujeno vse, da vam razložijo poti in namero božjega sonca. Črkovana vam bo beseda za besedo, dokler končno ne nosite v sebi mentalne slike nesmrtnega tako čisto, kot je najbolj mogoče. Preden lahko zapustite stopnjo iskanja poti, mora nastati v vas, ob vas in v vašem polju razodevanja čim bolj jasna miselna slika nebeškega nesmrtnega človeka.

Pavel govori o sliki nebeškega človeka, ki ga mora učenec nositi v sebi. To je čudoviti misterij, ki se ga do zdaj v Duhovni šoli še nikoli ni dalo razkriti. V Prvem pismu Korintčanom (15) Pavel pove učencem, ki se pripravljajo na pot:

Torej ni najprej to, kar je duhovno, ampak to, kar je zemeljsko, potem to, kar je duhovno. Prvi človek je iz prsti, zemeljski, drugi človek je iz nebes. Kakršen je bil zemeljski, taki so zemeljski in kakršen je nebeški, taki so tudi nebeški.

»Ni prvo duhovno telo, temveč naravno, šele potem pride duhovno. Prvi človek je od zemlje, zemeljski, drugi človek je Gospod iz neba. Takšen kot je zemeljski, so zemeljski, kakršen je nebeški, takšni so tudi nebeški. In kakor smo imeli podobo zemeljskega, bomo imeli

tudi podobo nebeškega. To pa povem bratje, meso in kri ne moreta podedovati božjega kraljestva. Pa tudi minljivo ne bo podedovalo neminljivosti. Glejte, skrivnost vam povem: vsi ne bomo zaspali, vsi pa se bomo spremenili. Zakaj to, kar je uničljivo, se mora obleči v neuničljivost in kar je umrljivo, si obleči neumrljivost. Tedaj se bo izpolnila beseda, ki je zapisana: Smrt je použita v zmagi. Smrt, kje je tvoje želo?«

Ko je učenec po številnih orientacijah na dolgi poti iskanja oblikoval podobo neminljivega, torej iz svetlobne sile izoblikovano nastalo miselno stvaritev, neodvisno od telesa, ki jo krepi in oživlja božje sonce, potem lahko naredi novi korak.

Ta novi korak je »skrivnost«, pravi Pavel, skrivnost ozdravitve, zdravilo. Postopek za to pa je: minljivo se mora obleči v neminljivo, smrtno v nesmrtno. Miselna stvaritev ima pri tem bistveno, odločujočo vlogo. To čudovito dogajanje si želimo zdaj bolj podrobno pogledati.

Vzrok človekovega ujetništva

Kot smo pravkar ugotovili, mora kandidat za novo osvobajajoče življenje v procesu posvetitve, ki ga preživi, najprej izoblikovati sliko nesmrtnega, nebeškega, izvirnega človeka. S fundamentalno življenjsko spremembo mora v svojem dihalnem polju zgraditi to mentalno stvaritev, to miselno sliko.

Morda veste, da so vse človekove miselne slike sprejete v njegovo dihalno polje. Misli so stvari, svetlobni bliski, svetlobni impulzi možganov. Ti svetlobni žarki so povezave iz zelo fine snovi, ki se jih da dokazati z izredno občutljivimi instrumenti in se lahko celo stehtajo. Misli so torej stvari, v bistvu so snovne oblike materije, vsekakor bolj fine vrste in so zgrajene drugače kot naše grobo snovno telo. Te miselne forme se nahajajo v poljih delovanja njihovega stvarnika ali v bližini tega polja. Združujejo se z miselnimi slikami iste vrste in s tem postajajo vse močnejše. Če se ta miselna bitja v dihalnem polju miselno ne oživljajo in mirujejo, tvorijo oblakom podobne tvorbe, ki ravno tako kot tvorba oblakov na nebu kažejo jasno gibanje.

Če človeka pri tem opazujemo, zaznamo, kako ti miselni oblaki nastanejo sredi telesa na desni strani, se dvigajo navzgor preko glave in se nato levo od telesa potopijo navzdol ter v višini sredine telesa izginejo. Če torej opazujemo drugega človeka, potem se da to kroženje primerjati z vrtenjem urnega kazalca, če pa to gibanje zaznavamo pri sebi, potem poteka gibanje nasprotno.

Ti miselni oblaki se morajo nahraniti, ker so te stvaritve živa bitja.

Misli so živa bitja določenega reda in razreda in potrebujejo za svojo ohranitev svetlobne moči, svetlobno snov možganov, ki so jih proizvedli. Zato ta bitja prosijo, da, morda svojega stvarnika celo silijo k temu, da jih hrani in ohranja z istimi miselnimi močmi. Vrsta in način tega siljenja, ki jih izvajajo vaši miselni otroci, vam želimo zdaj opisati.

Če človek temu popolnoma naravnemu pritisku podleže, kar se dogaja skoraj vsako uro, potem izhajajo iz teh mentalnih oblakov, ki krožijo v dihalnem polju, jasne oblike, pri čemer so oči morda najbolj jasen zunanji izraz tega. V tolikšni meri, v kolikšni se nastala podoba mentalno hrani, izhaja iz oči čedalje močnejši, hipnotični vpliv. Ta iz njegovih lastnih miselnih poganjkov izhajajoča hipnoza žene človeka v dejavnost, v celo vrsto dejavnosti. S tem postane človek suženj teh fantomov. Tako so vsi ljudje v teku eonov postali sužnji svoje zmote, predsodkov in nekreposti, ki so se z učinkovanjem njihovih misli upodobile v njihovem dihalnem polju. Te miselne slike vzdržujemo in hranimo in te slike nas na koncu popolnoma obvladujejo. Življenjsko ravnanje, ki ga tako pogosto obžalujete in ki se mu tako pogosto neuspešno upirate, življenjska ravnanja, ki grenijo vaše življenje, ker se sami sebi gnusite in izgubite vsako samospoštovanje, so posledica pritiska, ki izhaja iz tega kroženja miselnih navad, iz vaših miselnih stvaritev.

Človeštvo je zelo bolno, na smrt bolno. Je žrtev svojega lastnega gona po ustvarjanju in nobenega zemeljskega človeka ni, za katerega ne bi to veljalo. Ker je dialektični človek omejeno ustvarjalno zmožnost svojih možganov tako strašno kaotično izrabljal, je padel pogosto še pod živalski nivo. Ko Sveto pismo svari proti izrabi svetega ustvarjalnega delovanja, potem misli na to uničujočo uporabo mentalne zmožnosti, ki je podvržena skoraj brezmejnemu življenju poželenja in njegovim posledicam. Zaprti v krožni tok miselnih navad, so zaradi tega številni ljudje preveč črni in zavržni, da bi se jih sploh lahko kaj dotaknilo.

Če svoje življenje iskreno postavite pred sodbo svetlobe Bratstva, spoznate, kako pogosto se vaše nezaželene misli dvigajo navzgor, da nastopijo svojo nečisto pot. Kako pogosto ste, ujeti v svetovih vaših miselnih navad, izgovorili: »Tistega, česar nočem, to delam.«

Kaj je vzrok za ta usode polni nehoteni potek nižjega življenja, ki se v tako veliki meri izmika naši kontroli?

Na splošno je vzrok za to kri. Poželenja, občutljivost za nesveto življenje se nahajajo v krvi. V vaši krvi je dialektika popolnoma zasidrana. Če si prizadevate krvni nagon narave omejiti s pomočjo kulture, potem lahko morda v nekem določenem pogledu tok krvi kanalizirate, toda ta se bo kasneje prebil v drugem pogledu močnejše kot kdaj koli prej. Vsak dialektični človek brez izjeme, tudi, če od časa do časa le na skrivaj, je nevarnejši od krvoločne živali. Gon krvi si utre pot, kakor koli že, to je pri človeku živali le vprašanje časa.

Kako nastane ta gon, ta pranagon v krvi? Če hočemo odgovoriti na to vprašanje, moramo biti zelo izčrpni. Vse do zdaj se je Duhovna šola Rožnega križa omejila na to, da to razlaga zgolj filozofsko in mistično. Zdaj pa je prišel čas za znanstveno razlago.

V našem nauku govorimo o štirikratni osebnosti. Tej štirikratni osebnosti se hočemo zdaj približati na popolnoma drugačen način kot doslej.

Snovno telo se razodeva v koncentriranem eteričnem polju in prek njega. Če se to eterično polje v snovnem telesu pojavi in učinkuje, govorimo o eteričnem telesu (življenjskem telesu), kajti človek živi iz etrov. V neposredni bližini snovnega telesa ima eterično telo še obliko snovnega telesa, potem pa se ta oblika že kmalu razlije v polju razodevanja ali dihalnem polju.

Miselna zmožnost v možganih je ravno tako eterična povezava, in sicer z zelo prefinjeno sestavo.

Nadalje je v telesu prisotna zavest. Nahaja se v hrbteničnem sistemu, v stebru kačjega ognja. Vemo pa, da je ta ogenj zavesti zelo tesno povezan s krvjo in živčnimi fluidi. Zavest vodi skupaj s krvjo in živčnimi vplivi bitje poželenja in se ga da razložiti iz tega. To je torej notranje jedro dialektičnega snovnega obstoja, to je »jaz«, krvni jaz, zemeljska duša.

To se da dokazati v telesu, v sistemu jetra–vranica. Tam nima jaz le zunanje podobe, temveč dobesedno svoje mesto obstajanja. Jetra, vranica, ledvice in nadledvične žleze, kot tudi plexus solaris, sončni splet, znani medenično-možganski center tvorijo področje krvnega jaza, bitja poželenja.

Prek jeter, nadvladujočega organa, živi človek. Če pazite na to ime, potem veste, da so izvorni dajalci imena nekaterih ljudstev poznali nalogo jeter. V sistemu jetra – vranica in organih, ki spadajo zraven, se kontrolirajo kri, živčni fluid in kačji ogenj. S tem se celotni človek upravlja in ohranja v določenem stanju življenju. Vse svetlobne moči in njihova harmonična učinkovanja, ki se ne dajo razložiti iz narave, se zaradi tega tudi v tem sistemu spet odstranijo iz krvi.

Rekli smo, da jedro jaz – bitja prebiva v tem sistemu. Zaprto je v vranici. Med budnim stanjem je kot spirala zvito v vranici, toda med spanjem stopi navzven. Spirala se razvije iz vranice kot trak v obliki oblaka in ta oblak se formira v dihalnem polju v podobo. To je namreč podoba resničnega, dialektičnega človeka, bitja poželenja, resničnega krvnega jaza. Ta »jaz« je videti večinoma popolnoma drugačen kot njegova svetlobna podoba! Opis pa rajši izpustimo.

To v polju razodetja prikazano bitje poželenja, o katerem smo pravkar govorili, ta resnični dialektični jaz, se lahko med spanjem oddalji precej daleč od snovnega telesa, vendar ne tako daleč kot mentalno telo. Če zdaj veste, da se vaše nočne izkušnje nahajajo v tem bitju poželenja in jih to bitje sprejema in da ta kri izhaja popolnoma

iz narave, potem vam bo jasno, zakaj to bitje ne more sprejeti absolutno nobenega impulza osvobajajoče vrste. Naravni jaz ne more biti sprejemljiv za višje življenje, on mora umreti, kajti: »Meso in kri ne moreta podedovati nebeškega kraljestva.«

Če ste iz tega ali onega razloga močno vznemirjeni, izstopi tudi brez vašega znanja to bitje iz vranice navzven, pripravljeno, da se vrže na morebitnega napadalca.

Poleg tega, da je sedež jaza, je vranica tudi najbolj pomembna vstopna vrata telesa za eterične moči. Bitje poželenja se hrani s temi močmi, živi iz teh moči in tako kontrolira celotni telesni sistem. Končno učinkujejo na vranico tudi miselni fantomi, katerih nastanek, početje in delovanje, smo opisali. Proces, ki je s tem povezan, lahko opišemo na naslednji način:

Bitje poželenja požene možgane, uporabi njihove ustvarjalne zmožnosti, sprejme njihovo miselno dejavnost v skladu z vrsto in potrebami krvnega jaza. S tem je celotno dihalno polje ali eterično polje mikrokozmosa naseljeno s temi miselnimi bitji. Vsaka miselna slika oblikuje žarišče za eterične moči, ki se zadržujejo v polju razodevanja in jih transmutira v skladu z njihovo vrsto. Tako vsa ta miselna bitja na nek način predelajo eterično polje. In rezultat tega bitje poželenja, jaz, sprejema prek vranice. Vse te moči krožijo kot skozi cev: prek vranice navznoter in prek jeter navzven. Tako služi celotni življenjski proces temu, da hrani bitje poželenja, krvno bitje, jaz. To je grozljiva slika vaše resničnosti.

Če to celotno oslabitev in istočasno usodni gon popolnoma spregledate in kot posledico tega vaše ujetništvo izkusite do zadnjega vlakna vašega telesa in če potem na naših tempeljskih službah govorimo o teh in podobnih stvareh, jih temeljito raziščemo in vse do najmanjše podrobnosti dokažemo, tako da to še otrok razume, potem lahko v vas nastane nagnjenje, da to razkrijete in vidite kot strašne preiz-

kušnje. In tako kot je nekoč Edgar Allan Poe opisal boleče točno in dihal jemajoče grozljive situacije ujetosti in mučenja, tako lahko tudi vi zakličete: »Stoj, prenehajte! Vem, da živim v zaporu, toda zakaj morajo biti zidovi zapora in vrsta omejitev na ta način opisani do vsake podrobnosti.

Nihče ne more vstati iz groba narave, kdor ni vse do mesa in kosti izkusil hlad hiše smrti, v kateri živi. Ne more iti po poti odrešitve, kdor vsepovsod ne čuti diha smrti. Nihče ne bo videl jutranje zarje večne svobode, če ni pripravljen nositi križa resnice skozi polnočne ure. Kdor ni dovolj močan, da bi to prenesel, ostane daleč od dela.

»Evangelij Jezusa Kristusa je »le za močne«, po pravici pravi Pavel. In ta evangelij se začne s snemanjem mask. Če z nami resnično okušate grenki pelin zapora, če ste pripravljeni popiti kis, potem vas pripeljemo k skrivnosti odrešitve, k Pavlovi formuli odrešitve.

»Glej, povem vam skrivnost«, skrivnost odrešitve.« Mi se bomo spremenili! Kajti to minljivo mora obleči neminljivo in to smrtno mora obleči nesmrtno. Potem bodo izpolnjene zapisane besede: Smrt je použita v zmagi.«

Analizirajmo zdaj to skrivnost. Resnični učenec je sposoben sredi minljivega sveta v svojem zlomljivem in smrtnem mikrokozmosu napraviti nekaj neminljivega in nesmrtnega, namreč mentalno sliko stvaritve, sliko nesmrtnega nebeškega bitja. Ta stvaritev mora nastati popolnoma drugače kot običajne miselne prikazni. Le človek, ki še poseduje v desni srčni komori atom duhovne iskre, lahko ustvari takšno mentalno stvaritev. Če se lahko tega atoma duhovne iskre dotakne infrardeča svetloba Gnoze, potem nastane v žlezi timus, organu z notranjim izločanjem, ki leži pod prsno kostjo, čisto posebno učinkovanje. Atom duhovne iskre začne močno vibrirati in se s svojimi svetlobnimi impulzi dotakne žleze timus, ki prične v krvni obtok izločati hormon.

Žleza timus v otroških letih deluje, potem zakrni in postane latentna. Z vibracijo atoma duhovne iskre, ki se ga je dotaknila gnostična svetloba, pa žleza ponovno oživi. Takoj ko s tem hormonom naložena kri doseže glavo in se dotakne možganov, nastanejo z delovanjem krvi v možganih posebne, najbolj nenavadne misli, ki so značilne za pravega iskalca. Rečemo lahko, da je zdaj brez vpliva na bitje poželenja, krvni jaz, s tem čudovitim učinkovanjem že zasnovana v prvi instanci embrionalna slika nesmrtnega človeka.

Ta miselna slika pa, kot smo pravkar omenili, je po vibracijski sestavi popolnoma drugačne vrste kot vsa ostala mentalna bitja. Zato tudi ne more delovati prek kanala vranica – jetra. Ta slika žari kot posebna svetloba tiho v dihalnem polju in se največkrat nahaja natančno tik pred učencem. Tu in tam stopi iz avričnega bitja navzven, pritegnjena od infrardeče gnostične svetlobe, da se potem ojačana vrača.

Hormon žleze timus pa, ki je vse to omogočil, gre prek krvnega obtoka spet navzdol, in dejavnost bitja poželenja potem povzroči, da se njemu tuja substanca izloči, odstrani iz ledvic in krvi. V jetrih in ledvicah bodo odstranjene iz krvi vse jazu tuje snovi. Če pa atom iskre z vsemi opisanimi posledicami vibrira naprej, nastane nenavadna in mnogim učencem znana situacija razdvojenosti, to je položaj, v katerem živimo dve življenji. Človek gradi v iskanju naprej svojo izven naravno mentalno koncepcijo s pomočjo Duhovne šole. Z notranjo vzgojo in nosilno močjo polja sil vedno bolj čisti svojo mentalno božjo sliko od zmote in prevare. V tem času živi svoje običajno življenje Efežana in v zunanjem se v njegovem življenju nič ali le zelo malo spremeni. Leta tečejo in kvečjemu se od časa do časa sonči v sliki neminljivega, ki ga nosi v sebi.

Tu vas moramo opozoriti na naslednje. Sanjsko stanje, v katerem vi v vaših sanjarijah malikujete, lahko traja dolgo, preveč dolgo, pogosto

reinkarnacije dolgo. To povzroča bitje poželenja, ki ne čisti le sistema jetra vranica v biološkem smislu, temveč navidezno dela skupaj z vašo nagnjenostjo za iskanje. Bitje poželenja, jaz, je poln atlantidskih zvižanosti, ima za seboj eone dolgo kulturo. Ravno tako kot glava poseduje možgane tudi srce, z mesečevo možgansko zavestjo pa je v pleksusu solarisu napolnjena tudi medenica.

Jaz, ki ga vodi ta inteligenca, hoče vašo mentalno koncepcijo večnosti, ki se je rodila iz atoma duhovne iskre, oviti z zmoto, z vsemi mogočimi spekulacijami in popolnimi neresnicami. Na ta način je Prometej dobesedno vklenjen. Slika neminljivega je v dihalnem polju zajeta ali povezana z naravno okultnimi ali naravno religioznimi razvoji.

Zato duhovna šola tako skrbno bedi nad čistostjo nauka in za to, da delo ostane živo, kajti na ta način se lahko vsakemu učencu pomaga na najboljši način. Mora se nenehno zgledovati po svojih predhodnikih, ki so svoje delo vedno pravočasno končali in premagali vse mogoče ovire, ki so bile povzročene na način, ki smo vam ga opisali.

Ali razumete zdaj glede na vse to skrivnost ozdravitve, skrivnost odrešitve? Če učenec svojo mentalno koncepcijo nesmrtnega sprejme po pravem prizadevanju in pravilno, čisto in jasno živi svoje učenčevstvo ter se popolnoma zaupa vodstvu Duhovne šole, potem bo to novo, od Boga rojeno, embrionalno bitje doseglo popoln razvoj in na koncu nosi učenec v sebi obliko izvirnega, nebeškega človeka, rojenega iz infrardečega pola gnostične svetlobe.

Kot veste, vse običajne naravno miselne tvorbe krožijo prek sistema jetra–vranica. Mentalna koncepcija nebeškega človeka mora zdaj, gnana od ultravijoličnega pola gnostične svetlobe, na osnovi jasne odločitve volje *, ravno tako preiti skozi kanal vranica – jetra, morda z uporabo notranje prisile, ker bitje poželenja, jaz hoče dostop k temu zavrniti.

Tako lahko vnaprej vidimo posledice, ki nastanejo iz tega. S to novo cirkulacijo popolnoma drugačnih eteričnih sil, čistih Kristusovih etrov je trdnjava jaza napadena. Jaz, bitje poželenja je pregnano iz centra medenice in rojeno je novo bitje poželenja, ki je utelešenje velikega hrepenenja po odrešitvi.

Zdaj morda razumete prastari mit o Adamu in Evi. Adam je manas, mislec, mentalna slika nesmrtnega. Eva je novi jaz, novo bitje poželenja, ki se mora dokazati, da prihaja ob strani telesa. Oba – moški in ženska (bitje poželenja je zaradi svoje polarizacije vedno predstavljeno kot ženska), ta novi Adam in ta nova Eva se morata roditi v našem sistemu. Če se oba združita v svetem delu, potem se iz njiju rodi novi transfigurirani človek.

To je skrivnost odrešitve, o kateri govori Pavel. To je formula: minljivi, dialektični jedrni organ telesnega človeka sistem jetra vranica se mora obleči z neminljivostjo, neminljivost mora prodati v minljivo.

- *Ta odločitev volje izhaja iz novega manasa, v Bogu obnovljene zmoglosti volje. Glej Jan van Rickenborgh: Das Christliche Einweihungsmysterium Dei Gloria intacta, Die Mars-Einweihung des ersten Siebenkreises« Rosenkruis Pers, Haarlem, 4. Aufl. 2003*

Potem se izpolnijo besede: »Smrt je použita v zmagi.«

Kdor hoče iti po tej križevi poti, bo zmagal. Na koncu bo zadnji udarec s sulico v stran, v vranico dokazal, da je smrt zemeljskega človeka popolna. Le nebeški človek bo potem rasel od večnosti do večnosti.

Tako kot sliko zemeljskega človeka boste nosili sliko nebeškega človeka.

Toda upoštevajte naslednje: najprej pride to, kar spada k duši in potem duhovno. Z obema nogama stoječ v resničnosti začne učenec svojo pot, svojo *via dolorosa* k jutru vstajenja.

Ni mostu med naravnim in duhovnim človekom

V predhodnih poglavjih smo vam predstavili prihod novega tipa človeka. Ta uvod sicer ni bil čisto popoln, toda preden našo razlago nadaljujemo, mislimo, da je primerno, da zdaj vsebino in nekatere zaključke na kratko povzamemo.

Verjetno ste razumeli, da ima dialektični človek trojno zavest, trojni »jaz«. Če opazujete svoje soljudi v njihovem početju in delovanju ter ste dolžni z njimi vzpostaviti stik, kar se dogaja v vsakem trenutku, je brezpogojno nujno, da vedno ugotovite, s katerim od teh treh principov imate opraviti v danem trenutku.

Tri stanja v zavesti človeka niso različna le simbolično ali filozofsko, temveč so popolnoma znanstveno, organsko dokazljiva stanja.

Prvič obstaja osrednja zavest jaza, ki ima svoj sedež v svetišču glave. Ta zavest potrebuje možganske centre in se lahko razloži iz njihove zgradbe. Vse intelektualne zmožnosti in tudi njihova izurjenost izhajajo iz dejavnosti tega jaza. Ta jaz je sposoben vrednote življenja, tako kot se predstavijo jazu, razumsko zaznati, potegniti iz tega razumske sklepe in zaključke.

Zavest svetišča glave je nadalje opremljena z zmožnostjo volje. Vibracija, ki izhaja iz zmožnosti volje, žene kri, živce in mišice v delovanje. Sestava tega centra nam popolnoma razloži, zakaj obstajajo številni ljudje, ki jih primarno vodi ta zavest. Zaradi dednosti in izvežbanosti so skoraj popolnoma pod vodstvom te zavesti. V tem primeru

govorimo o tipu intelektualnega človeka. K temu v glavi zavestnemu tipu spada tudi okultist.

Drugo stanje zavesti spoznamo v svetišču srca. V principu deluje tudi ta zavest neodvisno od obeh drugih. Organsko ima svoj sedež v sedmernem srcu. Toda dobro morate upoštevati, da ta zavest nima ničesar skupnega z atomom duhovne iskre v desnem srčnem prekatu.

Centralna zavest svetišča srca goji celotni zbir, register človekovega življenja občutkov. Življenje občutkov je popoln instrument zavesti, ki lahko npr. deluje neodvisno od svetišča glave. Človek lahko dejansko »misli« s srcem. Beseda »misli« priklič v nas takoj predstavo, ki se nanaša na zmožnost razuma. Zaradi tega je morda boljše reči, da je zavest srca sposobna zaznati življenje in njegove različne dejavnike, jih pretehtati in se odločati na tej osnovi.

Zavest svetišča srca je ravno tako opremljena z zmožnostjo volje, ki jo lahko označimo kot občutek vznemirjenja, prevzetja, vznesenosti ali sentimentalnosti. Človeka žene v ravnanje vibracija zmožnosti volje. Ljudje, ki živijo primarno iz osrednje zavesti srca, imenujemo mistike, h katerim je treba prišteti tudi tiste, ki živijo popolnoma naravno religiozno življenje.

Tretje stanje zavesti ima svoj sedež v svetišču medenice, ali bolj natančno povedano na njenem vrhu. Organsko je povezano s sistemom jetra – sončni pletež – vranica, o katerem smo že podrobno govorili. Ta osrednja zavest trebuha je najosnovnejša od treh naravnih egov. Določa karakter, s katerim človek pride na svet. Ta ego vsebuje vsa vaša skrita in odkrita nagnjenja in vašo celotno karmo. Jaz sistem–jetra–vranica močno vpliva in obvladuje oba ostala ega. To je »jaz«, s katerim človek ponoči »izstopi« in zbira svoje nočne izkušnje.

Ego glave in ego srca se lahko dialektično kultivirata vse do njunih naravnih, zakonitih meja, toda ega trebuha se ne da podvreči nobeni kultivaciji. Ta ego je resnični dialektični človek, ki je dolžan izraziti

svoj resnični, goli jaz. In ker se tu ego ne drzne prepoznati in razkriti, se pogosto skriva za bolj ali manj kultiviranim videzom centrov glave in srca. Potem poslušamo od časa do časa maziljeno in vzvišeno govorjenje, ki kaže preobilje razuma in človeške ljubezni. Toda v ozadju preži pražival, ki se pripravlja na naskok.

Tudi zavest trebuha poseduje v strukturah sončnega pleteža popolno zmožnost dedukcije in ravno tako ima voljo. Voljo zavesti trebuha imenujemo nagon in vsi vemo, da človeka ta nagon ravno tako spodbuja v dejavnost. Če človek primarno in brez zadržkov živi iz tretjega ego, potem kaže ta tip pračloveka, pravega, pristnega naravnega človeka brez zavor, brutalnega materialista, grobega lovca na imetje.

Pri nekaterih premišljevanjih vam bo postalo jasno, da se vsi dialektični eksperimenti na področju civilizacije, kulture, religije in magije dajo razložiti iz številnih poskusov, da bi delovanje in vidike teh treh egov spravili v red in uravnoteženost. Spoznali boste tudi, da ravno iz tega nastane nadvse velika mera neresničnosti in se na ta način v vsakem človeku v njegovem življenju razvijejo močne, skoraj neznosne napetosti. Disharmonija in napetost med temi egi glave, srca in trebuha povzročajo vse bolezni, za katerimi trpi človeštvo.

Če prainstinkti človeka izbruhnejo, potem zapade v strašno življenjsko ravnanje, popolnoma ga zajame splošni demonizem. V vsakem obdobju človeštva se poskušajo voditelji človeštva soočiti s to temeljno nevarnostjo tako, da ego glave in ego srca podvržejo vsem mogočim metodam vzgoje. Takoj pa, ko pridejo individualizem, samopotrjevanje, življenjske norme v stisko – in to je v dialektiki naravni zakon – potem z močjo svojega bistva napade tretji ego, svet postane besneči pekel in človek je kot zverina v divjini.

Vsa prizadevanja glave in srca, da bi to stanje skrili, olupšali, odstranili, te resnice ne morejo zanikati. Med naravnim človekom in duhovnim človekom ni mostu, ni povezave.

Naravni človek je opremljen s tremi agregati zavesti, od katerih morata dve zavesti služiti kot »varovalna ventila« za tretjo, temeljno zavest. V pogledu naravnih življenjskih rezultatov pa se pokaže to kot nezadostno: ali izbruhne strašna katastrofa ali nastopi dramatična razkrojenost. Rezultat je v vsakem primeru smrt in neprestano obračanje kolesa dialektike.

Kdor objektivno razišče dialektično človeški organizem in na koncu svojih zaključkov doživi dvom in razdvojenost, ta s svojo razdvojenostjo dokazuje, da gre v njegovem sistemu za posebno dogajanje.

Človek je bitje narave, njegov celotni življenjski sistem se razloži iz te narave in njegovi življenjski impulzi nastanejo iz njegove enosti z naravo. Bolečina, trpljenje in žalost naravnega človeka zaradi tega ne izhaja iz dvoma, razdvojenosti, zaradi odtujitve od Boga, ampak iz odpora, ki ga izkuša v svojem naravnem razvoju. Tako kot zajček izdahne svoj smrtni krik, ko ga napade kragulj, tako zakriči človek, če njegov naravni potek življenja ovirajo bolezni ali meščanske težave. Pri raziskavi teh stvari boste odkrili, da lahko vsakega poljubnega človeka prepričate o obstoju zakonitosti dialektike, da pa se dialektika njemu sploh ne zdi slaba. Zdi se mu naravna, da, včasih tudi čudovita, kajti dialektika popolnoma ustreza njegovemu resničnemu naravnemu stanju. Boj v naravi pojmuje kot človeški, moški boj. Sodobni življenjski stil, ki trenutno vlada v svetu, je popolnoma izšel iz tega boja in tega zakona.

V svojem stanju kot naravno bitje so ljudje pravzaprav obupani zaradi tega, ker svet ne deluje tako, kot si želijo, ravno tako, kot so obupani zaradi ekonomskega propada. Ne dovolite se pa zapeljati v zmoto, ko ti ljudje morda polni religiozne sentimentalnosti v svojih pesmih tožijo zaradi tega slabega sveta. Kajti njim se zdi ta svet slab le zaradi tega, ker ne dobijo tistega, kar si želijo. Zato morate tudi sami sebe dobro preizkusiti, ali ste v duhovno šolo morda prišli zato, ker ste

razočarani v naravi ali pa se v tem svetu zares čutite kot tujec, katerega duša je v dvomu zaradi odtujenosti od Boga.

Če gre za to zadnje, je to tisti izjemni nenavadni potek v vašem sistemu, na katerega smo pravkar pokazali. Vaše vznemirjenje se razloži iz dejavnosti atoma duhovne iskre. Če človek ta atom še poseduje in se ga z Gnozo lahko spravi v gibanje, se izpolnijo besede:

*Živeti hočemo po tvojem velikem, modrem vzoru,
povezani kot atomi, ki skupaj tvorijo naš ego.
Hočemo si prizadevati za zavest tega ega,
dokler atom ne spozna: v egu trpim bolečino.*

Gre za te bolečine atoma duhovne iskre v navadnem zemeljskem naravnem bitju. Le ta muka, le ta bolečina je osvobajajoča.

Kdor pozna takšno bolečino, mu te podplutbe služijo za ozdravitev; kajti prek te bolečine izkusi resnični učenec, da ga je Gnoza našla. Kdor v tej naravi trpi bolečino, kriči kot zver v divjini, toda, kdor trpi bolečino človeka, ki ga je zajel Duh, ta je blažen:

*Tako razsvetli velika svetloba zavestno mišljenje
kot vzrok v sebi sami, o moč Boga.
Ali nas hočeš kot tvoj atom hraniti v svetlobi tvojega sijaja?
Dvigni nas iz temne noči, prodri skozi temo dialektike.*

Kdor tako zaradi posledice prebuditve atoma duhovne iskre »trpi v egu bolečino«, ta začne s procesom, ki za tri dialektične jaze dobesedno in telesno pomeni zvonjenje smrtnih zvonov.

Kot veste, se iz atoma duhovne iskre rodi jasna slika nesmrtnega človeka, katerega mentalna podoba vstopi končno v sistem jetra–vranica in napade ključni položaj dialektičnega naravnega bitja.

Najprej spodbudi atom duhovne iskre svetišče srca v novo, osvobajajoče delovanje. Centralna zavest srca je torej najprej vržena iz njenega naravnega stanja. Z novo mentalno dejavnostjo se na ta tok obnove priključi centralna zavest glave. Tretjič mora slika nesmrtnega človeka vstopiti v sistem jetra vranica, da napade tretji ego. S tem je položena sekira na korenino dialektičnega obstoja. Ko se vzpostavi v učencu to tretje učinkovanje, je zares pripravljen in primeren za prihod novega tipa prihodnjega človeka. Potem je organsko pripravljen za to, da sreča Kristusa v oblakih neba. Potem se uresničijo besede: »Smrt je použita v zmagi.«

Če pa nimate atoma duhovne iskre ali pa vam ga Gnoza še ni prižgala v ogenj, potem boste sprejeli naša sporočila in tehtanja le intelektualno ali mistično, odvisno od nagnjenj prvega ali drugega ega v vas. V najglobljem bitju pa vam vse to ne bo ničesar povedalo in se vas ne more dotakniti. S tem ne pridete v gibanje, se ne spremenite.

Če pa vendarle z nami prek atoma duhovne iskre v ego trpite bolečino in je zaradi tega svetloba Gnoze postala svetilka pred vašimi nogami, potem prikljče vsaka razprava Duhovne šole v vas čisto posebno moč. Vsaka beseda potem spregovori neposredno vašemu atomu duhovne iskre, ki leži zakopan v srcu. S čistimi lastnostmi Duha vam je omogočeno, da vsako besedo preizkusite in neposredno prepoznate kot resnico. To bo v vašo kri prineslo z ničemer primerljivo moč. Tako bo v vas utrjeno delo Gospoda, delo univerzalnega Kristusovega bratstva.

V tej svetlobi morate razumeti Pavlove besede: »Zato, moji ljubi bratje, bodite trdni, nepremični in se nenehno povečujte v delu Gospoda, kajti veste, da vaše delo v Gospodu ni zaman.«

»Delo Gospoda« v tem smislu ni duševna dejavnost, ki ga za vas izvaja šola rožnih križarjev, temveč je to metodično delo, ki ga v vas in za vas opravlja Gnoza. Ta dejavnost, ki jo izvaja bratstvo v vas in za

vas, ni delo, pri katerem ostajate sami nevedni in ni nobena avtomatična osvoboditev, v katero boste sprejeti, pri tem delu mora inteligentno sodelovati vaš celotni, atom duhovne iskre, trpeč v bolečini ega. Zato, učenci na poti, bodite stanovitni in neomajni!

Sila teže in osvoboditev

Pri razodevanju prihodnje nove človeške rase je eden najpomembnejših ciljev sodobne Duhovne šole, da norme, osnove in vidike čim bolj približa vsem tistim, ki lahko razumejo njeno oznanilo. Na šolo usmerjena zahteva in namen šole je, da poskuša narediti vse, da se preide v ta novi razvoj. To dovolj razloži njen namen. Kajti vse špekulacije, negotovosti in nedoločnosti morajo tako hitro, kot je to najbolj mogoče, izginiti in vsa filozofska razmišljanja moramo pustiti ob strani.

Če posedujete kaj od resničnega učenčevstva, potem je v vas prisotno temeljno hrepenenje, da bi se vrnili v nepremično kraljestvo. V sedanji fazi razodevana Bratstva bodo dala temu hrepenenju smer in to je »pot«, ki se privede v vsakega notranje za to odločenega učenca. Toda dobro morate razumeti, kaj pomeni »pot« v življenju človeka. To ni neresnična pomoč, temveč gre v prvi vrsti za doseganje uvida, znanja. Ne poudarja zaman Sveto pismo: »Moje ljudstvo je izgubljeno, ker nima znanja.«

Znanje v smislu univerzalnega nauka pomeni pridobiti uvid na osnovi delujočega atoma duhovne iskre. Ta uvid se nanaša na dejansko stanje, pot in resnično življenje samo, kot tudi na vse dejavnike, ki součinkujejo in delujejo in so na razpolago kandidatu. Če je to znanje prisotno, potem preide učenec v delovanje sam. Šola želi, da ste del nje pri tem osvobajajočem samo-prostozidarstvu.

Nova človeška rasa se ne bo rodila s čudežem, temveč se mora vsako bitje v to skupino uvrstiti s samoosvobajajočim ravnanjem na ozki poti samo-postozidarstva. »Ustvarjajte, v strahu in trepetu, da boste

postali blaženi,« pravi Gospod vsega življenja, kar pomeni: »Delajte za vašo osvoboditev v samo-pozabljenju jaza. To se vam bo posrečilo, brezpogojno boste imeli uspeh, če to verjamete.

Verjeti v smislu Bratstva pomeni: notranje vedeti. To notranje vedenje je učinkovanje atoma duhovne iskre. Zato govori Pavel o »veri v vaših srcih«.

S tem Pavel ne misli nikakršne sentimentalnosti, nobenega podajanja Svetega pisma ali cerkvene vere, temveč iskrečo vibracijo atoma duhovne iskre v desnem srčnem prekatu. To je vera, ki mora prebivati v vašem srcu. Da bi sprejeli to vero, da bi prebudili to vibracijo, boste sprejeti v preddverje Duhovne šole. Ne mislite pa, da lahko v prihodnje Duhovna šola za vas naredi ali bo to naredila, preden boste na osnovi te ekskluzivne posebne radiacije vere »lahko premikali gore«.

Rekli smo, da ste bili v prvi vrsti sprejeti v Duhovno šolo, da bi prebudili vibracijo atoma duhovne iskre ali mistično formulirano: »Osvobodil vero v vašem srcu.« To so pogosto le formule ali slogani, ki jih lahko slišimo povsod in od vsakogar. Če vam pravimo: »Ste v Duhovni šoli, da bi osvobodili vero,« potem vam na začetku lahko to podari meščanski mir, občutek, da ste prišli domov. Toda ne smete se zmotiti! V tej šoli niste prišli domov! Naloga šole je, da vas vznemiri, v vaše življenje mora prinesiti »pot«. Kdor se tu že čuti, kot da je doma, ta še nima delujočega atoma duhovne iskre. Atom duhovne iskre mora v »egu trpeti bolečino«, kot smo to citirali v prejšnjem poglavju. Kdor to posebno bolečino izkusi v lastnem bitju, bo izkusil enako bolečino v povezavi s svetom, v katerem živi. S tem nastane neizmerno hrepenenje po izgubljeni izvorni očetovi deželi. V skladu s tem hrepenenjem pride potem »pot« v naše življenje!

Kaj je to hrepenenje, če pogledamo z naravno znanstvenega stališča? Hrepenenje je moč, sila privlačevanja – sila teže, magnetna zmogljivost. Pri vsakem magnetu obstaja tu že drugi pol, pol, ki odbija.

Če pa je vaše hrepenenje, ki je en magnetni pol, na kaj usmerjeno, bo drugi pol tisto nasprotno odbil. To je neizrekljivo pomembno. O tem morate zdaj razmisliti!

Veste, da je vaša osebnost središčna točka sistema, ki ga imenujemo mikrokozmos, minutus mundus, svet v malem. Kje je, kje živi mikrokozmos? Tu, v tem svetu! Ta svet, v katerem živite, je organiziran po istem principu kot vaš mali svet. Zato govorimo o »kozmosu«, svetu in »mikrokozmosu«, majhnem svetu, ki ste vi sami.

Kozmos, ki ga naseljujemo, se giblje skozi vesolje z neznansko hitrostjo. Kako pride do tega, da nas ta krogla ne izvrže? Zaradi sile privlačevanja, zaradi sile teže Zemlje. Trdno nas drži in ohranja nas magnetna zmožnost našega kozmosa.

Elektromagnetno polje tega sveta ohranja skupaj vse stvaritve, ki so zaprte v njegovem prostoru.

Toda upoštevajte, da je zmožnost delovanja in povezujoča zmožnost tega sistema odvisna od človeka! Rojeni ste iz narave, iz snovnih principov tega reda in po moči naravnega rojstva je vaše osebno elektromagnetno polje popolnoma naravnano na ta svet. Vi ste popolnoma eno s tem svetom. Če je zdaj vaše želenje in hrepenenje usmerjeno na horizontalno raven tega sveta, če velja vaše prizadevanje tej naravi, stvarjem tega sveta, potem samoumevno krepite povezanost s to zemeljsko naravo. Kajti vaše hrepenenje učinkuje kot magnetno privlačevanje. Če je to hrepenenje zemeljsko, potem drugi magnetni pol odbije vse, kar ni usmerjeno zemeljsko in tako vse osvobajajoče vplive drži stran in odbije. Ugotavljamo torej, da ste po moči vaše dialektične narave na osnovi lastnih mikrokozmičnih elektromagnetnih učinkovanj ujeti v elektromagnetno polje te Zemlje, pri čemer ste vi sami lastni ujetnik.

Predpostavimo, da v tem stanju izkušamo bolečino in odpor, kar je zaradi lastnosti dialektike neizogibno. Ali je to hudo pomanjkanje, ta stiska, ta bolečina trpljenje atoma iskre duha? Absolutno ne! Po

naravnih zakonih tega kozmosa ste ujeti v elektromagnetno polje našega svetovnega reda, podvrženi ste prepiru, sovraštvu in naravnemu gonu. To je prekletstvo tega življenjskega polja. To izkušate. Udarci usode padajo na vas. Kaj zdaj naredite? Želite pomoč, izhod, varstvo. Iz vas izhaja torej spontano elektromagnetno učinkovanje. Ali je to hrepenenje, hrepenenje po odrešitvi, magnetni krik na pomoč atoma duhovne iskre? Je to »vera v vašem srcu«? Nikakor ne!

To je elektromagnetno učinkovanje vaše narave, vašega hrepenenja naravnega ega, ki ne povzroči niti enega odmika od magnetnega polja tega sveta. To je zemeljsko hrepenenje po zemeljskem imetju ali zemeljski varnosti. Če iz takšnega hrepenenja razvijete mistične, okultne in navidezno transfiguristične dejavnosti, potem zaradi vrste magnetnega polja prebudite le reakcije v svojem naravnem življenjskem polju. Tako se nikoli ne ločite od zrcalne sfere. Zato ni možna nobena osvoboditev.

Morda iz izkušnje vse to notranje spoznavate kot resnico. Kako zelo ste se namučili za naravno odkritost, poštenje. Na tisoče muk brez rezultata ste pretrpeli. V vaši naravni iskrenosti ste se približali Duhovni šoli. Toda vrata ste našli zaprta, kajti Duhovna šola vam ne more pomagati, preden se ne prebudi vera v «srcu», preden se ne prebudi atom duhovne iskre v vašem srcu.

Če to uvidite, morate ravnati inteligentno. Zdaj veste, da vsaka aktivnost, gibanje vašega elektromagnetnega polja, izhaja iz vaše naravne naravnosti in rezultati dejavnosti so zaradi tega koristni le v tej naravi. Kaj zdaj storiti? To magnetno razgibanost, to hrepenenje utišati, pripeljati do popolnega miru. To je treba nevtralizirati najprej zaradi odkritja, da vse to prizadevanje ne prinese niti enega samega rezultata, temveč povzroči še večjo navezanost na to naravo. Druga faza tega miru, te tišine pa mora biti: predaja Gnozi, pasti na kolena pred vrati misterijev, kot so to imenovali miti.

V univerzalnem nauku se vse kandidate poučuje o tišini, postati in biti tih. V starih misterijih je rečeno: »Moja duša je tiha pred Bogom, iz njega je moja odrešitev.« In v novih misterijih je rečeno: »Prizadevajte si za tišino!« To npr. lahko preberete v Pismu Tesaloničanom*. Gotovo razumete, da z resničnim mirom, z utišanjem elektromagnetnih viharjev narave nastane za učenca nova možnost. V tem miru ga lahko dosežejo moči izžarevanja elektromagnetnega polja Univerzalnega Bratstva.

V zemeljskem kozmosu obstajata namreč dve elektromagnetni polji, obe imata središče v srcu Zemlje: centralno magnetno polje te narave in centralno magnetno polje Bratstva. Če zdaj človek, ki ima atom duhovne iskre, ustavi svoje naravno početje in v omenjenem smislu pride do miru, potem se ga neizogibno dotakne magnetno polje Bratstva. Potem se prebudi atom v desnem srčnem prekatu in razvijeta se nova vibracija, novo hrepenenje, torej nova elektromagnetna zmožnost. Učenec razpolaga z novo elektromagnetno zmožnostjo, ki se je ne da razložiti iz te narave. V njegovem srcu je prebujena resnična vera in učenec je, kot to imenuje Pavel, izpolnjen z »neugasljivim upanjem«, tako da pritegne v svoj mikrokozmos številne sile in vrednote, ki niso vzete iz te narave. Ni treba pojasnjevati, da se s to spremembo delovanja sile teže nakopičijo v mikrokozmosu številne nove gradilne snovi, ki so potrebne za ponovno vzpostavitev celotnega sistema. Tako odkrijemo, da je transfiguracija dejansko stvar, področje novih elektromagnetnih zakonov.

*Toda upoštevajte, da so cerkveni očetje vsebino tega pisma zelo popravili. Biti tih pred Gnozo so tu spremenili v postati tih pred cerkveno oblastjo, v mirno sprejemanje moralne teologije itd.

Na začetku tega novega razodetja izkusi učenec naravno nujno, popolnoma neosebno, brez veličastnega lika tako imenovanega posvečenca

popolno podporo elektromagnetnega polja Bratstva. Ravno tako, kot se naravni človek z močjo svojega bitja naravnava na novo življenjsko polje, tako se učenec naravnava na novo magnetno polje, v katerem se nato rodi. To novo življenjsko polje ga zdaj zares zaobjema, ga dviga, ga sprejema v obstoj rojstva v Bogu, Gnozi.

Predstavljajte si, da učenci te šole vstopijo v novo magnetno polje. Naši mikrokozmosi bi potem kazali nove magnetne razlike. Skupaj bi razvili tako izjemne magnetne zmožnosti, da bi s tem nepreklicno morali motiti magnetno učinkovanje te narave. Bili bi vzrok za številne magnetne odklone. V tej atmosferi bi zbirali sile, ki bi morale v običajnem ohranjanju narave povzročiti kaos. V skupnem delu z magnetnim centrom Bratstva v srcu Zemlje bi podrli zidove tega naravnega zapora. S tem bi ta svetovni red hitel nazaj, se vrnil k novemu začetku, s čimer bi bila to za obnovljenega človeka odrešitev, drugim pa bi bila dana nova možnost.

Ali spoznavate zdaj nekaj od temeljev, na katerih temelji delo Duhovne šole pri obnovi življenja in osvoboditvi človeka? Dokazali vam bomo, da je pot transfiguracije novi naravno znanstveni proces. To je alkemični proces, alkemična poroka s Kristusovo hierarhijo, začne, izvede in doseže pa vrh v samo proustvarjanju. Študirajte zato skrbno z nami kozmos in mikrokozmos, da bomo premagali smrt narave v Jezusu Kristusu, našem Gospodu.

Norost križa

Vrsta človekovih želja in dejavnosti se neskončno spreminja in človekovo želenje in dejavnosti so tesno povezani z elektromagnetnimi procesi v mikrokozmosu. Individualno elektromagnetno polje človeka je eno z zemeljskim poljem, tako da je človekova težiščna točka več kot v enem pogledu v tem svetu. Obvladuje ga zemeljski magnetizem, zato je za njegovo celotno življenje in prizadevanje, učinkovanje in želenje značilna odvisnost: On je iz zemlje, zemeljski. Vse religiozno, okultno in humanistično prizadevanje ima osnovo in cilj po teh naravno zakonitih učinkovanjih. Izhaja iz narave, se razvija v njej in se k njej spet vrača.

Če opazujete ta svet v vseh njegovih pisanih, mnogoterih dejavnostih, ki so pogosto tako nasprotujoče, ugotovimo, da nobena od teh dejavnosti ni naravi resnično sovražna in se ne upira elektromagnetnemu prisilnemu jopiču. Za transfiguracijo ni pomembno, kateri ekonomski sistem bo zdaj ali kasneje življenjski sistem človeštva, katera stališča zastopa človek na katerem koli življenjskem področju ali na kateri način obarva svojo življenjsko držo religiozno, okultno ali humanistično. Transfigurist se usmerja na popolno osvoboditev iz tega naravnega polja. Bolj radikalnega človeka, kot je transfigurist, se sploh ne da predstavljati.

Radikalni naravni tip človeka si prizadeva po takšni ali drugačni nasilni spremembi na ekonomskem, socialnem ali političnem področju, torej na horizontalni ravni. Transfigurist pa hoče z močnim revolucionarnim naporom lastno bitje popolnoma ločiti od horizontalne ravni.

Transfiguristi so v tem svetu posejani zelo na redko. Morda boste, ko vam to govorimo, začudeno pokazali na veliki razvoj šole z njeni-mi številnimi učenci. Potem vam moramo povedati, da mi še zdaleč večine med nami ne želimo označiti kot transfiguriste. Zanimanje za razvojni načrt šole Rožnih križarjev in razgledovanje po vsem tem, kar prinaša šola, še ne pomeni, da v življenju dejansko uresničujejo njen delovni načrt. Gotovo občutite, da obstaja velika razlika in ta razlika se bo ugotavljala še dolgo, ker bo kasneje z vso močjo in brezobzirnostjo potekal boj proti tej transfiguristični šoli in se bodo številni zaradi tega morda spet umaknili iz šole.

Rečeno vam bo: »Transfigurizem je klasična oblika zablode, ki od časa do časa nastopi v zgodovini sveta. Transfigurizem je do skrajnosti prignana norost in poskuša izvesti nekaj, kar je v osnovi popolnoma nemogoče.« Ali pa vam bodo zagotavljali: »Z dobrimi razlogi lahko človek le upa, da bo dosegel določeni cilj v taki ali drugačni obliki kulture.« In potem vam bodo pokazali na različne kulturne dobrrote, ki te besede navidezno popolnoma potrjujejo.

Če potem ne stojite zelo trdno, se boste od te šole odvrnili. In če se vas bo vprašalo: »Ali niste bili tudi vi zraven?« boste rdeči od sramu govorili neresnico: »Ne, ne, kako ste prišli do tega?« V predverju duhovne šole se pri učencih vedno znova ponavlja Petrovo zanikanje. In vendar se transfiguristi s svojo značilnostjo norosti nahajajo v zelo dobri družbi!

Jezus je stal pred oblastniki, generalno sinodo svojega časa. Označili so ga za nevarnega norca. In Jezus je molčal.

Pavel je stal pred državnikom Festom. Razložil mu je, kaj je transfigurizem. Takoj je prišla reakcija Rimljanov: »Ti besniš.« In Pavel je molčal.

Kako vneto je bil Avguštin proti manihejcem, kako neznansko jih je obrekoval in postavljaj na laž. Toda bratje manihejci so molčali. Kaj naj bi rekli, ko pa ni osnove za medsebojno razumevanje?

Ali ste brali, kako so katare obtožili »zaradi do konca prignane norosti«, kot so to imenovali? Skoraj eno celo ljudstvo je bilo umorjeno. Toda katari sami ... so molčali. Transfigurizem mora biti za vse, ki so od te narave, naravno nujno norost. Svet se srečuje z religioznimi razmišljanji, toda temeljno religijo osvoboditve označujejo kot norost. To je značilnost dialektike. Pomislite tu na znamenite Pavlove besede iz Prvega pisma Korintčanom.

»Kajti beseda o križu je norost za tiste, ki bodo izgubljeni; nam pa, ki smo postali blaženi, je to božja moč. Kajti napisano je: Uničil bom modrost modrih in razum razumnih bom zavrzel. Kje so pametni? Kje so pismouki? Kje so modri sveta? Ali Bog modrosti tega sveta ni naredil za norost? Kajti medtem ko svet s svojo modrostjo ni spoznal Boga, Bogu ugaja, da preko nespametnih pridig naredi blažene tiste, ki v to verjamejo. Kajti božja nespamet je pametnejša, modrejša kot so ljudje.«

Rečemo torej lahko, da se krivoverstvo transfigurizma nahaja v zelo dobri družbi.

Takšen krivoverec je norec, nespametni čvekač, nekdo, ki se je izgubil, goreč v norosti križa. Ta norost ima višji razumski smisel, ta moč je veličastna in mogočna le za tiste, ki lahko razumejo in so pripravljeni nositi križ transfiguracije. Zaradi tega transfigurist ne izgublja besed za tiste, ki se s svojim celotnim prizadevanjem in se v svoji častilakomnosti nahajajo v tej naravi. Molčal bo, niti z eno besedo se ne bo branil, ne bo izrazil upanja, izgovoril ne bo niti ene same besede kompromisa ali koncesije.

Zato posedujemo zaprto šolo in zaradi tega govorimo le tistim, od katerih se za zdaj da pričakovati, da nekoliko spoznavajo razumski temelj gnostične norosti. Svet dokazuje v izobilju, da s svojo veliko modrostjo »Boga v modrosti Boga« ne more najti. Zato se mi od sveta oddaljimo, da bi se obrnili k drugi resničnosti, ki je neodvisna od

vsake dialektične filozofske delovne hipoteze.

Ali je ta druga resničnost v naši naravi prisotna? Ali se da tu odkriti eno samo sled te resničnosti? In ali lahko, če to sprejmemo, to »dru-go« praktično preizkusimo, da bi se zavarovali pred novo zmoto? Na ta vprašanja se naš odgovor jasno in razločno glasi: «Da.» Kristus je najvišja, najbolj z razumom skladna resničnost in nezdgovinski pojav. To novo resničnost označujemo kot polje izžarevanja Bratstva in povedali smo vam, da najdemo središče tega polja izžarevanja v srcu tega sveta.

Kako morate to razumeti? Filozofija sodobnega Rožnega križa pravi: resnična božja zemlja, tisti svet, ki se ga lahko označi tudi kot nepremično kraljestvo, ni nikakršen planet, ki je izginil za zastori pradednine v megleni nič, temveč v popolnosti obstaja tudi tu in zdaj. Izvorni planet obstaja iz sedmih krogel, ki krožijo ena znotraj druge in eno od teh krogel lahko označimo kot dialektični vidik te sedmernosti. Po dialektičnih naravnih zakonih se v tem vidiku sproščajo in razodevajo moči v služenju šestim drugim vidikom, v služenju popolnemu življenju, ki ima svoj edini in božji izraz v sedmernosti.

Zato žene in poganja v vsakem vidiku božjo celoto planetov večno očetovo srce Logosa in mora torej tudi tu, celo tu, biti najdeno brat-sko, elektromagnetno polje izžarevanja, ker je to polje fundamentalno srce našega planeta.

Tisto, kar običajno imenujemo naš planet, je izredno nenavadni, skrivnostni in skoraj popolnoma neznani sedmi del božje kozmične resničnosti. Prebivalci te solzne doline spadajo k življenjskemu valu, ki je bil prvotno poklican, da doseže svojo slavo v polju božje sedmernosti, zdaj pa so potopljeni v življenjsko področje, v katerem ni možno nobeno resnično božje življenje. Pregnani so strukturalno, popolnoma denaturirani in so v stanju splošne degeneracije.

Zdaj obstaja tu fundamentalno prizadevanje za dvig navzgor, ki ga je priklicalo hrepenenje izgnanega po krvi in kraju rojstva. In celotni

svet hlasta naprej kot prestrašena žival in vpije po kulturi. Ali razumete to prizadevanje, ta lov? To je atavistični preostanek, vpliv učinkovanja iz sive preteklosti, ki se prenaša iz roda v rod. To govori, to kliče, toda nihče še ne pozna resničnosti, nihče je niti ne more spoznati, ker je zmožnost spoznanja za to izgubljena.

Dialektično človeštvo sicer poseduje zmožnost spoznanja in modrost, toda s to modrostjo, s to zmožnostjo spoznanja ne more več najti »Boga v modrosti Boga«.

Kot posledica človekovega padca, in strašne skvarjenosti, izrojenosti in odtujitve našega življenjskega polja se nad tem sedmim delom kozmične popolnosti izvršuje nasilje. Kljub temu lahko rečemo in moramo reči, da je Bog ta svet napadel v srcu, ker je tudi to življenjsko polje vključeno v sedmerno vesolje. To dejansko stanje razložimo s tem, da je tu prisotno elektromagnetno polje izžarevanja Kristusovih hierofantov. Hkrati ugotavljamo in izkušamo, da je skvarjeno človeštvo ujeto v elektromagnetnem polju izžarevanja sovražne in nebožanske narave in je z njo v bistvu eno. Zato ne sprašujemo, »od kod prihaja magnetno privlačevanje Bratstva?«, temveč se vprašamo: «Kje je razlog, vzrok za to dialektično proti-naravo? Kje najdemo jedro sil te splošne naravne degeneracije?»

Da bi dobili odgovor na ta vprašanja, moramo iti v šolo, moramo se poučiti o misterijih kozmične sedmernosti in tu prosimo za vašo pozornost.

Morda ste iz vsega tega razumeli in spoznali, da je življenjsko področje človeštva le mali del krogle, ki si je ne smemo predstavljati kot samostojno telo, temveč kot del Sončnega sistema sedmih drug v drugem krožcih svetov, ki tvorijo resnično božjo zemljo, univerzalno kraljestvo. Vsak del tega sistema je v samem sebi dokončan in poseduje

organsko zmožnost, da se popolnoma zavaruje pred vsakim napadom na svoje bistvo in cilj. S tem je zagotovljeno, da kozmična sedmernost deluje v vseh okoliščinah.

Rekli smo že, da v jedru naše zemeljske krogle bije kozmično Kristusovo srce. In zdaj vam bo jasno, da je enako tudi pri ostalih šestih kroglih tega sistema. Zato lahko govorimo o sedmernem srcu kozmosa, katerega zrcalo, odslikava bi moralo biti človekovo srce. Čudovita organska zmožnost je zaprta v vsaki krogli. Tako kot je v človekovem mikrokozmosu vse obdano z avričnim bitjem.

Ljudje na splošno ne vedo skoraj nič o krogli, v kateri živijo. Njihovo zavedanje življenjskega polja se razprostira prek sorazmerno malega dela naše skrivnosti polne Zemlje. Tudi onostranstvo, imenovano zrcalna sfera, spada popolnoma v človeško domeno. V tem življenjskem polju z obema sferama poteka kroženje rojstva in smrti, ki ga poznate.

Naše življenjsko področje je zapor, celica znotraj velikega sistema kozmične sedmernosti. Tisto, kar imenujemo površina Zemlje, je sorazmerno tanka plast in geologi in tehniki so sposobni le, da prodrejo v to tanko plast in še to le deloma. Vse, kar se nahaja pod tem, je običajnemu smrtniku neznano. Večinoma si predstavljajo, da se temperatura povečuje globlje v Zemljo gremo, tako da se v nekem danem trenutku trči na že gorečo tekočo maso in končno na peklenski žar plinastega jedra.

Transfigurist pa ve, da je notranjost Zemlje sestavljena iz moči in življenjskih polj, ki so tesno povezani med seboj in se medsebojno popravljajo in ohranjajo, da zagotovijo delovanje celote. Na dvojce od teh polj še posebej usmerjamo pozornost. V teh poljih prebivajo tiste moči, ki jih označujemo kot naravne moči in arhetipi.

Naravna moč je zmožnost, s pomočjo katere se izpelje in ohranja načrt. Polje naravnih sil je zelo močno magnetno ali bolje povedano: je polje, v katerem nastopa nepregledno veliko različnih napetosti,

vibracij in stanj, ki vse služijo kozmičnemu ohranjanju. Te naravne moči v življenjskem polju ne delujejo slepo, kot to pogosto mislijo, temveč so povezane z arhetipi: vsaka naravna sila je povezana z načrtom, višjo inteligenco, ki jo vodi in se razodeva v skladu s tem vodstvom. Arhetipi so namreč žive, vibrirajoče miselne slike Gnoze.

Arhetipi se imenujejo zato, ker se v njih izraža prvotna božja ideja. Ti živi praprincipi, te žive miselne slike Boga prikličejo naravne sile in jih uporabijo. Če grozi, da se v celotno sestavljenemu sedmernem telesu Zemlje razvija kaj, kar bi lahko motilo harmonijo in nemoteno funkcioniranje celote, to takoj zazna izredno prefinjeno naravnana zmožnost zaznavanja Zemlje in pratipi in naravne sile – ki utelešajo idejo in voljo Boga – to napadejo in nezaustavljivo korigirajo.

Predstavljajte si, da vaša prisotnost v tem življenjskem polju, vaše življenjsko ravnanje, vaša struktura stanja življenja, bivanja, vaš življenjski boj, torej vse vaše delovanje in početje in delovanje vaših soljudi ni v skladu z božjim načrtom, s temeljnim poljem arhetipov – v resnici je zares tako, potem se te naravne sile v skladu s svojim bistvom s silo obrnejo proti vam. Potem te sile izkusite kot disharmonične, potem vas v dialektiki premetavajo sem in tja in povzročajo eno eksplozijo za drugo. Torej ni tranfigurizem tisti, ki hoče biti popolna pomiritev z univerzalno voljo zablod, temveč dialektično prizadevanje za kulturo je tisto, ki želi narediti ločenost od univerzalne volje za trajno stanje.

Ujeti ste v tem elektromagnetnem polju, v katerem se vam postavljajo nasproti naravne sile. V tem polju se je tudi razvilo zlo, satanizem. Tega zla pa se ne da razložiti iz naravnih moči, temveč je spremljevalni pojav našega kaotičnega, nesmiselnega življenja. Vaše ujetništvo bo trajalo tako dolgo, dokler ne najdete poti nazaj, vrnitve. Zato vas elektromagnetno polje Bratstva kliče, pri tem vas podpira moč izžarevanja Kristusovih hierofantov in nekoč boste izkusili, da naravne sile delajo spet dobro in odrešujoče.

Bog – arhetip – človek

V naših razpravah o naravnih silah in arhetipih smo na kratko omenili misterije kozmične sedmernosti. Pri tem smo razložili, da je resnična Zemlja sistem sedmih drug v drugem krožečih planetov. Padli človeški življenjski val se razodeva, združen kot v zaporu, v zelo majhnem delu sedmernega kozmičnega dialektičnega planeta. To polje bivanja kot tako ni predvideno in človek je v tem nebožjem obstoju v fundamentalnem konfliktu z magnetnimi napetostmi naravnih sil in jih izkuša kot disharmonijo.

Naravne moči so povezane z arhetipi, z živimi mislimi Boga, ki se izražajo v enem od zemeljskih krogov. Celotna kozmična sedmernost je izraz, uresničitev določene ideje, načrta. Ker je ta Božja sedmernost v svojem razodevanju tako neskončno raznovrstno sestavljena in spremenljiva, ravno tako tudi popolna ideja v krogu zemeljskih pratipov obstaja iz neskončno velikega števila mentalnih gradbenih kamnov. Iz teh gradbenih kamnov je bila nekoč ustvarjena, zgrajena neminljiva stavba Boga in s temi večnimi vrednotami bo tudi neminljivo ohranjena. Vse, kar s to božjo naravo ni v ravnotežju, v protinara- vi nastaja in propada, kot to adamitski človek vsak dan izkuša.

Vsak resen učenec duhovne šole lahko z izkušnjo ugotovi in doživi božji aksiom, da je v osnovi vsega razodevajočega univerzalna ideja Boga, da, mora biti temelj vsega, kar se razodeva izven protinara- ve kozmični sedmernosti. Iz ideje Boga nastane in obstaja tudi izvorni človek.

Ideja ostane kot ustvarjalna moč povezana s svojim razodetjem.

To je prazakon. Tako ideja Boga učinkuje in se vedno izraža v vseh njenih manifestacijah. Takoj pa, ko se razodeto, stvaritev ne obnaša v skladu s to idejo, nastane spor, grozi propad. Najprej postane ideja v stvaritvi latentna, postane nedejavna. V isti meri, kakor stvaritev nadalje sledi nesveti poti protinarave in se vedno bolj ločuje od ideje, postaja v začetku še latentna ideja Boga vedno slabotnejša in končno popolnoma izgine iz sistema stvaritve.

Na ta način lahko naravno znanstveno ugotovimo absolutno izgubljenost in tako je tudi razumljivo, da »vsi, ki vedo« zavriskajo, če v neki stvaritvi latentna ideja Boga spet oživi in daje življenju smer. O takšnem človeku se lahko reče: »Zares, povem vam, da je božje kraljestvo v vas.«

Morda to zahteva dodatno pojasnilo. »Božje kraljestvo« v tu mišljenem smislu je že omenjeni atom duhovne iskre. Kdor ta atom duhovne iskre še poseduje, ima s tem božje kraljestvo v sebi, to pomeni, ideja Boga o nepremičnem kraljestvu se nahaja v latentnem stanju v njem. Edini cilj Univerzalnega Bratstva je – ta božji praatom prebuditi iz njegovega latentnega stanja. Če se ta proces odrešitve pri nekem učencu posreči, potem se v njem osvobodi velika izvorna moč, tako da lahko gre po poti k nepremičnemu kraljestvu.

Morda ste o tem procesu odrešitve že veliko slišali in ga teoretično popolnoma obvladate. V tem preži nevarnost, da je ta tema za vas že izčrpana in bo postala brez moči, ker mislite, da jo dovolj obvladate. Če pa ste temu, kar vam moramo posredovati, pazljivo sledili, boste spoznali, da je bila naša predstavitev le površni približek tega in se morate čuvati pred vsakim poslabšanjem vaše notranje usmeritve.

V zemeljskem krogu arhetipov, tako smo rekli, živijo ideje Boga in to ne le tiste, ki se dotikajo le njegovega stvarjenja, temveč vse, ki se tičejo njegove stvaritve. Ideja je oblika misli, poseduje strukturo silnic in kot posledico tega živo resničnost. Z vso pravico lahko pri tem v

pogledu o idejah Boga govorimo o »arhetipih«. Po sliki arhetipov se z božjo pomočjo veliki cilj konkretno uresničuje. V zemeljskem krogu ne obstaja nobeden od pratipov kot rod, ampak obstaja za vsakega človeka njegov lastni arhetip. Toda dobro morate razumeti, da se to ne nanaša na dialektičnega človeka, temveč izključno na resničnega, izvirnega človeka. Izvorni, resnični človek ne spada torej le k eni združitvi, nekemu ljudstvu, rasi; ne, vsako bitje, ki spada v kozmično sedmernost, je avtonomna, samo-ustvarjajoča resničnost. Modelirana je po arhetipu, ki je povezan izključno z njo.

Toda ne smemo misliti, da je arhetip primarno vodilni in da je bitje, ki ga enkrat izpolni ta ideja njen suženj. Arhetip je božji vzor, h kateremu si mora prizadevati duša. Miselna slika je živa in vibrirajoča, toda nihče ne more reči, da miselna slika in duša, miselna slika in zavest prehajata druga v drugo. Tako je arhetip resničnega človeka živ in vibrirajoč vzor, živi vibrirajoči načrt Boga, ki se nanaša na njega samega. Človek pa je zdaj povabljen, da se v skladu s tem vzorom svobodno razodeva.

Iz izkušnje ste se naučili naslednjega: če vas neka slika žene v delovanje, se razvije načrt za to sam od sebe v tolikšni meri, v kolikšni se izvaja. Tako je tudi z arhetipi. Določeni so za to, da jih resnični človek rabi in uporabi. Če se to izvrši v skladu z njihovo vrsto in bistvom, potem se tudi arhetipi naprej veličastno razvijejo, razvijejo se v veličastna bitja in vodijo naravne sile k neizmernim dosežkom.

Tako smo torej ugotovili, da obstajata pratip in človek. Pratip je gnostično razodetje in po sliki tega pratipa se razodeva človek. Zdaj moramo zasledovati, na kakšen način nastane razodetje človeka.

Če je arhetip ustvaril Bog, če je »zamisel Boga«, potem je ta tip, tako smo rekli, živ in vibrira. Je alkimistična povezava, ki je sposobna na mestu, na katerega se usmeri miselna slika proizvesti koncentracijo sil in snovi. Iz te koncentracije nastane človek: mikrokozmos. Tako

obstaja torej neprekinjena enost med Bogom, arhetipom in človekom. Izvorni človek je dejansko ustvarjen po sliki Boga, torej po arhetipu, v skladu z božjo miselno sliko.

Čudoviti princip, ki ga imenujejo atom duhovne iskre, je bil na začetku osrednja točka pratipa, okoli katerega se je izoblikoval mikrokozmos. Po pravici bi lahko govorili o praatomu. Če nek sistem sprejme sončno svetlobo, potem je tu prisoten organ, ki to omogoča. Tako kot vranica absorbira snovno sončno svetlobo, iz katere živi tretji naravni ego in s katero ohranja svoj prevladujoči položaj, tako je ta čudoviti atom – v desnem srčnem prekatu žariščna točka, točka dotika arhetipa.

Po tej predstavitvi ste morda dobili bolj realistično sliko vaše bivanjske resničnosti, pri čemer predvidevamo, da še imate atom duhovne iskre ali pratom.

Arhetip se veličastno razvija v enaki meri, kot gre človek po poti neminljive slave. Ravno tako postane ta arhetip popolnoma latenten, če človek v adamitskem razodevanju propade. To se dogaja pri človeku tega sveta! Trojnost Bog – arhetip – človek je postal skvarjena resničnost, kajti človek ne živi v moči izžarevanja svojega arhetipa, temveč iz volje človeka, »iz volje moža, iz volje mesa«, kot je rečeno v Prologu Janezovega evangelija. To pomeni, da se njegov mikrokozmos ohranja v dialektičnem v procesu rojstva in smrti, v vrtenju kolesa, v svojem zaporu. Posledica tega je, da izpade svetlobna radiacija in moč radiacije arhetipa. Arhetip – atom v njegovih prsih je postal temen: večni človek v človeku je ugasnil. Med Bogom in človekom je nastal globok prepad. Človek je v svojem razodevanju postal odvisen od protinaravnega procesa ohranjanja, ki pa je zdaj zanj zelo naraven in nujen. Zaradi te protinaravnosti in posledic njegove temeljne degeneracije je prepuščen elektromagnetnemu polju njemu sovražnih naravnih sil.

Kaj se mora zgoditi, če hoče univerzalno bratstvo pomagati temu padlemu človeku, ki je bil nekoč vendar božji otrok? Poskusiti je treba ponovno vzpostaviti staro troedinost Bog – arhetip – človek.

Tega se ne da doseči le s ponovno oživitvijo arhetipa. Če bi bilo to mogoče, potem bi iz arhetipa izhajala velika moč, atom arhetipa bi bil prebujen s silo in učinkovanje tega bi takega človeka v eni sekundi usmrtilo.

Uničene resničnosti se tudi ne da pospešeno vzpostaviti s ponovno oživitvijo pratisa – atoma v srcu. Tovrstna metoda bi imela enake dramatične posledice.

Zato ne preostane Bratstvu nič drugega, kot da za nemočnega, padlega človeka začasno prevzame funkcijo tako arhetipa kot tudi atoma arhetipa. Bratstvo se dobesedno daje človeku kot vmesni medij, kot posrednik. Umesti ga v polje sil, če je v svojih dialektičnih dvolah prišel do konca. To polje moči je na začetku popolnoma eno z njim in izžareva veliko blagost in intenzivno ljubezen, hoče »obrisati solze z njegovih oči«. Če potem pride na človeka nekaj miru, potem preide to polje moči v gibanje in prinese vanj drugo, novo vznemirjenje. Človek je šel eno miljo z Bratstvom, zdaj hiti Bratstvo eno miljo pred njim. Razumete, da se je začel proces ločevanja, mikrokozmos mora biti iztrgan iz hiše kosti, iz okostja, iz okamenitve. Zato hodi šola s svojimi učenci po poti, za katero je značilno napadanje in priganjanje naprej od kroga do kroga, z vedno drugačnimi perspektivami in resničnostmi. Če hodite po poti šole, potem za vas nekoč zazvenijo besede: »Za vas je dobro, da grem tja, in poslal vam bom tolažnika.« »Ta vam bo govoril v mojem imenu.«

Kdo je tolažnik, Sveti Duh? In kaj je sporočeno z njegovim prihodom? To je slavni trenutek, ko atom arhetipa spet začne nekoliko samostojno delovati in tudi trenutek, da se po dolgih pripravih preko posrednika ta arhetip sam v svojem zemeljskem krogu razodevanja

prebudi v življenje. Principialno in temeljno se ponovno dotakne Bog svojega otroka. Kar Bog hoče, se je v sinu prebudilo in bo zdaj raslo v Svetem Duhu. Ta rast je popolna transfiguracija, kajti nič od dialektičnega človeka ne sme ostati ohranjeno. Rojen mora biti popolnoma novi človek.

Pravkar smo razložili, kaj se zgodi učencu, ko postane praatom spet dejaven. Prek novega hormona timusa in malega krvnega obtoka je učenec prisiljen v popolnoma novi način razmišljanja. Potem vzpostavi učenec v sebi sliko nesmrtnega človeka po številnih napakah in številnih spotikanjih, ki mu jih je povzročil stari Adam.

Morda veste, katera slika je to. To je čedalje bolj čista nastajajoča projekcija arhetipa kot osnova za novega človeka, ki mora priti. Ta slika nesmrtnega človeka je prek atoma arhetipa neposredno povezana z arhetipom samim in s tem z Gnozo. Načrt velikega arhitekta se s tem približa učencu. Zdaj se za kandidata razvijejo velike moči. Elektromagnetno polje, ki mu je tako dolgo stalo sovražno nasproti, ker obstaja iz protislovij, postane zanj lepa harmonija. To polje in polje Bratstva drsita kot popolna enost drug v drugega. Bog in človek sta našla drug drugega in stvaritev koraka naprej od moči do moči, od sijaja do sijaja.

Razumeli boste, da se ta uresničitev dviga ne nanaša le na kandidata samega, temveč tudi na zemeljski krog arhetipov, kajti en arhetip je bil v njem osvobojen in na novo oživljen. V enaki meri, kot se dvigne ta zemeljski krog, se bodo okrepile tudi naravne sile. Toda v skladu s tem se povečujejo tudi nasprotja v protinaravi in tako bo, hvala Bogu, pospešen tudi veliki konec.

Božja alkemija in človek

Možno je, da smo v naših uvodnih razpravah o prihodnjem, novem človeku podali za mnoge še premalo konkretne usmeritve. Kajti razprave o zemeljskih krogih, praslikah, naravnih silah in magnetnih učinkovanjih niso ravno pregledne in jasne. Zato upamo, da bo vsebina tega poglavja vaše najgloblje občutenje močnejše kot kdaj koli prej povezala z vrednotami in resničnostjo, ki jih želi Bratstvo posredovati vaši zavesti. Tu stanje bivanja dialektičnega človeškega življenjskega vala obravnavamo na drug način, v upanju, da vam govorijo dejstva bolj kot kdaj koli prej in vas bodo spodbudila v potrebno reakcijo.

Osnova našega čudovitega planeta, od katerega človek pozna pravzaprav zelo majhen in le tisti del, ki ga je sam disharmonično izoblikoval, je božja kozmična formula, ki se nenehno uporablja. To formulo je postavil božji Duh in se nanaša na razodetje v prasubstanci prek prasubstance in s prasubstanco.

Prasubstanca izpolnjuje silni, neskončni, interkozmični prostor; veliko morje božje življenjske polnosti. Je univerzalna *materia magica*, s pomočjo katere je možno vsako razodetje. Vsi predstavljeni in nepredstavljeni elementi, snovi, moči so v tej *materii magici* organsko prisotne in v tem univerzalnem morju, v tej vodi življenja se razodeva tisto, kar je »veliki dih«. Nespoznavni Duh pa to obilje vode premika in žene v razodevanje

Ko se veliki dih dotakne vode prasubstance, nastane to, kar se imenuje »prvobitna duša«, tj. formula, alkemični načrt razodevanja. Duša je torej princip razodetja v prasubstanci. Toda ta definicija ne

zadošča, da bi vrsto duše razložili tako, da bi jo mi razumeli. Zato ugotavljamo, da je dušni princip ogenj, ki ga Duh prižge v prasubstanci, v *materii magici*.

Kot veste, je duša ogenj. Zato govorimo o dušnem ognju, kajčem ognju, o ognjenem principu duše. Če ta ognjeni princip duše bolje raziščemo, odkrijemo, da je tekoči ogenj duše v našem področju bivanja izredno finosnovni eliksir, plin, tj. vam dobro znani vodikov plin. Vodikov plin se pojavlja v neskončnem številu variacij, ki pa imajo vse enake fundamentalne principe. V šoli se naučite, da je vodikov plin prisoten v vseh sestavljenih snoveh, da gori v kisiku in da s toplotnim ogrevanjem proizvaja znane elemente, in končno, da je zelo eksploziven.

Če mislite na to, boste spoznali, v katero izredno kritično in pretirano magično temo se je potopilo človeštvo v tisti fazi, ki ga je doseglo tudi atlantidsko človeštvo tik pred svojim koncem. Znano je, da so naravoslovni znanstveniki, magi današnjega časa, ustvarili vodikovo bombo. Vodikova bomba ali H-bomba uteleša dušni princip uničenja, samouničevalno eksplozijo.

Kdor začne to, napade, še bolj kot z atomsko bombo, osnove prasubstancialnega prostora in lahko opustoši celotni univerzum. Če zdaj še kdo dvomi, naj ne dvomi več: človeštvo je vstopilo v obdobje poslednjih dni.

Povedali smo že, da prihaja vodik v neskončni vrsti variacij, odvisno od števila nihajev, v katerih in skozi katere se uresničuje. Iz tega se da razložiti skoraj neskončno raznovrstnost razodevanja in manifestacij v univerzumu. Nadalje boste ugotovili, da lahko ognjeni dušni princip svojo vrsto spremeni in s tem spremeni svojo vibracijo. V tem primeru je tudi izvorni rezultat dušne vibracije zamenjan s popolnoma drugačnim rezultatom.

Če se izvorna, prvorojena duša obnaša v skladu z velikim dihom, z

njenim božjim stvarnikom, se rodi tisto, kar se v univerzalnem nauku imenuje »manas«, izvorno razodetje človeka. Toda človekova duša ni več nobena izvorna duša, to se jasno kaže. Naš dušni ogenj je vodikov princip zemeljske narave. Če bi bila duša človeka izvorna, torej v pravem pomenu besede izvorni ognjeni princip, prižgan iz velikega diha v *materii magici*, potem bi moralo njeno razodetje izražati božji dokaz. Duša človeka je odcepitev od izvorne duše, dušni princip, ki je padel, formula vodika, ki je popolnoma naravnana na to naravo in se jo da popolnoma razložiti iz nje.

Zato se človeka imenuje kot rojenega iz snovi in je v svojem razodevanju smrten. Če je dvignjen iz tega polja bivanja in hoče biti spet novi človek, izvorni človek, se mora ta snovno rojeni dušni element uničiti in iz velikega diha se mora roditi izvorna duša.

Zato usmerja Kristus pozornost na transfiguracijo, novo rojstvo duše. Zato se tisti, ki so ponovno rojeni iz starega, božjega ognjenega elementa, imenujejo »dvakrat rojeni«. Kdor ne more slaviti tega rojstva, ne more zagledati božjega kraljestva. »Kdor ni ponovno rojen iz vode in duha, ta ne more vstopiti v kraljestvo Boga.«

Jezus to pove v svojem pogovoru z Nikodemom, tam je izražena osnova transfiguracije. Vsak učenec Šole Zlatega rožnega križa, vsak, ki želi prestopiti pot transfiguracije, mora biti ponovno rojen po dušnem ognju. Njegove dušne radiacije morajo spet izžarevati in vibrirati v skladu s staro božjo formulo velikega Diha. Prasubstancialno koncentracijo njegovega mikrokozmosa mora močno premikati Duh. Ta vihar Duha, ta binkoštni praznik božjega ognja mora odstraniti stari princip vodika, da lahko staro polje razodevanja spet izžareva v neizrekljivem sijaju. Kdor noče umreti v svojem jazu, temu ni treba priti v duhovno šolo.

Vsak smrtnik je po naravi živa vodikova bomba, ki se eksplodirajoča razmnožuje v peklu strahot, dokler celota kot kolektiv, kot ognjena peč

ne vzplamti in zažge celotnega vesolja. Toda to temo želimo pretehtati trezno in stvarno, da boste resnico univerzalnega nauka izkusili kot tesnobno dejstvo in ne boste več mogli pobegniti od tega spoznanja.

Če je v prasu­stanci prižgan dušni ogenj, nastane koncentracija vodika po določeni formuli. Takoj, ko se ta vodik v prasu­stanci osvobodi, se s tem osvobodi še drugi element iz njegove vezanosti, latentnosti – to je kisik.

Kot vemo, vodik v kisiku postane ogenj. Če vodikova koncentracija pride v dotik s kisikom, nastane proces izgorevanja, tako kot v telesu z dihanjem nastane proces izgorevanja kot posledica srečanja kisika iz ozračja in koncentracije vodika duše.

Zdaj boste morda pripomnili: »Ali ta proces ne vodi v vodikovo eksplozijo in ali ni to povod za strašna opustošenja? Ali v tem pogledu morda obstajajo naravne meje, ki ohranjajo ta proces znotraj določenih omejitev, znotraj določenega načrta?«

Meje dejansko obstajajo. Naravne meje procesa izgorevanja, ki nastaja s srečanjem vodika in kisika, se tvorijo prek tretjega elementa, prek elementa dušika.

Morda ste se v svoji mladosti poučili, da je dušik povezovalni plin, toda ta definicija o učinkovanju tega plina ne pove dovolj. Dušik vsebuje dve sili: silo, ki upočasnjuje in pospeševalno silo. Obe sili izhajata iz formule, ki je v osnovi razodetja. Vztrajnostna moč skrbi za to, da se načrt razodetja izvršuje brez prekinitve; upočasnjujoča moč pa preprečuje, da razvoj načrta ne iztiri in bi proces izgorevanja postal proces eksplozije.

Razvije se torej proces s stikom obeh elementov, vodika in kisika iz gorenja, iz ognja, medtem ko tretji element dušik omogoča, da vse to poteka načrtno. Ta celotni proces omogoča razodevanje, manifestacijo, v kateri se izraža prvi vzrok, načrt sam.

To razodetje nastane s pomočjo četrtega elementa, ki ga poznamo pod imenom ogljik. Ogljik daje stvarjem obliko, vodi jih v povezave. Ogljik je moč kristalizacije, tvori osnovo vseh organskih snovi in je element, s pomočjo katerega so lahko ustvarjene vse predstavljljive in nepredstavljljive oblike.

Obstajajo torej:

- osnovni ognjeni element – vodik,
- osnovni element, ki prižiga – kisik,
- osnovni element razodevanja, element, ki daje obliko – ogljik.

Načrt, ki je v osnovi vseh teh treh skupaj učinkujočih elementov, vrsta, kakovost – ki je božja ali nebožja prasuhanca – se kaže prek obeh moči četrtega elementa, vodilnega elementa – elementa dušika. Upočasnjujoči in pospešujoči dejavniki tega elementa določijo rezultat.

Božja alkimija učinkuje s temi štirimi primarnimi elementi. Iz teh štirih elementov obstaja vsak kozmos in mikrokozmos. Ker je vsaka izvorna duša živela iz velikega diha, po božjem načrtu, je lahko uvideti, da se vsak arhetip tega načrta kot živa formula ohranja za vsako bitje v zemeljski sferi arhetipov. Kajti mi vendar spadamo k sistemom, ki živijo iz sestavljenega planetarnega sistema, ki ga imenujemo kozmična sedmernost.

Naš sedmerni planet mati Zemlja ohranja vse te božje zaklade v svojem naročju, iz katerega mora človek ponovno nastati in se dvigniti. V legendarnih opisih najbolj vzvišenih in najglobljih misterijev mora učenec zaradi tega kot Dante v *Božanski komediji* iti navzdol v zemeljske kroge, da ga Beatrice, božje delovanje, vodi k univerzalni svetlobi.

Po vsem tem, kar smo vam poskušali razložiti, morda razumete, da je srce zemlje sestavljeno iz koncentracije vodika, katerega radiacije kot stari, izvorni duhovni ogenj izhaja od enega od polov in se razširja v naši

atmosferi. Iz tega razloga obstajajo »priče v oblakih neba«, živa Kristusova radiacija, ki se jo tehnično lahko sprejme z dihanjem. Posledica tega je, da polje izžarevanja Bratstva ni le simbol, ampak živa resničnost in popolna antiteza celotnemu dialektičnemu stanju človeštva.

Vsak učenec lahko zdaj razume, zakaj je človeštvo vstopilo v obdobje poslednjih dni in zaradi česar je klic: «Čas je tu,» tako svarilo kot tudi vrisk veselja. Preprost razmislek in dejstva vam to dokazujejo. Štiri petine dialektične življenjske atmosfere je iz dušika. Če se ta dušik nahaja v izvornem stanju ali je potem to vodilni element? Absolutno ne! To je dialektično vodilni element, ki se sprosti v nebožjem procesu razodetja. Ta silna prevladujoča moč prisili človeka in ga žene v smrt in uničenje. S satansko vztrajnostjo in delovanjem upočasnjevanja kot v počasi potekajočem filmu, ga silna moč vleče s seboj v nenehnem vrtenju kolesa. V tem vezanem stanju sprejemajo ljudje dušik dialektike v obliki beljakovin in drugih živalskih in rastlinskih produktov. In govorijo o čisti prehrani in čistem zraku, toda ravno tako kot v tem nebožjem polju živijo in dihamo, tako se od njega tudi hranijo in v njem se tudi končno v svojem nenehnem prizadevanju zadušijo v dušiku.

»What's in a name?« so vprašali nekega klasika.

Vi veste, kaj pomeni to ime in zdaj veste tudi, kako izredno nujno je v izvornem polju Kristusovih hierofantov živeti iz štirih svetih hran, v tem polju dihati in se iz njega hraniti. Poklicani ste k temu čudovitemu hranjenju.

Spoznavaj samega sebe

Iz naše razprave torej izhaja, da je bil v polju življenja človeka prižgan in se ohranja nebožji ogenj. To nosite kot ognjeno, plamtečo plamenico s seboj. Osrednji nebožji ogenj, ki plamti v nekem izdajalskem jedru vašega življenjskega področja, bo vedno znova hranil ta nebožji ogenj v vas.

Ta centralni ogenj nebožjega se je že od najzgodnejših časov v univerzalnem nauku označeval kot »Lucifer«. To je žarišče plina vodika, ki ne vibrira v skladu z božjim arhetipom in zaradi tega ne more dati nikoli možnosti za resnično božje življenje. Prižiga le nečistost, nesrečo, smrt in uničenje.

Vodikov plin je dušna substanca. Zato je koncentracija vodika v *materii magici* vedno individualna, izpolnjena je z zavestjo – z njej lastno naravno zavestjo. Iz tega je razumljivo, zakaj je vedno rečeno, da je Lucifer mogočno bitje, ki se je uprlo Bogu.

V svojem najglobljem bistvu je Luciferjeva zavest pravzaprav neresnična, je videz. Kajti Lucifer ni bitje, temveč naravni pojav, ki v tem svetu deluje v nebožjosti, nesvetosti, ker je ideja, ki je priklicala v življenje koncentracijo vodika nebožja, torej ni v skladu z božjim načrtom. Zavest je prisotna šele takrat in bitje smo šele takrat, ko je žarišče duše popolnoma povezano z absolutnim Duhom. Brez te povezave z Duhom obstaja pravzaprav le žarišče, nesmiselno goreč ogenj, nevarna zmota.

Elementi ognja človekove duše, ki so prižgani v Luciferju, so ravno tako neresnični, kot je neresničen ta centralni nesveti, nebožji ogenj

sam. Če vsi nesveti principi ognja, ki gorijo v Luciferju, uvidijo svojo neresničnost, svojo temeljno zmoto in se uprejo temu, da bi eksistirali v ognju nesvetosti še naprej, potem bo tudi osrednji Luciferjev ogenj ugasnjen, to je jasno.

Morda težko razumete in komajda lahko sprejmete, da vi v resnici ne živite, temveč ste naravni pojav. Vsota vaše eksistence je posledica različnih možnosti v *materii magici*. Plamen vaše duše gori z združitvijo nekega števila naravnih ognjenih duhov, ki jih označujemo kot »salamandri«. Celotno učinkovanje ali medsebojno prelivanje nekega določenega števila salamandrov drug v drugega (ognjenih kačjih principov elementa vodika, fundamentalnega ognjenega elementa) povzroči pojav, ki vam je znan kot zavest, občutenje »jaz sem«.

Kot dialektična duša ste v osnovi popolnoma brez cilja. Vaše bivanje je kot vrtenje kolesa. Živite, da bi umrli in umrete, da bi živeli. Tu vse nastane in vse propade. Nič ni trajnega, nič ni bistvenega. Iz tega se morate naučiti, da ste vi sami in vaš svet pravzaprav rezultata brezciljne motorične aktivnosti ognja, verižna reakcija. Vaša celotna eksistenca temelji na nesveti alkemični formuli. Vaš dušni vodikov plamen gori v kisiku, proces vodita oba dejavnika elementa dušika, rezultat se pokaže v ogljiku, s pomočjo ogljika. In vse to izhaja iz goreče ognjene peči – Luciferja.

Če tega fundamentalnega dialektičnega stanja skupaj z nami nočete spoznati ali ga nočete sprejeti, če se uprete tem ugotovitvam, kaj lahko potem naredite? Potem lahko počnete to, kar so delali mnogi pred vami. Lahko greste po poti naravne magije, po poti naravnega okultizma. Kam vodi ta pot? K jedru Luciferjevega polja! To vam bomo dokazali.

Najprej vprašanje: Kako je možno izstopiti iz dialektičnega polja bivanja? Lahko človek te narave, element dušnega ognja, ki je prižgan iz Luciferjevega jedra ognja in v njem gori, sploh izstopi iz tega polja?

Ne more, ker je to popolnoma izven njegovih naravnih zmožnosti. Obstaja lahko le v polju svojega rojstva, v temeljnem polju svojega naravnega bitja. Lahko ostane le to, kar je in kjer je. Lahko se giblje in se dotika mej svojega bivanja. Lahko se poskusi prebiti do jedra svojega bivanja tukaj, kot to počne naravni okultist. Prodre v temelje, do ključne baze svojega obstoja in hoče to obvladati in nadzorovati. Noče biti noben služabnik, nobena žrtev, temveč mojster.

Po tej poti se zares lahko gre, toda kaj takšen človek v resnici počne? S svojo dejavnostjo in njenimi rezultati krepi Lucifersko jedro nesvetega polja bivanja. Omogoča, da ta ogenj zagori bolj svetlo kot kdaj koli prej ali ga preprosto prižge, če grozi, da bo ogenj ugasnil. Z drugimi besedami povedano: telesno, dobesedno je vstopil v inferno – pekel. V bistvu je postal eno z jedrom nesvetega ognja. Ravno tako kot nek organ s spremembo števila celic ali celične strukture kaže novo značilnost, tako okultist Luciferske narave preide v to naravo in se tega ne more več osvoboditi. S to naravo je v bistvo postal eno.

O tem stanju poročajo in to stanje opisujejo miti in legende Svetega pisma, ko omenjajo pekel in peklenski ogenj. V peklenski luciferski ogenj gre le tisti, ki se sam vrže vanj.

Kdo vrže sam sebe v ogenj? Kdor se v svojem življenjskem gonu zavestno, elementarno poveže s tem.

Morda zdaj vidite neizmerno usodnost skupaj sestavljenih sil v vsej njeni celotni dramatičnosti, ki jo poznamo kot dialektično hierarhijo. Ta hierarhija je skupno združena moč vseh, ki vzdržujejo lucifersko jedro človekovega polja bivanja, in ga zaradi nujnosti samopotrjevanja celo morajo vzdrževati. Pazite na to, da ta dramatični element vidite v pravilni perspektivi. Tu ne gre za resnično »življenje«, ampak za naravni pojav, ki je ločen od Gnoze.

Zaradi tega se nam ni treba ukvarjati z naravnim okultistom, kajti on bo v skladu s svojim gonom po življenju prišel v svojem

krogu bivanja po zelo naravnih poteh k srcu izvora svojega obstoja. Obenem prepoznamo tudi, da vse, kar je v tej naravi religiozno in se opira na velike in znane religiozne sisteme, v resnici temelji na jedru luciferskega polja vodika. Če je mistik, okultist, materialist ali primitivno biološko bitje, določen je s številom salamandrov ali ognjenih elementov v dušnem ognju. Vse te pojavne oblike so med seboj povezane kot členi verige in njihovo stanje življenja se vzdržuje s peklenkim ognjem. Nekateri med vami so se popolnoma povezali s tem ognjem, drugi ne, še ne! In k tem drugim spadate tudi vi.

Vse povedano pa ni potrebno, da vas spravi v strah pred peklenkim ognjem. V resnici se vsak dialektični naravni tok po dolgem kroženju spet vrne k svojemu jedru, torej luciferskemu ognju.

Pri naravnih okultistih se to zgodi hitro in radikalno, drugi gredo po svoji poti, ki poteka bolj spiralno. Če ste kdaj dosegli jedro in ste postali z njim bistveno eno, potem izhajajo iz tega ognjenega jedra spet nove tu bivajoče iskre. Tudi one bodo sprejete v eone dolg proces razodevanja dialektičnega pojava človek in se bodo končno vrnila v prazvor. Nekaj bo spet postalo nič. Navidezna zavest, ki je obstajala, dokler je bila vezana na kolo, bo spet odpravljena. Tako nastane znano obračanje kolesa in luciferski krožni tok.

Kot mistik ali okultist, kot materialist ali karkoli že ste, se nahajate na določeni točki te dvojne poti in zdaj vas nagovori Duhovna šola. Rečeno vam je: »Imate sicer zavest, toda ste popolnoma brez življenja, kajti življenje obstaja le v Duhu in prek Duha. Ta zavest poteka skozi določena stanja, vse dokler se jedro vašega življenjskega polja tu izlije in s tem ukine. Ta vstop, ta dvig, ta gotovost združitve z jedrom Luciferja vašega življenjskega polja se imenuje inferno, vstop v peklenški ogenj. S tem vam poskušamo razložiti vrsto naravnih pojavov, v katerih igrate določeno vlogo sami. Vprašujemo vas: Ali se mora to tako nadaljevati? Ali tega ne želite spremeniti?

Lahko se zgodi, da vas bodo te razlage in vprašanja nagovorile na čisto poseben način, da vas bodo prevzele, ganile. Kajti s temi vprašanji in to močjo, ki se nahaja v ozadju, je usmerjen apel na atom duhovne iskre v vašem svetišču srca. Kdor ima takšen atom duhovne iskre, pri tem ne more ostati nedotaknjen in ne vznemirjen.

S tem atomom duhovne iskre pa potekajo stvari zelo posebno. V prejšnjem poglavju smo se temu misteriju približali tako, da smo govorili o vodikovem atomu, kajti ognjeni vodikov atom je začetek procesa nastanka osebnosti. Z božjim duhom prižgan atom vodika je podaril izvorni osebnosti življenje. Ta izvorna osebnost pa je izginila, končno je ostal le stari princip vodika. Nahaja se latentno skrit v svetišču srca. Ta stari princip vodika, ta atom duhovne iskre niti v enem samem pogledu ne deluje skupaj z dialektičnim procesom ohranjanja sedanje dialektične navidezne resničnosti.

Za vaše razumevanje nastane pri tem težava. Morda si lahko predstavljate, da je stari življenjski princip sledil degenerativni liniji propada. Logično bi bilo, da je ta linija v nekem trenutku pokazala obrat, novi dvig in se je začel novi proces evolucije. Toda moramo vam vendarle razložiti, da tovrstna predstava v nobenem pogledu ne ustreza resnici. Ravno tako, kot se motor takoj ustavi, ko ni goriva, tako tudi izvorni življenjski princip, če je prekinjena povezava z ohranjujočim Duhom. Vse, kar je bilo pred tem prek Duha močno, bo takrat izginilo. Torej zdaj nastane vprašanje: »Ali obstajata dva življenjska principa, dva principa vodika, dva principa kačjega ognja? Obstaja izvirni princip, ki je zaradi pomanjkanja sprejete moči zdaj latenten, in drugi, ki je zelo dejaven? Dejansko je tako: To dejstvo je eden od neizpodbitnih temeljev transfigurističnega modrostnega nauka. Zato zdaj želimo to obravnavati bolj podrobno, da bi povedali celo resnico.

V univerzalnem nauku se je vedno govorilo o teh dveh elementih. Zato vemo, da stoji Kristusu nasproti Lucifer. Kristus je božji

pooblaščenec, zastopnik, izvrševalec. Lucifer je z veliko močjo opremljeni služabnik. Lucifer se zaradi svoje slave imenuje »zvezda jutranjica«, »sin jutranje zvezde« sijani odpadnik, predstavnik upora, upornik, prinašalec luči. Rečeno je, da ima najvišji naziv izven nebes, kajti v nebesih ne more biti. Toda izven neba je on vse. Proti njemu se bojuje v sveti legendi Mihael, nepremagljiva nebeška energija. Kaj moramo razumeti iz tega? Ko nespoznavni Duh zažari v prasu-
stanco, v *materio magico*, ko je v njej prižgan ogenj in nastane verižna reakcija elementov, potem istočasno nastane reflektivno, zrcalno delovanje. Lahko bi govorili o učinkovanju sence, odseva. Delo Gospoda v materiji magici se odzrcali kot slika v zrcalu.

Morda ste že kdaj odkrili, da ima takšna zrcalna slika moč, da iz nje izhaja magično delovanje. To učinkovanje ni brez pomena, čeprav je eksistencialno nič, polno poteka preko nečesa. Čeprav je iluzija, vseeno tvori žarišče. To žarišče učinkuje skupaj s samim bitjem v službi velikega cilja. Zato je to žarišče zares opremljeno, oboroženo z »močjo«.

Če zdaj v prasu-
stanco prodre Duh, da izpelje božji načrt, ki je kot celokupnost, celota božje aktivnosti označeno z imenom Kristusa, to pomeni maziljenega, z božjim procesom povezanega, potem nastane hkrati v *materii magici* direktna zrcalna slika, Lucifer. Poleg božjega, v prasu-
stanci prižganega sonca, se dvigne zvezda jutranjica. Lucifer, jutranja zvezda, torej sicer ni neposredna projekcija višje resničnosti, temveč je samo projekcija in ni resničnost sama! Zato je rečeno v svetih mitih, da ima Lucifer izven neba najvišji naslov, toda v nebesih samih ne more biti.

Tako ugotavljamo, da sta v vsakem razodetju v *materii magici* prisotna dva ognja, koncentrični in ekscentrični, božji in naravni ogenj. Če božji proces v prasu-
stanci stagnira, potem se naravni proces ne ustavi. Nasprotno, če je začel ta dvojni proces potekati in jedrni proces

stagnira, potem teče drugi naravni zakoniti proces kot slepa sila z vsemi ustreznimi posledicami naprej.

Če v vaših možganih nastane misel, potem bo v vašem polju razodevanja neposredno projicirana slika, ki usmerja svoj pogled na vas. Omogočili ste, da je v vašem mikrokozmosu vstala zvezda. Tudi če boste to misel spet opustili, žari ta miselna slika daleč in opravlja svoje delo. Tako si lahko predstavljate, da je nekoč obstajal čas, ko so stari, posvečeni, sveti pesniki povedali:

*Takrat so me opevale in slavile vse jutranje zvezde,
božji sinovi so vriskali od veselja. (Hiob 38,7)*

Zdaj lahko razumete, da je starodavni prerok rekel:

*Kako si padel z nebes, o jutranja zvezda, ti sin jutranje zarje.
Iz ognja narejen si padel navzdol. (Izaija 14,12)*

In zdaj boste razumeli tudi, ko avtor Apokalipse prerokuje
Kdor zmaga, temu bom dal jutranjo zvezdo. (Razodetje 2, 28)

Kdor hoče biti učenec Duhovne šole Zlatega rožnega križa, mora izpolniti duhovno nalogo, binkoštno naročilo (vstop duha) z endurističnim življenjem, kesanjem in ponižnostjo. V izgubljanju samega sebe mora predati svoj atom duhovne iskre, izvorni vodikov atom univerzalnemu Duhu, s prošnjo, ki je rojena iz življenjske usmerjenosti in ravnanja: »Sveti Duh, pridi nad nas.«

Potem bo Kristus, maziljeni, izvorni nosilec božje plamenice prebival v vašem srcu, kar pomeni, da bo praatom v vas spet vstopil v povezavo z arhetipom. Začel bo učinkovati in izžarevati tako, kot smo to prej podrobno opisali. In, o čudež, znotraj vašega polja razodevanja

se dvigne pred vami navzgor slika nesmrtnega človeka. Zvezda jutranjica je potem spet vzšla, stari Lucifer, veličastni, čudoviti. In v povezavi s tem izžarevanjem bo dokončana božja zgradba, zgradba transfiguracije.

Če se potem slika nesmrtnega jasno pojavi na obodu vašega mikrokozmosa, potem se dobesedno izpolnijo besede Razodetja (22):

»Jaz, Jezus, sem poslal svojega angela, da bi pričal skupnostim. Jaz sem korenina in sad drevesa Davida, svetla jutranja zarja. In Duh in nevesta govorita: »Pridi! In kdor to sliši, govori: Da, pridem kmalu. In kdor je žejen, ta pride in kdor hoče, vzame vodo življenja zastonj. Amen. Milost našega Gospoda Jezus Kristusa naj bo z vami vsemi.«

Vrtnica sedmernega razodevanja Boga

V literaturi šole sodobnega Rožnega križa ali v kateri od naših temeljskih zgradb ste gotovo videli sliko stilizirane vrtnice. Ta vrtnica je oblikovana iz sedmih med seboj prežemajočih se krogov s skupnim središčem. Je simbol kozmične sedmernosti, resničnega božjega planeta Zemlja. Ko vidite to sedmerno vrtnico, povezano s križem, potem razumete njen smisel.

Človek, ki za cilj izbere ta križ z vrtnicami, je transfigurist. S svojo križevo potjo prodre iz elektromagnetnega zapora dialektične narave, da spet omogoči svoj dvig v izgubljeno očetovo deželo.

Iz tega spoznavate, da vsakdo, ki se imenuje rožni križar, ne zastopa iste ideje, in se vsakdo, ki sledi križu z vrtnico, ne poda na isto pot. Obstajajo mistični, okultni, cerkveni in transfiguristični rožnokrižarski simboli. To predstavlja za iščočega človeka veliko nevarnost, kajti vsaka zastava še zdaleč ne zastopa prave vsebine. Za vsakogar, ki mora svojo pot še iskati, je pri simboliki potrebna velika previdnost.

Simbol kozmične sedmerne vrtnice je tudi na temeljnem kamnu mednarodnega templja Lectoriuma Roicrucianuma v Renovi v Bilt-hovenu na Nizozemskem. Ta kamen izraža, za kaj je poklicana Du-hovna šola. Nadalje najdemo na njem križ, to je pot, na kateri in prek katere mora biti dosežen cilj. Poleg tega najdemo na temeljnem kamnu oznako za štiri svete hrane, štiri univerzalne elementarne sile, orodje na poti do cilja vrtnice.

Zdaj bi se lahko vprašali: »Ali se ta simbol tako čudovite resničnosti nekoč v mnogih pogledih ne bo izkazal kot iluzija?« Lahko si je

predstavljati, da so si takšno čudovito idejo ljudje izmislili, ustvarili na njihovi sklonjeni poti v mlinih običajnosti. Tako kot samo iskra vese-
lja lahko prinese človeku spet nekaj poguma, tako lahko ideja o neki
poti v izvorni Jeruzalem prispeva k temu, da gleda na trdo resničnost z
nasmehom v očeh. Zato je dobro, da ne prenehamo govoriti o novem
življenju. Nekoliko pomaga! Uresničitev pa ... Ah!

Morda obstajajo ljudje, ki so se v takšnem duševnem stanju prik-
ljučili naši šoli, da bi se napili samo sladkosti neke ideje. Ali vam sme-
mo zaradi tega razložiti, kako zelo je simbol kozmične sedmernosti
simbol Rožnega križa in štirih svetih hran značilnost resničnosti, ki
je zelo blizu. Zato je eden velikih lahko rekel: »Kraljestvo Boga je v
vas!« Govorili smo vam o tem, na kakšen način se človeštvo vzdržu-
je v njegovem polju bivanja, v elektromagnetnem polju človeku na-
sprotujočih si sil. V zemeljskem krogu praslik in v polju naravne moči
se razvija čedalje večji odpor proti vsakemu nebožjemu življenju. To
zemeljsko polje je popolnoma povezano s človeškim bivanjem. Vsi,
ki jih je doletel padec, bodo elektromagnetno ostali zadržani in ohra-
njeni z vulkanskimi in drugimi naravnimi učinkovanji ter z atmosfero,
ki je skladna z njihovim stanjem življenju. Kdor začne raziskovati, na
kateri način božja narava čisti samo sebe, spozna resnico v besedah
Jakoba Boehmeja, da je Bog s tega polja bivanja naredil odcepljeno,
ločeno celoto, v kateri se celotnost padlega človeštva vrti kot nastaja-
nje, razcvet in minevanje, vrti se vse do dneva, ko nastopi osvoboditev
samega sebe.

Vsako bitje, ki se razvija v kozmični sedmernosti, je tesno pove-
zano s temeljnimi življenjskimi formulami tega planeta. Kdor se na
kakršen koli način upre temeljnemu življenjskemu zakonu, povzroči
vibracijo, ki neposredno prikličje moč odpora fundamentalnih narav-
nih sil. Te sile avtomatično odpošljejo elektromagnetni tok, ki bitje
obda in vklene, tako da navzven ne more nič več storiti. Sprejeta je

torej v »ločeno celoto«, da se jo tako obvaruje pred samo seboj.

V tem novem elektromagnetnem polju se razodevajo štiri elementarne sile, ki morajo bitju služiti kot orodje v njegovi ločenosti:

- vodik za žarčenje duše,
- kisik za procese izgorevanja,
- dušik, da se ta proces izravnava in ohranja,
- ogljik, da se izrazi življenjska ideja, ki vlada v dialektičnem polju.

Te štiri dialektične moči pa nimajo več skoraj nobene zveze z izvornimi svetimi hranami. Vrtinčijo se iz številnih vulkanskih kraterjev navzgor, ki jih vodijo naravne sile. Te štiri svete hrane so bile torej s transformacijo primerne in pripravljene za človeštvo. Transformacija poteka v zemeljskem polju naravnih sil in tako ustvarjeno atmosfero, tako kot nas same, trdno ohranja elektromagnetno polje.

V Zemlji so ravno tako prisotne čiste, izvirne elektromagnetne moči. Center teh moči se nahaja v srcu kozmične sedmernosti in se sklada z njegovim središčem tistega, kar imenujemo Zemlja. Te sile pritekajo v sedem severnih polov kot hrana vseh božanskih stvaritev. Kot izvirno atmosfero jih ohranja in vzdržuje elektromagnetno polje sedmih naravnih področij moči, tako kot se razvijajo v svojem izvornem bistvu štirje izvorni elementi in štirje dialektični elementi. Imajo torej svoj isti izvor. To so vibracije in izžarevanja izvirne substance.

Predpostavimo, da se dialektično elektromagnetno polje nenadoma dvigne, potem bi morala v istem trenutku prenehati obstajati dialektična atmosfera in izpuhteti v prostoru. Vsi ljudje bi bili v neskončnem morju izvirne atmosfere. Tisti, ki se tam ne bi mogli uveljaviti, bi v istem trenutku umrli v dihalni stiski.

Dobro je, če se pri tem še nekoliko zadržimo, kajti iz tega izhaja, da ta človeški zapor ni le kazenska kolonija, ampak istočasno milost, kjer

se poskuša pomagati človeštvu, da spet sprejme božje otroštvo. Spet se kaže resnica Jakoba Böhmeja: »Bog je ta svet napadel v srcu, da bi omogočil pot vrnitve.«

Zdaj vam je morda vse bolj jasno, da obstajata dve elektromagnetni polji. Ne, tako, da je eno tu, drugo pa nekje čisto drugje. Obe elektromagnetni polji sta eksistencialno prisotni. Za eno stanje je značilno, da je to polje padlosti in milosti, polje potrpežljivosti in pomoči. Drugo stanje pa je absolutno nebožje. Obe stanji sta prisotni v istem trenutku, v istem prostoru, tu in zdaj. Ni kraja, kjer ni prisotno morje božje polnosti življenja. Kraljestvo Boga in njegova življenjska atmosfera je bližje kot roke in noge, da, je v vas. Veliki, ki so pričali o tej božji življenjski polnosti, so vam povedali:

»Glejte, jaz sem z vami vse do konca vašega sveta. On je sredi med vami, ki pa ga ne poznate. Živa voda je tu in jo lahko pijete zastonj. Če hočete piti, če hočete živeti v drugi atmosferi, potem morate zapustiti svoj lastni okuženi svet, potem morate vaš sedanji svet končati. Pojdite, zapustite vse, kar imate, in mi sledite.«

Da pa bi zapustili svoj lastni svet, svet, ki ni bil predviden, morate postati mojster kamna, morate postaviti pravi kamen za novo tempeljsko zgradbo. Toda da bi bili mojster, morate biti vajenec, vajenec – graditelj, templja.

Z izkušnjo, ki ste jo pridobili, ste se lahko naučili spoznati vrsto vašega zapora in ste odkrili, da je ta svet obenem kraj milosti. Kajti Gnoza ne želi vašega propada, želi vam pomagati. A zato obstaja univerzalno Bratstvo, ki premosti prepad med obema življenjskima atmosferama. Prinese vam nekaj od izvirne žive vode, prilagojeno v različnih stanjih – v skladu z vašo resničnostjo. Ne odločite se za totalni skok in tega vam niti ni treba.

Obstajajo bratje in sestre, ki vam pri vsakem koraku, ki ga želite narediti, pomagajo naprej in postavijo vašo nogo na kamen na mostu,

ki iz vašega sedanjega stanja vodi v drugo stanje. Zakaj strah in bojazen? Nikogar ni, ki bi vas silil, da napravite korak, ki ga še ne zmorete narediti. Noben brat vas ne bo priganjal k temu. Ostanite na kamnu, na katerem stojite, in če imate moč za naslednji korak, se vam bo obrestovalo. Zato je rečeno: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, oživil vas bom, iščite, tako boste našli, trkajte, odprlo se vam bo.«

Za pot obstaja le en predpogoj. Od vas se zahteva, da ste učenec, graditelj templja. Potem boste nedvomno postali nekoč mojster kamna.

Kaj pomeni biti učenec, graditelj templja? Pomeni, da postavite prvi kamen za tempeljsko zgradbo, da prvi kamen pripravite na pravi način.

Vas smemo poučiti, na kakšen način se mora to zgoditi? No, vzemite kos trdnega kamna, to pomeni, postavite se pred kot kamen trdo resničnost vašega dialektičnega brezciljnega bivanja. Postavite se z dletom, ostrim dletom vaše pravilne usmerjenosti in neomajne odločenosti pred to kot kamen trdo resničnost in zarežite vanj z vso močjo stilizirano vrtnico kozmične sedmernosti. Ta stilizirana vrtnica je potem kot okno v vašem zaporu, skozi katerega lahko gledate ven. Skozi to okno je gledal Goethejev Faust, skozi to vrtnico je strmел Dante v raj, skozi to vrtnico gleda z jasnim pogledom učenec graditelj templja.

S tem pogledom skozi okno učenec prodre, vkleše in teše križ. Utiri svojo pot, svojo pot osvoboditve. In v tem znaku bo zmagal kot Christian Rosenkreuz.

Potem položi svoj kamen pred Gnozo in medtem ko koraka naprej po enduristični poti samouresničenja in dokonča svoj stari svet, priključuje z ostrino svojih orodij štiri svete hrane, to je:

Ignis – izvorni vodik,
Flama – kisik božje resničnosti,

*Materija – dvojno moč izpolnitve,
Mater – obliko dajajoča izvorna ogljikova snov.*

Nato mojster gradnje položi svoj kamen v veliki dvorani v vdolbino uresničitve. Kaj mislite, kaj se bo zgodilo?

»Ko je bil izpolnjen praznik duhov, binkoštni dan, so bili vsi enoglasno drug z drugim. In zgodilo se je šumenje z neba kot od silnega vetra ter izpolnilo celotno hišo, kjer so sedeli. In nanje so se spustili jeziki, kot da bi bili ognjeni, in prišli so na vsakogar med njimi.«

Romarja zajame in nanj se spusti ta nova atmosfera, prastari izvor- ni ogenj, kot to izraža stara slika: z glavo in palico prodre skozi sferoid dialektične zmote in zagleda resničnost izoblikovane vrtnice, ne več kot objekt in simbol, temveč kot notranje imetje, kot za zanj odpirajočo se resničnost. Njegov sistem postane radioaktivno polje bratstva in on vstopi v prvobitno elektromagnetno polje. S položitvijo prvega kamna se žar duhovnega ognja prižge, učenec postane graditelj templja – mojster kamna.

Da bi vrtnico sedmernega razodetja Boga kmalu zagledali kot sedmerni plamteči ogenj. Naj se v tem svetlobnem siju začne vaša gradnja templja!

Nujnost križeve poti

Še enkrat postavljamo pred vašo zavest sliko stilizirane vrtnice, simbol kozmične sedmernosti, božjega zemeljskega planeta. Pri tem ne smete misliti niti na sedem planetov našega kozmičnega sistema niti na različna področja človeškega življenjskega polja, ampak morate pri tem misliti izključno na oznako za sveto, božjo zemljo, takšno, kot je nekoč bila in obstaja vse do te ure. To se nanaša na sistem, ki ga najbolje opišemo kot sistem krogel, ki se s skupnim središčem vrtijo ena v drugi. Razumljivo je, da so predniki izbrali čisto vrtnico, lilijo ali lotos, da bi simbolizirali to večno, božjo resničnost. Včasih je to ena vrtnica, potem spet venec s sedmimi vrtnicami, ki nenehno utelešajo to idejo: božjo, sedmerno Zemljo, ki je nastala, in večno obstaja iz praznora vesolja.

In takšna, kot je resnična zemlja, mora biti tudi resnični človek. Zato vrtnica ne simbolizira le makrokozmosa, ampak tudi mikrokozmos. Da bi mikrokozmos spet privedli v njegovo izvorno stanje, mora človek dobojevati in preživeti dva procesa, mora iti po dveh poteh: po poti slovesa, uničenja, totalne enduristične smrti, ki je predstavljena s horizontalnim tramom križa in po poti navzgor, po poti obnove, po poti ponovnega rojstva, predstavljeno z navpičnim tramom. Cvet, vrtnica tako tvori enost s križem.

Navpični tram križa se nahaja s svojim dolnjim delom v temni zemeljski globini kot dokaz za slave polno dejstvo, da se s potjo transfiguracije dejansko lahko začne tu, v temnem peklu dialektike.

Horizontalni tram križa, pot strtja narave, nima nobene neposredne povezave z naravnim temeljem dialektike, kajti to slovo se dogaja

v nasprotju z naravo in se vidi kot norost. To pa, kar je za običajno mišljenje popolna norost, postane božja modrost, če gremo po poti endure.

Človeške roke so predvsem neposredni organ za delovanje. Če gre kandidat Kristusovih misterijev po poti endure, procesno zaustavlja svoje dialektično naravno ravnanje, njegove roke so torej hkrati pripete na križ. Njegove noge potem ne morejo slediti običajnemu vsakdanjemu delovanju. Njegova noga želi iti po novi poti, vertikalni poti dviga, vstajenja, torej sta njegovi nogi po stari naravi simbolično pribiti na križ.

V srcu križa, ki ga je kandidat napravil v samem sebi, se razcveti čudoviti cvet, vrtnica, »dragulj v lotosu«, to je atom duhovne iskre, eden najmanjših atomov, ki je tako nepredstavljivo majhen, tako kot je v semenu cveta prisoten nepredstavljivo majhen embrio rastline in njen celotni razvoj. In kandidat vriska: »Eloi, eloi, lama sabachtani.« O elohimi, kako ste me povelicali.« In na koncu zazveni klic osvoboditve: »Consumatum est.« – »Izvršeno je.« Dopolnjeno je.

Vse to smo vam morali povedati še enkrat, da bi bolj kot kdaj koli pokazali na cilj Duhovne šole. Zaradi vaših zmožnosti predstave lahko, kar se nas tiče, govorite o vrtnici, liliji, lotosu ali karkoli že želite, če se le trdno držite edinega cilja: vrnitve v božjo zemljo, nepremično kraljestvo, prek dvojne poti – poti uničenja in poti vstajenja.

Že prej smo vam poskušali razložiti, da naš dialektični red ni nobena absolutna celota, ampak le izolirani del kozmične sedmernosti. Iz tega izoliranega polja mikrokozmične karantene se mora človek nekoč spet dvigniti v svojo izvirno domovino, iti po obeh poteh, ki jih kaže križ. Potem je on osvobojeni, »odkupljeni » in kot dokaz tega bo vrtnica zacvetela.

Po vsem tem, kar smo vam povedali, predvidevamo, da vam je zdaj jasno, da obstajata dve življenjski polji: polje ujetništva in izvirno

življenjsko polje. Vsako od obeh življenjskih polj ima elektromagnetno polje in atmosfero. Tako elektromagnetno kot tudi atmosfersko stanje določata delovanja naravnih sil, kot veste. Te pa so spet določene z načinom življenja, ki se izraža v omenjenem življenjskem polju.

Vsi ljudje izkušamo elektromagnetno privlačevanje dialektičnega izoliranega polja, v katerem se zadržujemo. Sila teže vas tu drži v ujetništvu. Ta delovanja tvorijo zidove vaše zemeljske celice. V tej celici je prisotna atmosfera, ki je naravno zakonito v skladu z vašim stanjem življenja. To je hkrati milost, kajti če bi za vas primerna atmosfera odpadla, potem bi se pokazalo, da vam manjka vsaka organska zmožnost za preživetje v drugi atmosferi, zato v njej ne bi mogli živeti.

Če ste vse to spoznali, vam postavljamo nekaj pomembnih vprašanj. Ali vas je pritegnilo drugo, izvorno magnetno polje? Ali dihate vsaj delno v božji atmosferi, ki pripada temu polju? Ali ste ravno tako, kot ste na lastne oči izkušali silo teže vašega izolacijskega polja, izkusili tudi izkušnje sile teže Gnoze in njene izvirne prane?

Na ta vprašanja se mora odločilno odgovoriti: Absolutno ne – to je popolnoma izključeno!

Morda vas je ta odgovor pretresel. Toda bratstvo vas želi postaviti pred ta odgovor zelo jasno, da bi vam preprečilo morebitne mistifikacije.

Ta odgovor je navidezno v nasprotju z dejstvi, kajti lahko opazite, da so vsi veliki odposlanci Gnoze, vse najvišje moči iz nepremičnega kraljestva prinesli človeštvu univerzalno zdravilo. Iz svetovne literature bi lahko navedli številne citate proti našemu stališču.

Toda vseeno vam moramo svetovati, da ta problem pogledate pobliže, zelo pozorno, da bi enkrat očistili, pospravili divjost svojih pojmovanj. Mnogi, da, nešteti na tem svetu zagotavljajo, da pripada jo Kristusu, da gredo s Kristusom, ga poznajo, posedujejo. Vsakomur govorijo o njem z veliko resnostjo ... Toda zelo jasno ostanejo brez

jasnega in neposrednega dokaza, to je dokaz za popolno »odprtje vaših oči«, kot temu pravi Sveto pismo. Takoj, ko človek vzdržuje povezavo z elektromagnetnim poljem in atmosfersko sedmernostjo, se neposredno začne fundamentalna in strukturalna sprememba in takšen človek neizogibno ne bo primeren za to, da bi se uveljavljal v polju izolacije.

Če bi se človeštva kolektivno in učence v preddverju Rožnega križa dotaknila v nekem določenem trenutku sila teže nepremičnega kraljestva, potem na to ne bi mogli odgovoriti, se ne bi mogli na to odzvati in ta dotik bi bil potem katastrofalen.

Ali potem vi niste predmet gnostičnih prizadevanj? Nedvomno ste, toda tega prizadevanja ne smete vzeti kot približevanje, ampak kot klic.

Univerzalno bratstvo, ki deluje za padlo človeštvo, k vam nikoli ne pride z elektromagnetnim potencialom kozmične sedmernosti. Predvsem zaradi tega ne, ker bi bil vpliv za celotno fundamentalno osnovo dialektičnega stanja nevaren in zato cilj ne bi mogel biti dosežen, kajti dotični ljudje nimajo niti v enem samem pogledu primerne organske lastnosti, da bi lahko prešli v takšno drugačno stanje. Poleg tega magnetni vpliv vedno vsebuje faktor prisile, prevlade in izhaja proti človeku, ki mu fundamentalno ne more odgovoriti in bi bil zaradi tega izpostavljen ravnanju, ki ni v skladu z notranjim stanjem.

Bratstvo od vas ne zahteva tistega, česar ne zmorete. Ne želi izvajati nobene prisile, ne želi vas siliti in zaradi tega vas »kliče«. Kliče vas k samo prostozidarstvu in sme vam pomagati, lahko vam pomaga le v tolikšni meri, v kolikšni preidete k uničenju samega sebe. Če greste z njim eno miljo, vam bo dalo svetlobo in moč za naslednjo miljo. Toda upoštevajte, da nikomur ne more biti dovoljeno lastno ravnanje zaradi njegove lastne odrešitve.

Kličoče delo Univerzalnega Bratstva se nanaša na čudovito radiacijo

v človekovem polju bivanja. Še enkrat poudarjamo, da v tem polju izžarevanja ni nobenega magnetnega elementa, dejavnika prisile. Toda ta moč žarčenja ne pusti pri miru niti enega bitja z atomom duhovne iskre, ker ima atom duhovne iskre s tem izžarevanjem polarnost. Zato nastane s tem učinkovanjem trajna razgibanost, neprenehno vedenje, da ste poklicani, nastanek prebuditve.

Tako kot radijski aparat, ki je naravnan na določeno dolžino valov, oddaja valovanje oddajnika, tako je atom duhovne iskre z močjo svojega bistva nenehno naravnan na bratske kozmične vibracije, ki jih reproducira v svojem lastnem sistemu. Te vibracije so v naravi našega izoliranega polja prisotne povsod. Vsakemu, ki ga to lahko doseže, govorijo v posebnem jeziku. V vseh obdobjih so bratje in sestre šli k človeštvu, da bi ta jezik prevedli, pojasnili in smisel kliče svetlobe razložili in s tem hkrati okrepili učinkovanje teh kozmičnih žarčenj.

Zdaj si lahko predstavljate, da so v tem svetu »poklicani« milijoni. Večina učencev izkuša ta klic zavestno. Postati poklican, vedeti, da si poklican, vse do zadnjega vlakna svojega bitja to izkušati, prinaša hkrati neizmerno nevarnost, nevarnost za razvoj napačnega mysticizma in iz tega izhajajoče strašne zmote.

Predpostavimo, da veste, da ste poklicani. Izkusiti klic, ne glede na to, kako razveseljivo je, samo po sebi ni osvobajajoče. Kaže le na tipično organsko stanje vaše osebnosti. Imate atom duhovne iskre, ta ekskluzivni vodikov princip v vašem svetišču srca in zato se morate odzvati na določena kozmična izžarevanja. Obstajajo številni ljudje, ki se inkarnacije dolgo borijo proti temu, ki zanikajo svoje resnično stanje in se oklepajo dialektične narave. Obstajajo pa tudi številni, ki se v odzivih na to, kar se jih dotika, izgubljajo v napačnem mysticismu. Kaj razumemo s tem?

Predpostavimo, da svojo poklicanost izkušate zaradi Boga in o tem govorite, požete, pesnite in izkazujete to še na druge načine, toda v

vsem drugem ostanete takšen človek, kot ste vedno bili. Če nenehno govorite: »Gospod me je poklical, potem pa dobro poskrbite, da ostanete na starem mestu, potem je to napačni misticizem! Če nek učenec le govori o svoji poklicanosti ali z blaženim nasmehom o Bratstvu, o tem, kar čuti v srcu, in o uvidu, ki ga sprejema, pri tem pa v svojem življenjskem ravnanju absolutno ničesar ne spremeni, je to lažni misticizem.

Tako kot mačka iz dremanja v samoobrambi iztegne svoje kremplje in polna zlobe udari v meso svoje žrtve, tako bo marsikdo, ki se predaja misticizmu, poln odpora protestiral, če se mu pove, da je poklicanost predpogoj za hojo po poti. Gnoza zahteva vaše celotno sebstvo, predajo vaše priklenjenosti na to naravo. Kot odgovor na njen klic zahteva žrtvovanje vašega jaza in dejanske dokaze za to. Velika zabloda lažnega misticizma je, da ste s poklicanostjo že prispeli na določeno mesto. Poklicanost je le organski začetek, neke vrste predispozicija za kozmična izžarevanja.

Poklicani, ki zavrne hojo po poti, postane neizogibno žrtev številnih negativnih gibanj, ki poskušajo takšne ljudi trajno prikleniti na kolo rojstva in smrti. Vsaka naravna religija ima takšen značaj in hrani težnjo jaza. Zdaj lahko razumete Jezusove besede: »Mnogo je poklicanih, toda malo izbranih.«

Šele takrat, če poklicani dejansko, dosledno hodi po poti na osnovi svojega temeljnega stanja in če mu je, kot smo povedali, kličoča svetloba svetilka ob nogi, pride trenutek, ko se ga dotakne prek sedmernega kozmičnega elektromagnetnega polja. Šele potem nastane privlačevanje, zaobjetje, občutek »biti izbran«, vstop v novi proces spremembe snovi. Tudi to absolutno ni nobena prisila ali nevarnost ali predčasno rojstvo v novem življenju, temveč se izpolni, kar je rečeno v prispodobah: »In oče ga je videl in je tekel in mu je padel okrog vratu in ga poljubil.« Potem je izgubljeni sin našel dom. Prehodel je obe poti Rožnega

križa, pot uničenja in pot vstajenja. Dragoceni dragulj v lotosu žari v polnem sijaju novega jutra. Kandidat je vstal v novem polju. K temu vstajenju je poklicano vsako bitje z atomom duhovne iskre.

Za konec še beseda o Razodetju (17). V njem je opisan kozmični preobrat, razgibanost, ki je s tem povezano, ter zmaga jagnjeta. V 14. verzu je rečeno, da se ob zmagi morajo razdeliti: verujoči, poklicani in izbrani.

Verujoči so tisti, ki se – čeprav so poklicani – še tega popolnoma ne zavedajo, toda vendarle spontano reagirajo tako, da se Duhovni šoli približujejo od znotraj. Poklicani so tisti, ki po svojem življenjskem stanju postanejo zavestni, se prebudijo in se odločijo za vrnitev. Izbrani so tisti, ki gredo po poti križa in se kot ponovno rojeni prebudijo v novem jutru.

Ne glede na to, na kateri od teh treh stopenj zdaj ste, če so vaši razlogi za rast čisti, če je vaše delovanje v skladu z zahtevami poti in so vaše reakcije v odnosu do velikega cilja harmonične, se boste v tem svetu razcepljenosti postavili na stran svobode.

To svobodo, ki je višja od vsakega razuma, prosimo za vas.

Vstop v svobodo

V predhodnem poglavju smo obravnavali, kakšne vrste je polje izžarevanja Univerzalnega bratstva, tako kot se to razodeva v temnem dialektičnem časovno prostorskem naravnem redu. Spoznali smo, da to polje izžarevanja ne deluje elektromagnetno, ker bi bilo to nekoristno in skrajno nevarno ter razlog za največje katastrofe. Kajti če bi nas pritegnilo življenjsko polje, s katerim se v osnovi in strukturalno ne moremo skladati, v katerem poškodovani mikrokozmos ne bi mogel dihati, bi to pomenilo dokončni konec vsakega obstoja. Zato se univerzalno bratstvo razodeva le prek tiste moči, ki jo označujemo kot »klicanje«. Namera bratstva je, da opazijo in izkusijo njegov vpliv le tisti, ki jih lahko doseže ta interkozmični klic. Ta temeljna povezava je predpogoj za vse delo, ki ga opravlja univerzalno bratstvo in to delo je zagotovljeno s prisotnostjo atoma duhovne iskre.

Atom duhovne iskre ne vrhu svetišča srca je z močjo svojega bistva in strukture popolnoma naravnan na božje polje žarčenja, kajti njegovo atomsko jedro vsebuje vodik iste vrste. Zato je padli mikrokozmos od začetka naravno zakonito povezan z Logosom. Padli mikrokozmos ostane zaradi tega otrok Boga. Mistični rek, da Bog vse svoje otroke pozna po imenu, dobi s tem globok znanstveni pomen. Besedo »poznati« morate tu razumeti kot »vplivanje v nenehni povezavi«, torej kot »izpovedovanje«.

Bitje z atomom duhovne iskre na začetku izkuša to povezavo prek vseh nenavadnih, skrivnostnih in bolečih izkušenj v tej zemeljski solzni dolini. To so telesne, moralne in snovne izkušnje. Nenehno je

vznemirjen, zaradi svoje dvojne narave ne more najti nobenega miru in vedno išče, zasleduje in eksperimentira. To stanje lahko traja številne inkarnacije dolgo in dejstvo, da ljudje tukaj v dialektičnem polju v tem zelo znanem stanju tavajo naokrog, dokazuje, da imajo vsi takšni ljudje časovno prostorsko gledano za seboj verjetno že obdobje milijone let.

Težava, pred katero stoji bitje z atomom iskre duha, je skrivnost njegove dvojne narave, zapleti, ki se s tem razvijajo, neskončna zmeda, ki s tem raste v njem.

Ko ljudje drug z drugim govorijo, skupaj delajo, mislijo, hočejo in občutijo, takrat opravljajo vse te dejavnosti z običajno zavestjo jaza. Ta jaz–zavest ali dialektična zavest nima absolutno nobene povezave z atomom duhovne iskre Toda na jaz–zavest ne smete gledati s samoobtoževanjem in samoponiževanjem, kajti vam je zdaj ta zemeljski jaz dodeljen. To je žariščna točka življenja, ki ga vaš mikrozm os nujno potrebuje, da lahko obstaja. Če bi jaz lahko v tem trenutku odstranili, nova narava v vas še ne bi bila sposobna prevzeti vodstva vašega mikrokozmičnega obstoja.

Dialektična zavest ima ravno tako atomarno žarišče, žariščno točko, ki jo najdemo v svetišču glave.

Tako, kot je bil luciferski ogenj izvorna projekcija Kristusovega ognja v prasu b tanc i alnem polju stvarjenja, tako je bil zavestni atom v svetišču glave izvorno zrcalni atom atoma duhovne iskre v srcu. Atom glave je gorel v svetlobi atoma srca.

Luciferski atom v svetišču glave je že eone dolgo odpovedal svojo poslušnost v odnosu do Kristusa, prevzel vodstvo celotnega sistema, ga v vsakem smislu strukturalno dezorganiziral. Že tisočletja je podreden kulturi, kultivaciji. Zdaj imate sliko svoje resničnosti jasno pred očmi, tako da razumete, zakaj je nujna sprememba – transfiguracija.

Kristusov atom zaradi svojega bistva vznemirja jaz zavest in ji jemlje gotovost. Toda odslikava, zrcaljenje duhovne svetlobe prek luciferskega atoma, s čimer bi lahko duša, jaz lahko živela iz del Boga, je izginilo. Sistem je tako po duši kot tudi strukturalno neozdravljivo uničen. Zato je nujna nova duša, novi luciferski princip, novi dejavnik zrcaljenja. Šele ko je ta pridobljen, lahko celotni mikrokozmos transfigurira v skladu s svojim izvornim bitjem.

Seveda je to proces. Takšno ponovno rojstvo, tako neizrekljivo posegajoče dogajanje se ne izvršita v štirinajstih dneh. Odvisno je od tega, ali se začne proces s potjo posvetitve, to pomeni ozdravitve izvirnega nastanka v božjem smislu. Šola Rožnega križa ne popušča pri tem, da pravilno osvetljuje in razloži ta mogočni proces in njegovo nujnost, vse dejavnike postavi v pravo luč in vam pokaže vzroke vaše vznemirjenosti.

Zakaj ste prišli v našo šolo? Zakaj obiskujete službe? Zakaj se kot učenec ne izognete žrtvovanju, ki ga zahteva takšno delo, kot je naše? Zato, ker imate atom duhovne iskre. Sem vas je pripeljala vaša stoletja stara vznemirjenost, vaše neskončno dolgo iskanje. Kristusov atom zdaj žari v osebnosti, ki se na klice ne more odzvati osvobajajoče in ta žar vas žene.

Z druge obale Jordana, toka vašega malega krvnega obtoka prihajajo k vam izžarevanja Kristusovega atoma. Ali govorite zdaj kot Janez: »Zares, ta je večji od mene, nisem vreden, da mu zavežem jerмене na njegovih sandalih«? Ali tudi vi kot Janez preminete v enduri, da bi se vzpostavila življenje obnavljajoča zmožnost svetlobe, ki izhaja iz Kristusovega atoma, in izvršila preobrazbo v vašem padlem sistemu, v vašem majhnem, mračnem svetu. S tem se bo v omenjenem procesu lahko izoblikovala slika nesmrtnega človeka, da bo ta nekoč na križevi poti Kristusovega atoma lahko neumrljiv vstal v vašem bitju? Ali zdaj spoznavate, da je tudi krst Jezusa na Jordanu dogodek, ki se mora zares, v živo zgoditi v vas samih?

Vznemirjeni jaz—človek, večni iskalec svetlobe v temi, kliče in prek dežele doni kot krik bolečine: »Pripravite pot Gospodu, opravite pravično njegove poti. »On išče pravico in stoji kot Janez v svojem oblačilu kesanja v puščavi tega sveta.

Toda še vedno ste lahko plen temeljne zmote in verjamete, da ste kot bitje narave deležni božje resničnosti. Lahko pa je tudi tako – in to se od učencev rožnega križa pričakuje – da vi kot prerok v svojem kožnem oblačilu pravite: »Ne jaz, ampak Drugi!« Vi tega Drugega poznate, kajti noč in dan, iz leta v leto, življenje za življenjem vas vznemirja. Poklicani ste prek atoma Kristusa v vas. In zdaj, v svoji življenjski krizi vidite Drugega priti k sebi. Žarčenja Kristusovega atoma v vašem srcu žarijo prek timusa v vašo kri. Kri je prek vašega življenja, Jordana, potisnjena navzgor, izpolni svetišče glave in se razširi po celotnem bitju. Zdaj morate paziti na to, če bo vaša reakcija takšna, kot je bila v številnih predhodnih primerih, ali pa se boste prvič odzvali na nov način.

V vaši stari reakciji vas žar krvi vznemirja in preizkušnje zaznate, izkusite, kolikor jo mogoče sprejmete in predelate in v preostalem ostanete enaki. To lahko zelo dobro vadite in izvajate. Zaradi tega se lahko zdi, da ste pogumni in pozorni, vaša narava pa ostane s tem ista. S stisnjenimi zobmi vse pretrpite in z naučenim smehljajem sami sebi in drugim s prefinjeno in satansko psihologijo današnjih dni rečete: »Tako je vendar dobro.«

Toda sploh ni dobro, temveč je izredno dramatično. Nova in dobra je vaša reakcija le takrat, če drugo moč krvi, ki teče skozi vaš življenjski Jordan uresničite in ne pogledate stran, temveč jo z najglobljim principom vaše zavesti sprejmete, v popolni pripravljenosti, v absolutnem miru in notranjem veselju. Potem bo odposlanec Kristusovega atoma, ki se bliža v krvi, krščen v vašem najbolj notranjem jazu. Potem bo vaš najbolj notranji jaz narave dokončno povezan s Kristusovim atomom.

To je veliki čudež krsta na Jordanu na začetku evangelija. To je zaključna stopnja prvega procesa posvetitve, prvega prostovoljnega zrcaljenja Kristusovega atoma v luciferskem atomu glave. To je trenutek, ko Lucifer pade s svojega nebeškega prestola. Nova jutranja zvezda še ni vzšla, toda njena svetla svetloba se je najavila. Endura se je začela. Ta začetek hoče Duhovna šola v vas omogočiti, da postane dejstvo. Če se je ta slave polni začetek procesa v vas razodel, ste postali vnaprej določeni za svobodo, ste izbrani.

Ko smo te stvari obravnavali v prejšnjih poglavjih, smo usmerili vašo pozornost na Razodetje (17), v katerem je začetek poti do zmage, premagovanje označen kot jagnje v treh stadijih. »Verujoči, poklicani in izbrani« so deležni tega premagovanja, pravi Apokalipsa. Tri skupine bitij z atomom duhovne iskre je lahko torej v kozmični revoluciji popeljanih v svobodo.

Da bi to razumeli, morate te besede primerjati z bistvom evangelija. Na začetku prvega evangelijskega procesa odrešitve je Janez rojen, potem postane prerok in končno Krstnik. Nato izgine in v ospredje vstopi Jezus. Apokalipsa imenuje ta prvi stadij verujočih, drugi poklicanih in tretji izbranih.

Če pridete v Duhovno šolo z resnično notranjo potrebo, prepričani, da bi lahko kot mikrokozmos šli v drugo naravo, če ste pridobili to prepričanje skozi neskončni žar izkušenj, se nahajate v prvem stadiju. Potem ste rojeni kot Janez, potem je evangelij v vas napisal svoje prve vrstice. Potem daje luciferski atom bitja jaza svoje prve enduristične dokaze. Zato je logično, da od te ure dalje mikrokozmos v polju univerzalnega bratstva dobi popolnoma drugačno mesto. Dodeljen mu je blagoslov vere, predokus svobode. To je rojstvo!

Na tej osnovi lahko kandidat vstopi v drugi stadij, v preroštvo. S svojim življenjem dokazuje: »On mora rasti, jaz se moram manjšati.« Ni več humanist, ki govori te besede, čeprav je usmerjen na zemeljsko

kraljestvo, temveč kliče: »Pravilno opravite njegove poti!« Je kličeči v puščavi! Je poklicani, svoje jaz bitje, svoj luciferski ogenj, o katerem ve, da je nevreden, vedno bolj podreja Kristusovemu atomu. Tako postane predokus svobode gotovost. Takšen človek postane neomajni. Pravi: »Ne da sem že dojel ali da sem že popolni, toda prizadevam si, da bi ga dosegel, jaz ga lovim.«

Toda naslednji dan vidi Janez prihajati Jezusa prek Jordana. Zdaj postane kandidat Krstnik, dokončno povezan v templju svoje najgloblje notranjosti in kot Simeon lahko reče: »Gospod, zdaj omogoči svojemu služabniku potovati v miru, kajti moje oči so videle tvojega odrešenika.«

Tako kot v naših templjih po treh stopnicah stopimo na mesto služenja in smo že na prvi stopnici s tem povezani, tako se tudi pri evangelijskem dvigu v svobodo morajo razlikovati tri faze. Že pri rojstvu Janeza nastane povezava s svobodo. Nikomur se ni treba nadčloveško prizadevati, da bi se v njegovem srcu osvobodila ta osvobajajoča vera, kajti »dragoceni dragulj v lotosu«, Kristusov atom je tu. Ta na vrhu srca ležeči atom je v osnovi svojega bistva in strukture popolnoma naravnan na božje polje izžarevanja. Dragulj podnevi in ponoči razsvetljuje Gnoza in v tej svetlobi morate le hoditi.

Nobenega smisla nima, in le dokaz za prenapetost živcev ali notranjo nejevoljo je, če na začetku poti govorite nenehno o koncu poti, ki je za vas še popolnoma skrita in nejasna.

Sprejmite slavo in svetlobo dosežnega začetka! Potem bo nekoč vaš celotni mikrokozmos potoval v svetlobo, tako kot je v svetlobi dragoceni dragulj v lotosu. Prenehajte z nenehnim govorjenjem in teoretiziranjem. Vzemite kot resnični svobodni zidar v roke svoja orodja in položite svoj prvi kamen.

Živi evangelij svobode

Kot smo pravkar ugotovili, obstajajo v tem svetu milijoni bitij z atomom duhovne iskre. V vrstah tistih, ki se jih dotika svetloba, poteka črta ločitve.

Pod to ločitveno linijo se nahajajo številne skupine iskalcev, ki sicer posedujejo atom duhovne iskre in zaradi tega ne najdejo notranjega miru, toda zaradi neznanja in pomanjkanja razlage ali namernega vodenja v zmoto in usmerjenosti na zemeljsko življenje se še trdno oklepajo dialektičnih vrednot.

Nad ločitveno linijo se nahajajo bitja z atomom duhovne iskre, ki se zaradi duševne stiske, uvida in lastne odločitve odzovejo na svetlobo univerzalnega bratstva. Te lahko razdelimo v tri skupine: verujoče, poklicane in izbrane; ali razlikujemo tri stanja, kot so:

1. rojstvo Janeza: prva povezava z osvobajajočo svetlobo, predokus svobode,
2. preroštvo Janeza: vstop v služenje svobodi,
3. krst Janeza: nastanek osnovne enosti s svobodo.

Kdor zna v svojem srcu prebuditi osvobajajočo vero v univerzalne misterije, stopi s tem na prvo stopnjo osvoboditve v Kristusu in se pridruži tistim, ki se nahajajo nad ločitveno črto.

Osvobajajoča vera nima ničesar opraviti s podrejanjem intelektualni avtoriteti, tu ne gre za mistične emocije ali težnja jaza po samopotrjevanju. Ne, prvi elementarni stadij osvoboditve se kaže mikrokozmično,

anatomsko in telesno. Zato je tudi rečeno, da se morate osvoboditi z resnico, v realnosti.

Človek lahko zelo vpliva sam nase, tudi druge lahko dolgo ohranja v zmoti, toda učencu lahko služijo in mu zagotovijo notranjo gotovost le dejstva. Tu gre za novo anatomsko stanje, ki se kaže najprej v svetišču srca in glave in se potem po krvi prenaša in razširja po celotnem stanju življenja. Z zvišano vibracijo Kristusovega atoma, s pomočjo timusa se sprosti nova moč krvi: novi hormon.

Nova moč krvi teče naprej po »Jordanu« ali malem krvnem obtoku in doseže svetišče glave in njene centre. Novo stanje – gotovost vere nastane takoj, ko Lucifer ali zrcalni atom v svetišču glave pokaže nekaj zmožnosti ali nagnjenja za projekcijo, torej se začne pozitivno odzivati na impulze Kristusovega atoma. Če je ta zmožnost prisotna, potem je v istem trenutku Jezus na Jordanu krščen, to pomeni, da nova moč krvi, novi hormon Kristusovega atoma lahko uveljavi svoj vpliv v celotnem dialektičnem sistemu, ki ga kontrolira jaz. Jezus začne potem svoje romanje skozi mali svet učenca.

Ti procesi so torej možni takoj, ko se dialektični jaz psihološko in fizično umakne za Kristusov jaz; učenec premine, izgine v Jezusu Gospodu, Janez je ujet in obglavljen. Na tej telesni osnovi temelji trojni proces osvoboditve. Kdor stopi na prvo stopnico te poti, bo neposredno, spontano v svojem celotnem početju in delovanju s svojo celotno življenjsko držo brez kakršnega koli prisiljevanja popolnoma samoumevno to izražal.

Ta celotna pot nam je v evangeliju natančno opisana. Kljub vsem popravkom, ki jim je bilo na žalost potrjeno Sveto pismo, skozi vse zastrtosti izžareva resnica. To resnico pa lahko spoznate le takrat, ko je evangelij zapisan v vaše srce. Potem ne izgubljate več besed za nobeno mistično in okultno hvalisanje in se vsemu temu lahko le

nasmehnete. Kajti kdor lahko bere resnico na edini možen način, je lahko vedno vaš sotovariš v Kristusovih misterijih. Vaša življenjska ravnanja so usmerjena enako in kakršen koli nesporazum je izključen. Potem vladajo enost, svoboda in ljubezen. In kdor je drugačen in ravna drugače, naj bo to intelektualno ali v mističnem smislu, in njegova drža tega novega stanja ne pokaže, ta še ni srečal Jezusa na njegovem življenjskem Jordanu. Tega srečanja se ne da pospešiti.

Zaradi tega molčite, ne izgublajte besed o tem, izžarevajte ljubezen. »Bodite zviti kakor kače«, velikega bratstva človeku ni treba šele graditi, obstaja v vseh, ki se nahajajo nad ločitveno črto. Tega se boste jasno zavedali takoj, ko bo evangelij zapisan v vaše srce.

Če se učenec približuje duhovni šoli iz lastne notranje potrebe v absolutnem prepričanju, da mora zapustiti to naravo, da bo mikrokozmos vstopil v drugo naravo in iskalec nad ločitveno črto zaradi neskončnega žara izkušenj pridobi svoj uvid, potem je rojen kot Janez. To je prva stran evangelija.

Čez nekaj časa začne Kristusov atom s pomočjo timusa proizvajati novo moč krvi. Jezus Gospod, tisti, ki naredi blaženost, je rojen. To je druga stran evangelija.

Janez raste in Jezus raste. V Janezu zori živo razumevanje za enduristično pot in on o tem priča. Zamegljeno zrcalo zrcalnega atoma v svetišču glave se vse bolj čisti, vzet je zastor pred obrazom. In na novo rojeni Jezus povečuje moč in milost: tretja stran evangelija. Z obličja je vzeto pokrivalo, novo rojeni Jezus pridobiva moč in milost – tretja stran evangelija.

V določenem času lahko Janez vidi priti Jezusa prek Jordana. Nova moč krvi se lahko v svetišču glave osvobajajoče razodeva. Janez krsti Jezusa in Janez stopi v ozadje. Jaz narave se da ujeti sebstvu Kristusove narave. Četrta stran evangelija je zapisana v krvi.

Janez je ujet, toda ni niti mistično vznemirjen in tudi ni intelektualni

špekulant. Je objektivni opazovalec, ki se drži stran, ki je osvobojen vseh domišljanj. Zato pošlje Janez, medtem ko do zadnjega vlakna njegovega bitja teče nova moč krvi – ko je Jezus začel svoje romanje in poklical svoje učence – odposlanca z vprašanjem: »Ali si ti tisti, ki mora priti, ali naj čakamo drugega?«

Ali občutite, da s tako postavitvijo problemov v lastnem sebstvu lahko vedno izvajamo kontrolo nad morebitnim domišljanjem, nad oprijemom zrcalne sfere?

Jezus začne klicati svojih dvanajst učencev in jim začne poučevati. Dvanajst učencev je dvanajst parov živcev, ki se kot veje drevesa razširjajo od svetišča glave in kontrolirajo in vodijo celotni sistem. Če je prisotno novo stanje zavesti, potem celotno bitje pozna, vodi in upravlja nova zavest, nova duša. Potem mora biti dvanajst parov možganskih živcev postavljeno popolnoma pod kontrolo nove krvne moči. Morate biti naravnani na to, da tako postanete resnični služabniki, učenci Gospoda.

Tako se bodo strani svete knjige življenja obračale naprej, potem ko so zlomljeni pečati. Vse te strani pričajo o križni poti, o propadu starega jaz bitja v Jezusu Gospodu. Ta celotni potek je napisan na tablah srca. Jasno spoznajte, da ta križeva pot ni nikakršna strašna drama z mučenjem telesa in izmučenih obrazov, ampak vesela pot, veselo oznanilo, ki je neugasljivo zakopano v bitje učenca. To je pot, ki vodi v vstajenje.

Medtem ko je zemeljska hiša tako procesno porušena, raste nova hiša, ki ni narejena z rokami, ampak jo postavi Bog, ki je v nebesih, to je namreč slika nesmrtnega človeka. Ko je ta podoba sprejeta, rojena, raste ter postane odrasla, je kandidatu rečeno: »Dobro je, da grem tja – in poslal vam bom tolažnika«, Svetega Duha. In Jezus gre: Nova harmonična moč preneha delovati, potem ko je opravila svoje delo.

Zdaj bo zapisana zadnja, najbolj vzvišena stran svetega evangelija,

kajti z zvokom pozavne in z močjo viharja vstopi nesmrtno, neuničljivo, novorojeno od Jezusa pripravljeno bitje in izpolni celotno hišo. Binkoštni ogenj vzplamti. Rojen je resnični apostolski krog.

In zdaj se odpre Apokalipsa, knjiga razodetij. Apostolski krog gre s svojim veselim oznanilom čez cel svet in piše pisma sedmim skupnostim bitij z atomom iskre duha, razlaga proces, kliče, podpira in rešuje. Tako nastane končno skupina, ki je ne more nihče prešteti, oblečena v čista bela oblačila, odkupljene od krvi zemlje.

Zlato oznanilo, ki je zakopano v srcih, se konča s prošnjo za vse, ki spadajo v veliko Bratstvo človeštva, vendar še niso prišli: »Milost Gospoda Jezusa naj bo z vsemi.« To pomeni, bratje in sestre, ki se nahajate na začetku razodevanja Kristusa: naj vas moč krvi Kristusovega atoma kmalu osvobodi, da bo evangelij od začetka do konca, do zadnje črke zapisan v vaše srce.

To je apostolska prošnja za blaženost apostolskega kroga, prebivalcev tretjega templja. Ta prošnja se zaradi svoje moči razlikuje od vseh drugih. To ni le pobožna želja, temveč lahko ta prošnje zajame celotno skoraj otrdelo in okamnelo srce, dokler je prisotna vsaj iskrica življenja. Kdor prebudi to iskro srca zadnje besede evangelija, ta je dolžan začeti sam s prvimi besedami evangelija, kajti le prek resnice, resničnosti lahko postane svoboden.

Morda zdaj veste, kaj pomeni brati in kaj študirati evangelij. Morda zdaj razumete, kaj je oznanjati evangelij. Morda zdaj lahko sprejmete resnično odločitev: da vse, kar je misticizem, v vas uničite, definitivno, dokončno zapustite za seboj. V vaši glavi in v vašem srcu je vse to nakopičeno kot strašen balast. Svoj tempelj morate očistiti tega. To je prva stran evangelija, ki je ne smete pozabiti. Upoštevajte, da je pot do osvoboditve pot samo prostozidarstva.

Po naravi izhajate morda iz pojmovanja, da boste deležni stanja posebnega, osebnega, hierofantskega prizadevanja, da vas bodo v

nekem določenem trenutku bogato oskrbeli mojstri in adepti. Toda ni tako!

Obstaja fundamentalno univerzalno Kristusovo žarčenje. Obstajalo je včeraj, obstaja danes in obstajalo je pred milijoni leti in je tudi zdaj popolnoma enako. V tem ni nobene spremembe. Ta univerzalna milost je in ostane sama po sebi večno enaka. To je isto izžarevanje, ki bitja z atomom duhovne iskre vznemirja znotraj ločitvene linije in žene in poganja v dvom o svetu in učenca – kandidata – vodi v nespremenljivo kraljestvo. To je ista moč, ki grešnega iskalca na njegovi zmotni poti pusti pasti in ki apostolski krog žene k tako imenovanim čudežem. V tem univerzalnem žarčenju se mora in se lahko izvrši celotno delo. Kdor želi več, kdor zahteva več, kdor trpeče strastno roti po odrešitvi, temu je rečeno: »Naj ti bo dovolj moja milost.«

Ne pozabite predvsem tudi te strani evangelija, kajti če pozabite ta prazakon osvoboditve, potem vam gre kot številnim, ki še niso vedeli ali pa so spet pozabili. Potem se spet srečate z zrcalno sfero. Potem pridejo v veliki množici mojstri in adepti, potem je tu za vsakogar tisto, kar hoče. In tudi potem je oznanilo zapisano v vaše srce, toda potem je to oznanilo trpljenja. To je velika maškarada, pisana parodija o evangeliju svobode.

Potem vam je evangelija dodeljen kot *via dolorosa*, kot to misli zemeljska hierarhija. Vsakdo je primeren za to hierarhijo z njenimi številnimi razdelki, da svobodo od kolesa sprejme na račun drugih in pride v najvišje področje zrcalne sfere, do jedra luciferskega polja. To je stanje bivanja, ki se mora braniti. Vsakdo lahko postane primeren za to hierarhijo z njenimi številnimi stopnjami in razdelitvami in sprejme svobodo na račun drugih, tako da gre v višje regije snovne sfere k jedru luciferskega polja. Da bi prišli do tega devahana, je treba iti po poteh, ki zahtevajo nečloveško pot trpljenja kultivacije osebnosti in cepitve osebnosti.

V preteklosti so bili ljudje, ki so to uvideli in učili, da je ta devahan dejansko najvišja točka zmote. Kandidat se mora tako imenovanim večnim nebesom prostovoljno odpovedati. Duhovna šola pa vam kaže pot, boljšo pot, pot veselja in sreče, univerzalno pot. To je pot, na kateri se s samo prostozidarstvom s samo usmrтитvijo, odpovedjo samega sebe, neposredno dvignete v univerzalno, izven kozmično polje žarčenja.

Zadovoljite se s to neomajno milostjo. Sledite poti univerzalnih Kristusovih misterijev in oznanjate to veselo oznanilo tako, da osvobajajoči evangelij pišete v svoje srce.

Znanje o smrtni naravi

Spomnili se boste, da smo že govorili o izvoru trdih snovi, tekočih snovi in plinov, kemične sfere snovnega sveta. Razložili smo, da so vse te snovi, plini in tekočine nastali iz etrov, ki izhajajo iz določenih stanj v zrcalni sferi.

Fundamentalna stanja etrov določajo magnetna polja te narave, medtem ko je vrsta magnetnega polja posledica naravnih sil enega od zemeljskih krogov, ki se odzivajo natančno na vrsto in obnašanje človeka. Jasno moramo torej spoznati, da človek to brezupno življenjsko polje vzdržuje in ohranja sam. Kajti izven snovne in zrcalne sfere so eterična stanja čisto drugačna, ker so tam nastali interkozmični etri neposredno in harmonično iz izvirne prvobitne substance.

Gotovo je zelo dobro upoštevati možnost, da o tem še nimate jasnega uvida. Lahko je tako, da dialektične pojave sicer sami ugotavljate in se popolnoma strinjate s tem, kar o tem govori Duhovna šola, da pa vam vendar manjka uvid v vzroke dialektičnih pojavov. Pomanjkanje tega znanja pomeni nevarnost, je usodni dejavnik, zaradi katerega pride do zakasnitve v vašem razvoju učenca. Če bi bil uvid v razloge našega dialektičnega polja resnično prisoten, potem bi številni v naši šoli spontano reagirali čisto drugače.

Učenci se odzovejo še preveč na horizontalni ravni. To kaže vedno na pomanjkanje jasnega uvida. Pri takšnih reakcijah je prisoten prepir, čeprav je vsak prepir izguba energije, toda pri stvareh, pri katerih je nujno potrebno dejanje, smo pasivni. Zato številni ljudje izpolnijo svoj dan z ničevostmi in so vneto prekomerno zaposleni,

čeprav zaradi prisotnih posledic trpljenja in preizkušenj dialektike in prebujenega domotožja, ki izhaja iz atoma iskre duha, vendar obstaja pripravljenost, da gredo po poti.

V tem stanju obstaja le en izhod: najprej se morate naučiti spoznavati vzroke človekovega padca. Prepričani smo, da številni temu ugovarjajo. Nosijo mimo morda s sabo celo vrsto knjig ali pa se jim sploh ne zdijo potrebne, ker so dobro trenirane komore svoje desne polovice možganov napolnili z znanjem.

Citirajo knjige in druga sveta izročila, spet poslušamo o Adamu in Evi, o raju in kači, o Babilonskem stolpu. Slišimo: »V potu svojega obraza boš jedel svoj kruh.« in »V bolečini boš rodila otroke.« Od stolpa do Babela in v zmešnjavi govoričenj o velikem potopu in pijanem Noetu. Temu sledijo neskončne vrste mističnih in okultnih komentarjev: »Tako je napisano.« in »Tako je mišljeno. «Takrat se je to začelo in tako se zdaj nadaljuje in zdaj sedimo skupaj sredi tega in zdaj smo tako, kot smo.«

Zaradi tega, ker gledate nazaj v preteklost, imate v vratu bolečine. Imate različna mnenja, kajti polje zunanje zgodovine je polno ugibanj. To je celo polje naravnih spominov, kajti niti dva človeka, ki lahko zreta v spomin narave, v njej ne prebereta isto. Zaradi teh nesporazumov pišejo nove knjige in sledijo novim avtoritetam, dokler končno teh zasmehovanih in zavrženih ne nadomestijo spet z drugimi.

Predpostavimo, da bi v svetovni literaturi preštudirali vzroke za padec in bi o tem imeli veliko znanje. Ali bi bili tisti, ki to vedo? Nikakor. Pisec te knjige lahko na tem področju črpa iz svoje izkušnje. Od trenutka, ko je kot otrok lahko bral, do nekega določenega psihološkega trenutka, so ga požrli dvomi njegovih »vzgojiteljic« knjižnic. Odzval se je na neizmerno intelektualno lakoto, toda utopil se je v neplodnih mukah tisočerih mnenj.

Številni so v takšnem viharju, v takšnem neizmernem gonu razuma propadli. Le tiste, ki izstopijo iz tega viharja, ki prisluhnejo temu hrepenenju, ker hočejo »biti ribiči ljudi«, bo z mrežo univerzalnega bratstva pritegnilo na obale konkretne resničnosti, namreč resničnosti tega, kar je tu in zdaj.

Vi lahko, da, vi morate iz te resničnosti tu in zdaj določiti vzroke vašega padca. Zaradi teh vzrokov se vam ni treba vrniti k neznanim prednikom, kajti najti se morate v sebi samih.

Mnogi se v smrtni stiski bojujejo v akademskem morju svojega intelektualnega in mističnega gona iskalca. V to morje vrže bratstvo svojo mrežo, ki pa ni stkana iz vrste besed, ampak obstaja iz metode temeljnega samospoznanja. Kdo resnično pozna samega sebe?

In ima jasen uvid in v skladu s tem odpre svoj celotni sistem za moči pomoči. V tem procesu odrešitve ste vi sami del ribičeve mreže in postanete skupaj z drugimi utopljenimi ribiči ljudi. Zato je pisalo nad vhodom v stari misterijski tempelj: »Spoznaj samega sebe.« Kdor je spoznal samega sebe, je lahko vstopil skozi vrata v tempelj, lahko je prodril do svetišča in se posvetil, ozdravil in odrešil.

Komur grozi, da se bo utopil v akademskem morju, ta bo zaradi neizmerne poganjanja duhovne iskre, zaradi številnih problemov bivanja tukaj padel v ta vodni tok. Zaposleni ste s tem, da v tem poiščete kamen modrih. Vam govori Jezus Gospod: »Sledite mi in iz vas bom naredil ribiče ljudi.« Slediti Kristusu, primarno pomeni jasno spoznati, da je človek svoje brezupno življenjsko polje ustvaril sam in sam ohranja zidove svoje ječe. Kdor stopi na to prvo stopnjo, nedvomno zagleda pred sabo dve stopnji.

Vaš mikrokozmos je kot atomski steber. Hranijo ga:

* Glej *Jan van Rijckenborgh Christianopolis, Rozekruis Pers Haarlem, 1992*

- povratno izžarevajoči etri, deloma v obliki vodika,
- svetlobni etri, deloma v obliki kisika,
- življenjski etri v obliki dušika,
- kemični etri, deloma v obliki ogljika.

To so štiri hrane človekovega atomskega stebra.

Zakaj sprejmete te hrane, zakaj nastane kot posledice tega v atomskem stebru gorenje? Da bi omogočilo življenjske procese. Življenjski procesi so procesi ustvarjanja. Štirje etri so v tem stanju, v katerih jih sprejmete za predelavo, vzroki za produkcijo različnih snovi in moči v vašem življenjskem stebru.

Vzemimo na primer dihanje. Substanca, ki jo vdihnete, je čisto drugačna od tiste, ki jo izdihnete. Izdihnete med drugim ogljikov monoksid, snov produkta gorenja, preobrazbo kemičnih etrov.

Zagotovo poznate lastnosti ogljikovega dvokisa. Atmosfera vsebuje naravno ogljikov dvokis, kajti tvori se pri dihanju človeka in živali, tako kot pri izgorevanju, razkrojitvi, gnitju organskega telesa. Brez te pomoči bi atmosfera zato vsebovala vedno več ogljikovega dvokisa, kar bi bilo usodno, kajti ogljikov dvokis takoj ugasne plamen. Pri takšnem preobilju ogljikovega dvokisa v atmosferi ne bi bil več možen noben proces izgorevanja in vse življenje bi se moralo dobesedno zadušiti.

Kot pomoč v tej stiski nastopi zdaj rastlinski svet. Listi rastlin sprejemajo ogljikov dvokis in vračajo kisik. Rastlinski svet torej preprečuje, da se človeštvo v določenem trenutku ne zaduši v produktu svojega življenjskega dvokisa. Raziskovalci so preiskali, koliko ogljikovega dvokisa lahko vsebuje atmosfera, ne da bi stebra povzročila smrt enega samega človeka. Kot je rečeno, lahko človek prenese pet odstotkov ogljikovega dvokisa. Upoštevajte pa, da je ogljikov dvokis v vsakem trenutku prisoten, čeprav v veliko nižjem odstotku. Pomis-

lite na svojo hišo, dnevno sobo in svoj vrt. Velik del svojega življenja preživite v svoji hiši, dihate in proizvajate torej ogljikov dvokis. Vse rastline v vaši hiši, vaši sobi in vrtu dihaajo po milji volji vaše produkte ogljikove kisline.

Za vas in rastline je to blagoslov. Kajti če ne bi obstajal ogljikov dvokis, potem ne bi obstajale rastline in brez rastlin bi se zadušili. Rastlinski svet oskrbuje in je torej za vse dialektične ljudi življenjska nujnost: več je ogljikovega dvokisa, več je rastlin in več je rastlin, toliko večje so življenjske možnosti za ljudi.

Za ogljikov dvokis, ki ga rastline dobijo od vas, vam vračajo kisik. To pa ni polnovredni kisik, ampak stranski produkt. Rečemo lahko, da je nekoliko podoben svetlobnemu etru, ampak je temnejši in ima veliko počasnejšo vibracijo. Ta nepolnovredni rastlinski kisik se v atmosferi pomnoži z drugim kisikom, ki ga vdihnete in proizvedete ogljikov dvokis.

Morda si zdaj predstavljate življenjsko verigo in spoznavate, da živite od milosti rastlinskega kraljestva. Morda odkrivате tudi, da je vse to, če na to pravilno pogledamo, zastrašujoči, pomisleka vreden proces degeneracije. Toda preden vam to podrobneje razložimo, še nekaj drugega. Ogljikov dvokis je produkt kemičnega etra. Toda pretvorijo se tudi drugi trije etri v vašem življenjskem stebru. Ravno tako kot je ogljikov dvokis za človeka smrten, so zanj še bolj smrtni drugi stranski produkti. Stranski produkt ogljikovega dvokisa zahteva za ohranitev človeštva rastlinsko kraljestvo. Stranski produkt življenjskega etra (je kisik), svetlobnega etra (dušik) in zrcalnega etra (ogljik) zahteva poleg rastlinskega kraljestva tudi kraljestvo insektov in mikrobov, živalsko kraljestvo in kraljestvo elementalov, in sicer spet zaradi človeka. Kajti ta kraljestva asimilirajo vse, zaradi česar bi takoj umrli. Živijo, dobesedno obstajajo od smrtnih izžarevanj človeštva in mu produkt razkroja teh smrtnih sevanj spet vračajo.

Ali je zdaj čudež, da ta kraljestva, ki živijo in obstajajo iz smrtnega gnoja od Boga ločenega človeškega bivanja v samopotrjevanju drug drugemu kradejo, se med seboj uničujejo in žrejo. Kako je mogoče v tem videti lepoto? Kako je mogoče od tega kaj pričakovati? Ali vidite to naravno zakonito grozoto jasno pred seboj? Kdo lahko zares živi v tem peklu?

Ali vam je zadaj jasno, da živite v padlem stanju, da z vašim sedanjim življenjem človeka nenehno součinkujete pri padcu, da je človeštvo na tem, da bo z vse večjo naglico še naprej sodelovalo pri padcu, da bo človeštvo z vse večjo hitrostjo propadalo v od vsakega razuma ločeno celoto? Znanstveno se lahko do podrobnosti dokaže, da ima človek v vsaki sekundi delež v kozmični katastrofi in pri tem sodeluje, da v tem redu bivanja od njega izhaja nenehen dih smrti, čeprav je izvorni človek sprejemal od Gnoze duh življenja. Celo otrok lahko razume, da naravna kraljestva, ki so nujna, da človeka ščitijo pred lastnim smrtnim dihom, pri tej nalogi morajo odpovedati.

Človek uživa čedalje več sintetične hrane, čedalje večja področja so brez gozdov, proti mikrobom in insektom se vse bolj bojuje, bolezni se potlačujejo, trupla sežiga, živali nadomešča s stroji. In kaj vse še počne človek v svojem gonu po samo-potrjevalnem bivanju? Bori se proti enim nevarnostim, s tem podpira druge nevarnosti. To je neuspešen trud! Od človeka proizvedene smrtni moči, ki jih varujejo moči ne morejo več absorbirati, so čedalje večje in čedalje obsežnejše. Dih smrti pridobiva vedno več tal in posledica je lahko le atomska eksplozija, ki jo mi označujemo kot »kozmični preobrat«.

Ali ste vedeli, da bolezni, ki jih ima človeštvo, povzročajo podčloveški naravni redovi, ki so nujni, da njihove življenjske stebre za ljudi nevarne produkte predelajo? Pomislite na komarja, katerega strupeni pik povzroči številne bolezni. Napade in piči vas v slepi reakciji, kajti vsak stvor se obrne iz gona samopotrjevanja na svojega stvarnika in

ohranjevalca. Kaj je posledica? Komarji so iztrebljeni in to je razumljivo. Drugi insekti, ki prevzamejo to nalogo, bodo ravno tako napadeni v svojem bivanju. Proti mikrobom in številnim virusom, ki iz tega razloga kradejo vašemu telesu, se tudi bojujemo. Toda oni počnejo, kar morajo početi, ker ne morejo drugače. Ampak če bi človeku uspelo te povzročitelje bolezni izkoreniniti, bi vseeno padel kot žrtev glavnega strupa, ki ga proizvaja sam. Zahvaljujoč biološkim funkcijam podčloveških kraljestev je do zdaj utrpel le zakasnelo, torej močno oslABLjeno reakcijo v obliki bolezni.

Ali si lahko predstavljate še večjo tragedijo? Boriti se proti boleznim, teči in prizadevati si za zdravje in s tem s polnimi požirki vdihovati lastne smrtne produkte?

Kdor to jasno spozna in preživlja, kdor pozna to naravno znanje o človekovem stanju notranje, ta ima samospoznanje. Ne pusti več govoriti svojih knjig in ustavi svoje močne poskuse, da bi držal glavo nad vodo v akademskem morju. V njem obstaja le ena odločitev, ena težnje, sklep, končati svoje nečisto, brezbožno stanje in hrepenenje srca po odrešitvi z dihom življenja.

*Kakor jelen hrepeni po sveži vodi,
tako moja duša, Bog, kliče k tebi,
mojo dušo žeja po Bogu,
po živem Bogu.
Kdaj bom prispel tja,
da vidim božje obličje.*

Zmota dialektike

V prejšnjem poglavju smo vam poskusili posredovati novo znanje o naravi, s ciljem, da bi vas popeljali do samospoznanja, ki odpira vrata misterijev božjega človeka.

Odkrili smo golo resnično bistvo dialektike. Ugotovili smo, da življenjski steber dialektičnega človeka proizvaja različna smrtonosna žarčenja in moči, ki ga eksistenčno usmerjajo le v propad in bi njegovo bitje tukaj popolnoma onemogočile, če v tem svetu ne bi bila prisotna nekatera naravna kraljestva, ki živijo iz takšnih sil in ki ta smrtna izžarevanja človeštva deloma absorbirajo. Življenje dialektičnega človeka brezpogojno zahteva obstoj različnih podčloveških naravnih kraljestev. Ta področja se lahko zahvalijo za svoj nastanek, svoj pojav smrtnim kužnim snovem, ki jih oddaja pojav človek. Iz tega lahko spoznamo, kako zelo so eno s človekom in izražajo vzroke njegove usode, njegovo karmo. Čeprav so podčloveška naravna področja predvidena za to, da človekovo življenje ohranjajo, ga hkrati ogrožajo. So človekovi sovražniki in se v skladu s svojo preprosto življenjsko osnovo bojujejo tudi med seboj.

Dialektični človek povzroča močno, mnogovrstno moč nečistosti. Čeprav so s prisotnostjo omenjenih naravnih kraljestev začasno in deloma potisnjene nazaj in odrinjene, dosežejo človeka prek učinkovanja zakona vzroka in posledice ob svojem času in na različne načine.

Tako odkrije resnični iskalec osvobodilne poti, v kako strašnem svetovnem redu živi sam, in kako sokriv je za splošno svetovno tragiko že z obstojem in delovanjem lastnega bitja.

Prepričan je o tem, da s svojim celotnim mikrokozmosom spada k nebožjemu svetovnemu redu in je v njem udeležen. Zato njegovo srce žeja po Bogu, po božji resničnosti, za katero ve, da je poklican. Tako se učenec vedno bolj zaveda svoje neozdravljive, brezupne dialektične resničnosti.

Kdor te zavesti samospoznanja in spoznanja sveta še ne poseduje, bo še naprej nadaljeval z izpolnjevanjem svojih želja na horizontalni ravni. Prizadeval si bo za zemeljsko veselje in tekel »za najboljšimi darovi Zemlje«, kot se temu reče. Veselo si bo prizadeval za domnevno posest in izkušal največje gorje, če vse to kot prikazen izgine. Ta iskanja in ta razočaranja bodo mnogokrat prišla in odšla in to človeka ohranja vneto zaposlenega, mnoga leta, morda vse življenje, dokler se zaradi sprejetih bolečih izkušenj končno v njegovi zavesti ne začne svitati resnično spoznanja narave.

Potem iskalec doživi resnico pridigarjevih besed: »Vse je nečimrnost in dim v vetru«. Tu je vse zabloda, iluzija, popolna zmota, neizmerna bolečina, tragika, ki se je ne da izraziti z besedami. Zato iskalec ustavi vse prizadevanje na horizontalni ravni tako v mislih kot v občutkih, hotenjih in ravnanju ter usmeri svoj pogled »h goram, od koder prihaja pomoč«.

Dokler iščete izpolnitev svojega življenja v tej naravi, dokler boste gojili meščanska socialna, politična ali humanistična upanja v tem naravnem redu, vsega tega še ne veste. V ta videnja in spoznanja se vas ne da prisiliti in k temu se ne morete dvigniti z lastno odločitvijo. Do tega morate rasti, do tega morate z izkušnjami dozoreti. To znanje mora izhajati iz izkušnje, da vaš življenjski steber v vseh svojih učinkovanjih proizvede in razširja smrt, da vaše smrtne produkte odpošiljate v številnih oblikah. Na ta način razklepate in razširjate svoje uničevalne smrtne moči. Vaše bivanje povzroča zaradi tega v pravem pomenu besede bolečino, smrt in trpljenje.

Če posedujete to znanje, ta uvid in če nočete več sodelovati v mlinu muk, ker ste, prvič, dialektično resničnost vse do temeljev preizkusili in ne boste, drugič, postali žrtev zablode, kakršna koli že je. To sta dva stebra, na katerih mora temeljiti učenčevstvo, kajti človeka usposabljata za to, da se popolnoma usmeri na cilj božje resničnosti. Šele potem lahko učenec resnično išče vrata božjih misterijev in tam potrka. Rečeno mu je: »Iščite in našli boste, potrkajte in odprlo se vam bo!« Šele potem lahko v resnici izpusti krik po odrešitvi.

Največkrat prosite za pomoč v nepomembnih stiskah, ki so nastale zaradi vaše vezave na zmoto in pomanjkljivo poznavanje narave. Ko je stiska mimo, pogosto spet vneto ustvarjate vzroke za novo težavo.

Tista prošnja pa, na katero bratstvo vedno odgovori, je posledica stanja duše. V duši po besedah Bude živi jasno spoznanje: Tudi če bi bila Zemlja vse tisto, kar so o njej mislili pesniki in bi odpadlo vse zlo, če bi prenehale vse bolečine in bi obstajalo najgloblje veselje, najvišja lepota, da, če bi bilo vse to tu dvignjeno do viška popolnosti, bi bila duša od vsega tega vendarle utrujena. Odrešena vseh želja bi se duša od tega odvrnila. Dialektična zemlja je potem zanjo zapor. Ne glede na to, kako lepo je potem okrašena, duša hrepeni po svobodni in neomejeni atmosferi izven zidov, ki jo omejujejo. Ravno tako kot snovna sfera je ne privlači tudi tako imenovani nebeški svet zrcalne sfere in tudi zaradi te je utrujena. Ta nebeška najgloblja veselja so ravno tako izgubila svojo privlačnost.

Lastni razumski in čustveni užitki ne dajejo več niti najmanjšega zadovoljstva. Kajti tudi ti pridejo in gredo, ravno tako kot zaznavanje čutov, omejeni so, minljivi, nezadostni. Duša je od vseh teh sprememb utrujena in ta utrujenost kliče po zadovoljitvi.

Številni iskalci so že kdaj spoznali tako stanje življenja, ki nima nobene resnične vrednosti. Toda večinoma to ni bilo nič več kot preblisk

zavesti in zunanje stvari so ponovno prevzele popolno oblast. In zaslepljenost zmote je zazibala dušo z opojnim veseljem spet v stanje zadovoljstva.

Človeku se zmota pogosto vrine kot veselje, lepota in čudovitost. Zmota tega sveta poseduje številne perspektive, ki so v določenem smislu vredne upoštevanja in so plemenite. Te perspektive vam sugerirajo tiste sile, ki si do skrajnosti prizadevajo, da bi ta svet ustvarile kot »red«, ki ga Gnoza sprejema in je z njo v harmoniji.

Tudi na te sugestije lahko v določenem pogledu gledamo kot na plemenite in upoštevanja vredne. Tako lahko leta in življenja minejo izpolnjena s temi plemenitimi deli. Vaši dnevi so lahko izpolnjeni s številnimi nesebičnimi prizadevanji in v vsakem pogledu humanimi zaposlitvami. Človeštvo želite izboljšati in ozdraviti, zasledujete celo vrsto praktičnih idealov in prijetnost pri vsakem mejniku.

Pečat tega samozatajevanja, nesebičnega prizadevanja, tega bojevanja se vtisne v našo celotno osebnost. Vaše oči od daleč govorijo o daljavi, v katero gledate, predvsem v tisto, kar si boste zagotovili v prihodnosti, toda zmota je duhovna bolezen, nesmisel!

Če dobro opazujete, vidite ta nesmisel kot ogenj žareti iz zrcaljenja oči. Ta ogenj v svetu zelo močno gori. Umetnost, znanost in naravna religija pričajo o tem. Plamti v naravnem okultizmu in humanizmu.

Ta plamen, ta ogenj, ta ognjeni žar ni prižgan z zavestnim, nameranim zlom. Ti rdeči zublji se v neprestanem močnem prizadevanju dvigajo do neba, da bi naredili ta svetovni red sprejemljiv in za ta načrt bi izkoristili vse božje moči.

Največje naravno okultno bratstvo v vseh časih dela pri izvedbi tega načrta, toda brez kakršnega koli uspeha. Hodilo je po vseh poteh, da bi doseglo svoj cilj. Čeprav je namen tega bratstva, da bi bilo v določeni točki plemenito in nesebično, je v sivi davnini začelo to, da

izvaja prisilo in pritisk. Toda pritisk zahteva moč in da bi moč izvajali, so potrebna sredstva moči.

Ali spoznate tragiko tega bratstva, absolutne posledice zmote? Vrglo se je v neizmerno globoki prepad. In da bi izključilo vse, kar se mu upira, je postavilo svojo pravico, da sodi in izreka obsodbe.

Da bi te razsodbe razširjali, morajo biti za to prisotna orodja. Torej so bila izdelana orodja. Tako so nastali zapori, mučilnice, umori in uboji.

Zato je obstajal in obstaja skoraj splošen zapor celotnega človeštva. Človek ni le ujetnik te narave zaradi svojega naravnega stanja, temveč tudi zaradi magije omenjenega bratstva. V vsaki mestni četrti naših mest, v vsaki vasi in naselju velikega dela sveta se najdejo stavbe, v katerih se izvaja magija, da bi se zagotovilo ujetništvo. In tako je na milijone ljudi po telesu in duši vezano in drugim milijonom so v veliki meri odvzeli njihovo svobodo gibanja.

S pomočjo prastare metode, ki izhaja iz Atlantide, se iz ure v uro v atmosfero izžarevajo eterični preparati. Številni črno magični podtokovi so zaradi tega neugasljivi spremljevalci zmote dialektike. Tako kot ima omenjeno bratstvo v svojem oprijemu snovno sfero, tako ima tudi trdno postavljeno oblast v zrcalni sferi. Tudi tam vlada z magijo s tovariši enake vrste.

Po tej predstavitvi si morda lahko predstavljate, kaj pomeni, če ti naravni okultisti izgovorijo nad nekim človekom prekletstvo. Takšnega človeka bo tako tu kot tudi v zrcalni sferi doseglo to osebno usmerjeno izžarevanje, ki je nasprotno njegovi življenjski vibraciji.

Kaj to pomeni za nekoga, ki ne ve ničesar o osvobojenem življenju, si lahko mislite. Če takšen človek umre, ga neposredno za tem v onostranstvu preganja močno vznemirjenje, tako da bo večinoma znova potisnjen in prisiljen popolnoma izven zanj določene reinkarnacije.

Soočamo vas s to resničnostjo, ki nikogar med nami ne pusti nespremenjenega, da bi vam pokazali, kam mora pripeljati vsa zmota. Najprej je to Judež, plemeniti človek, veliki idealist, človek, ki je ribič ljudi in odrešenik človeštva. Potem je Judež poklican kot učenec in kot takšen prevzame oblast izredno velike vrednosti. Če potem pot Kristusa vodi izven te narave in zazveni glas: »Moje kraljestvo ni od tega sveta«, potem je Judež načrtovalec poti, ki ne vidi in ne spozna narave, ne sprevidi zmote narave. Posledica tega je, da po poti ne more in noče iti, zato Judež najprej išče kompromis, kar se končno konča z izdajo in umorom.

Toda to zlo, rojeno iz dobrote tega sveta, ta nezadržni dialektični zakon, ki spremeni in preobrazi vsako dobro v zlo, ne zmore zaobjeti niti enega samega božjega otroka. Rezultat vsakega posvetnega prizadevanja, vsa organizirana dialektika postane v istem trenutku samouničenje, Judov konec, kajti na horizontu vzhoda se obarva rdeče jutro vstajenja. Če hočete iti po poti, mora biti stalna vsebina zavesti vaše duše praznina in nekoristnost vseh dialektičnih pojavov in poskusov. Razumeti morate, da se mora celo najbolj plemeniti poskus, poskus zatajevanja samega sebe, ki se začne in izvaja v zmoti, prej ali slej končati v univerzalni svetlobi kot skrunitev poti.

Brez tega uvida, ne da bi dosegel to stanje priprave za osvoboditev, ne more nihče stopiti na pot, niti stopiti skozi prva vrata misterijev. Če pa ste vendarle prodrli do tega stanja zavesti, se nahajate pred vrati poti. Šele potem boste zapustili prašno široko cesto obratov kolesa, da bi stopili na tempeljsko goro, trdno odločeni, da boste ušli suženjstvu življenja v snovni in zrcalni sferi in dosegli svobodo na vrhu gore. Stopiti na pot ne pomeni, da dosežete veliki cilj, ampak stopite na pot, ki vodi do tega cilja. Na tej poti mora biti popolnoma opuščeno vse, kar je od te narave prodrlo v mikrokozmos ali je vanj vraščeno, in vse, kar je fundamentalno uničeno. Korak za korakom se tako dosežejo

predpogoji, da v novi svetlobi in novi moči celotno bitje lahko transfigurira.

Obstajajo učenci, ki so na pot stopili s prvimi obotavljajočimi koraki. Lahko se sončijo v milosti vzhajajoče jutranje zarje. Toda zaradi njih se čutimo dolžni, da poudarjeno izgovorimo resno svarilo, kajti na poti transmutacije in transfiguracije grozijo resne nevarnosti. Eno med njimi je posebno pomembno omeniti. Če ste žrtev te nevarnosti, začnete najprej dvomiti o resničnosti poti. Zato boste transfiguristično pot zanikali. Končno boste pognani v ravnanje, ki je usmerjeno neposredno proti Duhovni šoli, potem boste poskušali Duhovno šolo uničiti.

Te tri vrste značilnosti izdaje iz dvoma, zanikanja in grožnje so tako praklasične, da jih vse do te ure srečate vsepovsod v svetovni zgodovini. Pomislite npr. na Avgušтина, nekdanjega učenca manihejcev, ki je kasneje postal eden od utemeljiteljev pravkar opisanega bratstva.

Vsa dialektična bratstva tukaj in v zrcalni sferi s svojimi hierofanti, adepti in kandidati se zahvaljujejo svojemu nastanku in razvoju tej veliki začetni nevarnosti na resnični poti. Vsa dialektična bratstva so ustanovili kandidati transfiguristične šole, ki niso dosegli cilja, in svoje vrste izpopolnjujejo s tistimi, ki iz istega razloga tudi v današnjem času doživljajo to izkušnjo.

Dvom, zanikanje in grožnja torej v Duhovno šolo ne pridejo od zunaj. Ne, nastanejo v preddverju Duhovne šole! Najprej pride dvom, ki je le še negativni stadij. Nato se razvije dejavnost, ki je čedalje močnejša. Zanikanje nastane najprej v lastnem srcu, nato se prenaša na druge. Na začetku najprej le skrivaj, z naraščajočo notranjo težnjo se vse bolj javno izraža. Potem dobi zanikanje podobo, postane organizirano, postane načrt. In kako bi lahko bilo drugače, načrt se odkrije tako, kot so prvi tvegani znaki že bili spoznani. Če potem v Duhovni šoli vsi stopijo k mizi, da bi bili nahranjeni z nebeško hrano, je tistim,

ki nosijo znak Judeža, je polno zavestno podan grižljaj in zazvenijo besede mantre: »Kar želiš narediti, stori takoj!« Potem gre Juda ven v noč svojega lastnega sebstva, da bi iz faze zanikanja prišel v fazo ogrožanja, ki ima lahko le en cilj – usodni konec.

Od kod nastane ta nevarnost, da je marsikdo bil žrtvovan in bo žrtvovan. Nevarnost nastane zaradi stanja dveh oseb, zaradi obstoja dveh življenj v mikrokozmosu.

Dve podobi v mikrokozmosu

Na začetku poti se učenec sreča s tremi vrstami strah vzbujajočih prikazni, to je z utvaro dveh oseb ali dveh življenj v mikrokozmosu. Vsak učenec to utvaro sreča na poti transfiguracije v treh oblikah.

Prvič se zaseje v učenca dvom, med drugim dvom o ponovnem rojstvu, kot to oznanja in omogoča univerzalni nauk. Ta dvom je ustvarjen na popolnoma naraven način. Če ta dvom najde v učencu plodna tla, dobi, drugič, nad učencem moč zanikanje. Tretjič učenec moč ogrožanja sprejme in uporabi. Iz strahu ali iz opozicije, iz stiske in jeze bo moral ogrožati vsakega služabnika in vsak nauk in vsako dejavnost dobronamerne duhovne šole, ker hoče s tem utišati lastni notranji glas duhovne iskre.

Svetloba Gnoze, ki sije v vsa srca, je zanj ovira. Upiral se ji bo, poskušal jo bo ugasniti, toda rekli smo, da ima takšna trajna aktivnost le en konec: samomor, duhovno smrt v zmoto popeljanega učenca in njegovih pristašev, izostritev in pospešitev njihovega dialektičnega propada.

Tragika te drame, ki je potekala v vseh časih svetovne zgodovine, je tako velika, tako diš jemajoča in na žalost za številne tako nesprejemljiva, da je nujno, da o tem spregovorimo in to poudarimo. Poučevanja in razlage o dveh eksistencah v mikrokozmosu so vedno spadali v skrito stran delovanja bratstva. Ustno so bila vedno posredovana najprej tistim, ki so to potrebovali, da so našli pot. Toda v obdobju poslednjih dni, v katere je človeštvo zdaj vstopilo, se mora mnogo tega, kar je bilo doslej skrito, razodeti, in sicer iz naslednjih razlogov:

Kozmična revolucija v veliki meri povečuje in daje mnogotere možnosti, da bi bili na poti uspešni. Zato raste število kandidatov in delo Duhovne šole je obsežnejše. Če je šlo prej le za posameznega kandidata, jih bo kmalu na tisoče, ki jim bo treba pomagati. Zaradi tega bodo z mest služenja v templjih in prek nove literature posredovana svarila vsem, ki jih lahko razumejo ter so za učence nujna. Oblika teh svaril bo preprečila zlorabo in napačne odzive.

Učenec mora vedeti, da obstajajo, preden najde resnično pot, za učenca tri velike ovire: prvič njegovo jaz-bitje in vse zmote snovne sfere, druga ovira izhaja iz zrcalne sfere in vseh sil entitet, ki delujejo v njej, tretja ovira, o kateri doslej še nismo govorili, se nahaja popolnoma v lastnem mikrokozmosu in še posebno v njegovem manj znanem delu, v avričnem bitju. Tretja ovira se v polnem obsegu pokaže takrat, ko nastane »nevarnost«, da se učenec reši obeh drugih.

Avrično bitje je sedmerno organizirano polje, v katerem so prisotne vse sile, in organi mikrokozmičnega firmamenta. Poleg z lahkoto predstavljljive krogle poseduje tudi obliko osebnosti, ki je veliko večja od zemeljska osebnost, ki jo poznate, in kar ste vi. Avrično bitje je svetlobno bitje, to boste gotovo razumeli. Ker nosi organe lipike, ga lahko v določenem smislu imenujemo nebeško bitje. Je svetlobna, izžarevajoča, čudovita večdimenzionalna, mogočna, najmanj dva metra visoka postava.

Zato moramo povedati, da ima vsak mikrokozmos dve osebnosti: zemeljsko in avrično podobo. Toda avrično, nebeško podobo z njeno skorajda ciklopično krivuljo na obodu kroga – in njeno veliko zmožnostjo, se gotovo ne sme zamenjati za izvirno podobo. V mikrokozmosu mora biti rojena izvirna podoba in ta lahko spet vstopi v izvirno človeško kraljestvo, nepremično kraljestvo. Tako, kot mora biti zemeljska podoba obnovljena s transfiguracijo, tako se mora to zgoditi s to nebeško podobo.

Predvsem v okultni literaturi se avrična osebnost pogosto označuje kot »višji jaz«, kot resnični človek, kot Bog v človeku. Učenca v tej literaturi spodbujajo, naj se popolnoma prežame s tem višjim jazom. Ljudje z veliko senzitivnostjo sprejmejo od časa do časa vtise višjega jaza in so tu in tam z njim soočeni. V stanju mistično-religiozne eksaltacije nižji jaz pogosto zasenči in obsede višji jaz.

Nevedni človek ima takšno zasenčenje za izkušnjo posebne božje milosti, v resnici pa ne vidi drugega kot svoj lastni avrični prototip.

Znamenita stigmatiziranka Therese Neuman, ki je bila kot otrok v hiši nebeške dekle in so jo molili skoraj kot cerkveni čudež, ni bila žrtev iluzije ali vpliva zrcalne sfere, temveč se je negativno okultno povezala s svojim lastnim avričnim bitjem. To je bila njena »nebeška dekla«. Tudi vse izkušnje, ki jih doživljajo pri mističnih vznesenih stanjih, kot je pojavljanje Jezusa in podobno, imajo isti vzrok.

Če zdaj razlage preizkusite in preverite na osnovi lastnih izkušenj, je zelo verjetno, da boste spoznali, da se je tudi vas kdaj že dotaknilo to avrično bitje, da ste tudi vi že kdaj kaj od tega videli in občutili.

Morda se boste vprašali: »Od kod vzame avrično bitje svoj sijaj in svojo čudovitost? Zakaj je tako mogočno? Kakšne vrste je, kakšen je njegov cilj in narava? Je to bitje dobro ali slabo?

Da bi lahko zadovoljivo odgovorili na to vprašanje, morate upoštevati vse, kar nam je o avričnem bitju že posredoval univerzalni nauk. Avrično bitje je med drugim firmament čutnih centrov, središčnih točk sil in žarišč. Vsi ti principi tvorijo skupaj enost, plamteči ogenj, povezanost močnih sil, v katerih gori določeni ogenj. Eno od izražanj te plamteče enosti je ognjeni, svetlobni pojav, v katerem prepoznamo gigantsko podobo človeka, groteskno, magično, nenavadno, občudovanje vzbujajočo.

Drugi izraz tega velikega ognja je v tem firmamentu nastajajoči mali svet, mikroplanet, zemeljski človek, nižji jaz. Iz tega plamtečega

avričnega ognja ste nastali, ta ogenj vas ohranja. Avrična oblika pa se zrcali v vaši zemeljski obliki, vendar se s svoje strani hrani in ohranja z vašimi življenjskimi dejavnostmi. Če vi zaradi tega v vzneseni prošnji pogledate v svoj mikrokozmični firmament, v svoje lastno mikrokozmično nebo, vam bo samoumevno odgovoril vaš lastni ognjeni bog, iz katerega nastanete in ste. Ravno tako samoumevno vam bo preprečil vašo pot, če hočete iti s tem lastnim netransfiguriranim svetom po poti božjih misterijev. Kajti iz vaše medsebojne odvisnosti izhaja jaz-centralnost in samopotrjevanje običajnega sebstva, s čimer je spet v središče postavljen lastni sitem lipike, spet na osnovi vzajemnosti.

V vas je torej bog, bitje lipike. On je vaš stvarnik*, vi ste njegov stvor. Ta stvarnik se ne more nikoli ločiti od svojega stvora, kajti zaradi njune medsebojne odvisnosti, pomeni propad stvora, propad stvarnika. Z drugimi besedami: ognjeno bitje v vašem lastnem firmamentu je, čeprav poseduje podobo, v mnogih pogledih »neosebno«. Je slabo, če ste slabi, je dobro, če ste dobri. In je zlomljeno, če v enduri zlomite samega sebe. Kdor pravi, da je na poti, dokler v vsej moči živi njegovo bitje lipike, ta laže.

Ognjeno bitje avre je Lucifer misterijev. To ime v svetlobi tistega, kar smo povedali prej, govori samo zase.

Kot posledica mikrokozmičnih procesov, ki ga je povzročilo stanje padlosti, gori v lipiki nebožji princip vodika v kisiku, pri čemer je vibracija določena z dušikom. Dušik je dejavnik upočasnitve, ki omogoča razodetje mikroplaneta v nižjem, zemeljskem ogljiku. Mikroplanet periodično mine in izgine, s čimer nastane v zmešnjavi majhnega polja razodevanja novi mikroplanet. Toda ognjeno bitje ostane! Sprejme vase rezultate spreminjajočega se mikroplanetarnega bivanja. To se kaže v obliki in organski strukturi, ki kažeta znake nešteti let. Te značilnosti mikrokozmičnega neba se nenehno spreminjajo, kajti z

učinkovanjem zakasnitvenega faktorja se ognji ugasnejo in nastanejo drugi. Prastare žariščne točke predluciferskih časov že eone spijo, ker ne morejo goreti v nesvetem ognju. Rezultati tega stanja se vedno znova izražajo v malem planetu.

Tako švigne celotni sistem kot temno rdeči blisk, grmeč skozi prostor in se izgubi v vesolju. Človeka kot mali planet spremlja in vodi njegov lastni Lucifer, lastni satan, lastni naravni bog. Toda spoznajte, da je ta naravni bog v bistvu vaš podložnik, vaš služabnik, vaš najboljši prijatelj, vaša imitacija pojava Jezusa, vaša nebeška dekla, vaš mojster. Služi vam na vaš namig. Sprejmete, kar zahtevate. Če prikličete ogenj, boste goreli! Kar boste sejali, to boste želi. Vse, kar ste bili in ste, vam bo dodeljeno prek vaše lipike, prek vašega višjega jaza, prek naravnega boga v vas.

Bitje lipike, ki nikoli ni bilo predvideno kot osnova bivanja vašega življenjskega sistema, ustvarja in vzdržuje ta sistem. Večina ljudi je to lipiko bitje povzdignilo v vladarja, v ognjeno satansko pošast, v naravnega boga, ki vas zaradi vaših slabih del zasleduje toliko in toliko rodov. Ljudje imajo tudi razlog, da se bojijo tega avričnega bremena.

Tako nastane strah, neizmeren strah. In iz strahu nastane naravna religioznost in naravni okultizem, kajti ljudje imajo dovolj razlogov, da se združijo z lastnim višjim jazom, s tem ognjenim bogom, z nosilcem in izžarevajočim njihove lastne karme.

Pozabijo na solze in se podvržejo svojemu bogu in v svojem srcu sanjajo o iskanju poti. Takrat seveda izhajata iz vas določena krotkost in blagost. V takšnem stanju gojite določeno dobrovoljnost, s čimer je naravno zakonito tok gorečega ognja zaviran. Privzgojena krotkost upočasni pritok nečistosti, nesvetosti, nebožjosti: pomagal vam je naravni bog.

Tudi okultizem je metoda, da se ustvari določeno ravnotežje med višjim in nižjim jazom, da neosebni višji jaz kontrolirajo z

nižjim jazom. Zmotno mislijo, da se potem ne more nič več zgoditi in zaslepljeno govorijo: »Jaz stojim za krmilom in lahko zavestno dirigiram drugim.« Če pa sta na ta način združena nižji in višji jaz, je za odrešitev izgubljen celotni sistem.

Vse to vas bo lahko prestrašilo bolj kot kdaj koli prej! Če pa ste zares razumeli, kar smo vam poskušali povedati, bo ves strah minil. Avrično bitje vas ne želi ubiti! Posledica njegovega delovanja je vaš propad le takrat, če ga sami priključite z vašim nadaljnjim jaz–centralnim življenjem. Če se obesite z vrvjo, ali je potem vrv vzrok vaše smrti ali ste vi sami tisti, ki izvajate samomor?

Če so v vašem sistemu lipike bile nekoč zares ugasnjene nebeške svetlobe, potem mora biti možno s popolnim življenjskim preobratom ponovno vzpostaviti stare slave polni firmament? Poleg atoma duhovne iskre v vašem srcu obstaja v vašem firmamentu kot latentno mrtvo sonce tudi izvorni princip duhovne iskre. Če gre zdaj nek božji otrok po poti, ki mu jo že leta in dneve kažejo v šoli transfigurističnih misterijev, ne bo priklical višjega jaza in na firmament lipike ne bo usmerjen noben poziv. Potem tega firmamenta človek ne študira več, astrološki prijatelji, potem se prebije skozi ta v nesvetosti goreča »nebesa« in dvigne oči« proti nebu, od koder prihaja njegova pomoč«.

In ta pomoč pride! Zahvaljujoč dejstvu, da je bila ena od ugasnjenih lipik spet prižgana v novi slavi, je lahko dotaknjen atom duhovne iskre v srcu. Temu sledi proces, ki smo ga že tako pogosto opisali. Prek žleze timus preide radiacija duhovne iskre v kri in prek tega življenjskega Jordana doseže jedro luciferskega principa v nižjem jazu, jedro zavesti v svetišču glave. Če oba principa drug drugega sprejmeta in upoštevata, je Jezus na Jordanu krščen. Janez, razsvetljeni jaz narave, vstopi v ozadje in Jezus začne svoje triletno romanje.

To potovanje je procesni dotik, vznemirjenje uničenega mikrop planeta s sveto silo. V svetopisemski mitologiji je to predstavljeno tako,

da je Jezus prišel v puščavo. Ali vaš zemeljski jaz ni puščava, v kateri je vse, kar je resnično, le pustota in brezupnost. S puščavo pa se je morala vendar »štirideset dni in moči« bojevati Jezusova radiacija. To je slika popolnosti tega boja, čaše, ki jo je treba izpiti do zadnje kaplje.

Morda razumete, kaj se zdaj zgodi. Vaš mikroplanet napade sila novega življenja. Izmenjava učinkovanj med mikroplanetom in naravnim poljem lipike je torej neposredno prekinjena. Moteno je ravnotežje med naravnim bogom in dialektičnim človekom. Če se zdaj ta dialektičen človek požene k svoji enduristični smrti, je neizogibna posledica tega tudi smrt naravne lipike in konec Luciferja, konec sata-na, konec naravnega boga v človeku.

Zato boste razumeli, kaj se zgodi na začetku poti, ki iz puščave vodi v novo življenje. Bitje lipike napade kandidata s svojo veličastnostjo, s svojimi karmičnimi zakladi, s svojo eonsko močjo. Zato je rečeno: »Tu je duh popeljal Jezusa v puščavo, in ker se je štirideset dni in noči postil, je bil lačen. In skušnjavec je stopil k njemu in rekel: »Če si ti božji sin, potem naredi, naj ti kamni postanejo kruh.« To pomeni, z novo močjo, ki si je postal deležen, lahko to naravo transformiraš in iz nje narediš kruh.

Višja osebnost narave znova poskuša kandidata zadržati v tem naravnem redu, ga zavaja k temu, naj naredi sprejemljivo, prijetno, ugodno lucifersko naravo.

Toda Jezus odgovori: »Človek ne živi le od kruha, temveč od vsake besede, ki gre iz ust Boga.« Jezus odločno odkloni pojav lipike, ki izpolnjuje le svojo naravno nalogo.

Tu ga je peljal satan s seboj v sveto mesto in ga postavil na stolp templja in mu rekel: »Če si Božji sin, se vrzi navzdol.« To pomeni, dokaži, da si premagal silo teže, dokaži svojo udeležnost v apostolskem krogu.

Dokaz za izvorno se ne more in ne sme dajati v zemeljskem. Kaj-

ti če bi kandidat demonstriral svojo moč, to ne bi imelo nobenega vpliva na zemeljskega človeka, ki bi njegovo stanje zanikal, napačno ocenil in bi s svojim poskusom pokazal le prepričanje, da še ne zaupa lastnim, njemu danim močem. Torej bi moč Gnoze postavil na preizkušnjo. To bi bila čista dialektična kontrola po principu »safety first«. Zato kandidat na ta poskus odgovori: »Gospoda, svojega Boga ne smeš preizkušati.«

»Tu ga je satan peljal na visok hrib in mu pokazal vsa kraljestva sveta in njegovo čudovitost in mu rekel: Vse to bo tvoje, če padeš na kolena in me moliš.«

Bitje lipike, katerega obstoj je nepopoln in absolutno negotov, se mu zdaj predstavi v vsej svoji čudovitosti in moči in mu nudi največje zaklade dialektike. In zdaj pokaže kandidat svojo trdno odločenost, svoje popolno slovo tudi od največjih zmot in pravi: »Pojdi stran od mene, satan – jaz bom služil le Bogu!«

Bitje lipike torej usmerja na začetku resnične poti zahteve na tri naravne ege kandidata: prvič na njegovo staro jaz-centralnost, drugič na njegovo staro moralnost, tretjič na njegovo staro idealnost. Če se izkaže, da je nova radiacija gnoze v krvi kandidata dovolj močna, potem ga bo satan zapustil, s tem bodo vse luciferjeve lipike ugasnile. Podoba starega višjega jaza izgine in stare, že dolgo ugasnjene luči izvornega človeka zažarijo v jutranji zarji novega dneva. Kot angeli tolažijo in oskrbujejo nastajajoči novi mikrokozmos. Zato je rečeno: »Tu ga je satan zapustil in glej, k njemu so pristopili angeli in mu stregli.«

On mora rasti in jaz se moram manjšati

V mikrokozmosu obstajata torej dve eksistenci. To sta nižji jaz, običajna zemeljska zavest v smrtnem delu mikrokozmosa, in višji jaz, zavest avričnega bitja v nesmrtnem delu. Oba vidika imata svojo lastno podobo osebnosti, vendar sta drug od drugega odvisna ter neločljivo povezana med seboj.

Višji jaz, avrična osebnost je nosilec karme, rezultat vseh razodetij osebnosti nižjega jaza. Višji jaz na dolgi rok določa in usmerja celotni sistem, zato z gotovostjo lahko govorimo, da je njegov gospodar. Pregleduje v skladu s svojim stanjem skoraj vse dostopne poti do mikrokozmosa in na ta način lahko v skladu s svojim stanjem popolnoma nadzira nižji jaz in transmutira vse vstopajoče moči in žarčenja. Višji jaz je torej po svojem bistvu v pravem pomenu besede vaš naravni bog. Vlada vam s svojo močjo.

Da bi vam omogočili spoznati, kaj od te moči, usmerjamo našim astrološkim prijateljem pozornost na njihove horoskope. Sliko trenutka rojstva, ki jo preračunavate in rišete popolnoma upravlja in usmerja višji jaz. Slika rojstva je dejansko neposredna projekcija vašega višjega jaza, predstavljena kot diagram.

In pri tem dobro upoštevajte, da je velik del vaše osebnosti, to so trojni ego, zmožnost mišljenja in želenjsko telo, nastal iz telesa vašega višjega jaza, tako kot je vaše telo s svojim eteričnim dvojnikom nastalo v telesu matere.

Ko noseča mati prvič v otroku, ki ga nosi v svojem trebuhu, občuti življenje, se je z njo povezal neko izpraznjeno avrično bitje – bitje,

katerega smrtna osebnost je s smrtjo odpadla – ob povezavi z njo zažari za izpopolnitev izgube v kanal kačjega ognja moč vodika, kar je prvo, kar se pokaže v embriu. Ta žarek zavesti se poveže z embriom in od tega trenutka dalje, ravno tako kot otrok v materi raste do zrelosti svojega rojstva, je formula zavesti, lastnost in vibracija eteričnih procesov izgorevanja natančno naravnana na avrično bitje, ki je otroka sprejelo. Po rojstvu se otrok postopoma in procesno loči od avričnega bitja matere in otroka sprejme sistem drugega avričnega bitja, ki je sprejelo novo snovno obliko človeka.

Jasno vam bo, da sprejeto avrično bitje mora biti sorodno materi. Če ni tako, potem nastopi začasna anomalija noseče matere.

Včasih je nastajajoči otrok popolnoma nesprejemljiv za tuje avrično bitje. Organska struktura je npr. toliko slaba in zla, da takšnega produkta za svoj namen ne more uporabiti nobeno avrično bitje. V takšnem primeru bo otrok rojen mrtev ali je v takšnem ali drugačnem pogledu nepopoln in se trdno poveže z avričnim bitjem matere.

V tem zadnjem primeru novorojeni ni le otrok svoje matere, temveč v določenem pogledu njen brat ali sestra. Pride tudi do tega, da otroka, ki ga ne prevzame nobeno tuje avrično bitje, prevzame avrično bitje očeta.

Na podlagi tega nastane močna povezava z materjo ali očetom. Pri materi ali otroku in pri očetu močno opeša življenjska moč, kajti eno avrično bitje mora skrbeti za dva človeka. V biološkem pogledu je to včasih še mogoče. Če pa je avrično bitje izkušalo veliko kulture in je posledic tega, da uporablja veliko vodika in kisika – zrcalne in svetlobne etre – ima potem v skladu s tem tudi nižji jaz potrebo po kulturi. Pogosto se nujno potrebne eterične moči potem zagotovijo le s težavo. Magnetno polje je potem preobremenjeno. V primerih, ko se zelo močno želi starševstvo, pride do podvajanja dveh planetov – do združitve dveh planetov – pogosto v enem mikrokozmosu. Če potem

eden od partnerjev želi iti po poti osvoboditve, se mora pogosto počakati na smrt očeta ali matere, na ločitev enega od »planetov«, preden se lahko dobi svoboda ravnanja. Takoj ko eden od partnerjev umre, postane drugi človek zelo hitro čisto drugačen tip. Spremeni se obraz, spremenijo se navade in izgine marsikatero nenormalno stanje.

To razlagamo zaradi tega, da jasno spoznate, da v vaši nesveti povezanosti z bitjem lipike ni prisotno nobeno resnično življenje v prvobitnem božjem pomenu besede. Vse, kar se vrši v vas, okoli vas in na vas je biološki proces. Trpite naravni proces in ste njegov obsojeni produkt.

V tej luči razumite še enkrat pojave, ki se označujejo kot »nadaljnje obstajanje« in reinkarnacija.

Ali lahko rečemo, da smo poznali višji jaz predhodnega življenja? Ne morete! Kajti on ima samo eno življenje. Začne se v daljnem, sivem dnevu nečistosti in se nadaljuje, naj bo to z različnimi preoblikovanji in spremembami oblik naprej, vse do tega trenutka. Višji jaz je slepa sila, ki žene naprej, je utelešenje – struktura sil brez vodstva, ki išče in stremi po izpolnitvi svoje temeljne formule, katere rezultat pa – planet, razodetje človeka znotraj mikrokozmosa – je vedno uničen.

Sveto pismo pravi: »Prah si in v prah se povrneš.« To je pravilno! In če npr. Heglova filozofija to potrjuje in odpravi zmoto metafizičnega pojmovanja, potem ima prav in nauk transfigurizma se s tem strinja. Zato tudi mi razkrojimo vso našo zmoto, kajti šele potem, ko se odstrani zastor zmote, šele po velikem čiščenju in pospravljanju lahko začnete s tem, da iščete smisel resničnega življenja. Če hočete spadati v raso prihodnjega izvirnega človeštva, potem morate predati vsako domnevo in dvoumnost na področjih življenja.

Predpostavimo, da zanikate božanskost dialektične snovne in zrcalne sfere.

Zdaj morate vaše zanikanje razširiti še na snovno telo v vašem

lastnem mikrokozmosu z vašim zemeljskim sebstvom in na zrcalno sfero v vašem mikrokozmosu z njenim višjim sebstvom. Šele potem ste dosledni, šele potem je razumsko-moralno opravičen vaš uvid, vaše znanje. Če ta mikrokozmos odklonite, ker je univerzum smrti, potem morate odkloniti tudi ta kozmos. Kajti kozmos je življenjsko polje, ki je nastalo iz smrtnega makrokozmosa. In če odklonite ta kozmos, potem morate v vašem razmisleku iti še dalje in se morate odpovedati tudi vašemu sedanjemu stanju mikrokozmosa. Šele potem ste v svoji filozofiji dosledni.

Višji jaz, avrična osebnost je v vašem sistemu zastopnik celotne smrtni narave. To je »satan« od začetka (»satan« pomeni »nasprotnik«, »sovražnik«).

Toda po moči vaše običajne zemeljske narave višji jaz ni nasprotnik. Za vas je obenem oče in mati, vaš vzdrževalec, ohranjevalec. Po naravi imate isto kri kot višji jaz in živite iz tega. Včasih hočete živeti iz tega tudi kot učenec Duhovne šole. Potem postavite progresivni horoskop (v obliki sheme sestavljena napoved usode po položaju zvezd ob rojstvu), iščete vidike in se poskušate orientirati in na ta način dvigniti nad sugestije višjega jaza. Če zaradi pomanjkanja senzitivnosti ne morete več razumeti notranjega glasu višjega jaza, vam s svojo metodo pride na pomoč prefinjena astrološka znanost. Fina znanost za višji jaz, če hoče biti o tem poučen nižji jaz.

Če ste nekoliko bolj občutljivi, lahko glas višjega jaza zazveni v vas in je možno, da nekaj od tega vidite. Potem mislite, da ste videli Jezusa ali device Marije ali kakega mojstra in mislite, da je po pojmovanju duhovne šole v vas nekaj od višjega bitja. Ali ne obstajajo številni okultni sistemi, ki se želijo združiti z višjim jazom?

Višji jaz v tem primeru še ni vaš nasprotnik! Kajti zdi se vam veličastno, da lahko dele te zmote še obdržite. Ne upate si, da bi vas našli

take, kot ste, da se vas razkrije gole! Ali ni tisto, česar se držite, vaše domišljanje? Kdo si upa to samozaslepljenost odvreči?

Za tistega, ki to naredi, je višji jaz satan, nasprotnik. Šele ko višji jaz postane nasprotnik, lahko rečete: »Stran od mene, satan!«

Pogosto je zmota posledica neznanja. Mnogi izhajajo iz pojmovanja, da mora v mikrokozmosu rasti druga osebnost, da mora znotraj mikrokozmičnega duha rasti druga mikrokozmična zemlja. Toda to pojmovanje je absolutno napačno!

Videc na Patmosu je videl novo nebo in novo zemljo in prva zemlja in prvo nebo sta minila. Razumete te besede? Če mora priti nova zemlja, mora priti novo nebo. To pomeni uničenje totalnega mikrokozmosa v najbolj polnem, v najglobljem smislu – in prihod čisto drugega. To pomeni totalni konec vašega sistema. Vi hočete transfigurirati, vi hočete vstopiti v novo stanje življenja? Izključeno! Vi morate miniti, biti popolnoma ugasnjeni.

Niti od vas niti višjega jaza ne sme biti nič več najdeno, grob mora biti prazen. Vse, kar je od starega neba in stare zemlje, mora miniti.

Prvič v sodobnem času je ta beseda končanja spet izgovorjena. Prvič smejo in so lahko izgovorjene v Duhovni šoli besede starih bratov in sester ter spet razložene manihejske besede o totalnem koncu. Besede resnice se nahajajo v uničenju vašega naravnega stanja, v razpadu.

Veliki služabnik Kristusa v 19. stoletju je nekoč dejal, da ne verjame v nadaljnje obstajanje. Bili so začuden, da je rekel kaj takega. Toda zdaj boste to razumeli. Verjel je v konec starega neba in zemlje! To je verjel in izpovedoval, v tem se je razodeval in s tem se je poslovil. To je bila resnična »endura«, ne uničenje jaza v smislu nižjega jaza, temveč tudi odstranitev višjega jaza.

Te stvari je težko razumeti. Dimenzija te poti je pretresljiva. Predstavljajte si kdaj popolnoma trezno naslednje:

Morda ste že sami sebi rekli: Satan, pojdi od mene!« Kdo to pravi? To v običajni naravi pravi satan samemu sebi in svoji borbi proti zlu in njegovim rezultatom. Nasprotnik, višji jaz, v tem boju najde zaradi povezanosti dobrega in zla odpor v samem sebi in njegov klic dokazuje, da je še popolnoma zaposlen s tem, da potrjuje samega sebe.

Zdaj boste morda s podtonom resignacije pripomnili: »Ali potem ni vse, kar se uči o transfigurizmu, velik nesmisel, ker v meni in okoli mene ni ničesar, kar bi bilo treba transfigurirati in lahko govorimo le o popolni likvidaciji moje celotne življenjske resničnosti? Ali nauk o atomu duhovne iskre ni sanjarija? Ali zagotavljanje, da naj bi bilo v avričnem bitju latentno sonce, ne sodi v področje pravljic?«

Če se pojavijo iz požara vašega dvoma takšna vprašanja, je to sijajno. Na to vprašanje odgovarjamo z nasprotnim vprašanjem: Kdo je Jezus, ki mora biti rojen v vas? In kdo je Kristus, ki mora spet priti, in sicer na oblakih mikrokozmičnega neba? Je Jezus sprememba vašega bitja jaza in Kristus preobrazba višjega sebstva?

Ne, tisočkrat ne! Jezus Kristus je čisto drugi, novi mikrokozmos, novo nebo in zemlja! »Kaj imam potem jaz opraviti s tem?« bo potem vaše vprašanje. Naš odgovor se glasi: Ali ste že slišali o svetem zakonu, ki deluje na vseh področjih? Da se svetloba spet vrača tja, kjer se je enkrat že pojavila?

Nekoč je bil mikrokozmos božji, toda na njegovo mesto je stopila velika nečistost, brezbožnost, v katero so se organizirali številni eoni, v to, kar ste vi in vaš višji jaz danes. Ta sistem nečistosti pa ne more ostati nepoškodovan zaradi nekaterih značilnosti preteklosti. V avričnem bitju je latentno sonce in v srcu vašega zemeljskega bitja je atomski božji princip kot latentna skrivnost izvorni preteklosti.

Če se zdaj celotni sistem hoče ponižati, sam sebe popolnoma uničiti, pri čemer odpravi, prežene, strga, odvzame vse zmote, potem se bo svetloba, izvorna svetloba spet pojavila na svojem starem mestu.

Nastala bosta novo nebo in nova zemlja. Latentno sonce v avričnem bitju se bo prižgalo in njegovo ogledalo, njegov mesec, atom duhovne iskre gre spet po svoji poti. Na tej osnovi bo vstal novi človek. Če lahko potem, ko stojite v novem delu od znotraj navzven, rečete in s popolnim življenjskim delovanjem potrdite: »On, drugi mora rasti in jaz moram postati manjši«, če to lahko rečete z veseljem, ki presega ves razum, potem misterij odrešitve pride nad vas, potem pride svetloba z druge strani Jordana k vam. Potem pride nad vas veliko znamenje, o katerem govori Razodetje (12):

*Zdaj se je pojavil na nebu velik znak:
ženska oblečena v sonce
in mesec pod njenimi nogami
in na glavi krona z dvanajstimi zvezdami.*

Potem se proces nadaljuje, dvesto šestdeset dni dolgo, s sliko dokončanja procesa in končno je lahko rečeno:

*Videl sem novo nebo in novo zemljo,
in morja (starih eteričnih moči) ni bilo več.*

Kajti prvo nebo in prva zemlja sta minila. Ali lahko greste skupaj z nami po tej pot? Potem morda ne boste tako dobro vedeli, kako človek transfigurira, ker noben zemeljski smrtnik ne transfigurira. Toda potem boste veliko bolj razumeli, da in zakaj mora biti nesveti mikrokozmos uničen in to boste dokazali z delovanjem, dejanjem. Od te ure dalje vas bo zajel veliki mir, mir konca. Vse lovljenje in iskanje bo postalo preteklost in z vsakim vdihom boste izpovedovali:

*On mora rasti, toda jaz se moram manjšati.
On, ki je najmanjši, bo postal največji.*

Kajti tam, kjer se je enkrat pojavila svetloba, tja se bo vrnila, takoj, ko se brezbožnost odpravi.

Zdaj smo na koncu naših uvodnih razmišljanj o novem, prihajajočem človeku.

»Novo raso«, ki jo omenja Sveto pismo, smo obravnavali filozofsko z vseh plati in zdaj moramo razmišljati o samih nastajajočih procesih in možnostih ter lastnostih tega ekskluzivnega tipa človeka, ki se tu in zdaj kaže in se bo kmalu pojavil v prevladujoči meri.

Tisti, ki so sprejeli delež v teh novih procesih nastajanja in ki so napravili svoje prve korake na poti v očetovo hišo, označujemo v skupinski povezanosti »apostolski krog« in »apostolsko bratstvo«. Z apostolskim bratstvom razumemo vse obnovljene, ki so se osvobodili v širnem krogu zemlje, z »apostolskim krogom« tiste pa med njimi, ki so se prebudili v polju sil Duhovne šole Rožnega križa.

V petek, 15. junija 1953, je nastal ta apostolski krog in je pri tem odprl tretji tempelj, s čimer je v velikem delavnem polje šole po šestnajstih letih dela Duhovna šola dosegla in potrdila nekoč postavljene cilje. 17. decembra 1915 se je delo začelo, v petek, 15. junija 1953, je bilo doseženo, kar je bilo naročeno.

S *prvim* templjem označujemo šolo rožnega križa, ki jo morate videti kot veliko preddverje, v katero so sprejeti vsi učenci in sprejmejo priložnost, da preizkusijo cilj in delo šole in izkusijo njeno moč.

Z *drugim* templjem označujemo višjo šolo zavesti, v katero so sprejeti učenci, ki se pripravljajo na prihajajoče novo stanje.

Tretji tempelj je delovno mesto apostolskega kroga, v katerega stopijo tisti, ki dobijo delež v novem življenjskem stanju.

Na ta način pridobi razmišljanje o prihajajočem novem človeku zelo aktualen pomen, ker bodo rezultati delovanja v treh templjih uresničitev novega človeka tudi dokazali. Bralcu naj bo jasno, da se

je osvobodila pot za delo, ki bo v bližnji prihodnosti v zgodovino človeštva zapisano z neizbrisnimi črkami.

Nekoč bratstva treh templjev v dialektičnem polju ne bodo več našli. Sprejeto bo v oblake neba in potovalo Gospodu naproti.

DRUGI DEL

SEDMERNA POT NASTANKA
NOVEGA ČLOVEKA

II–1

Vera, krepost, spoznanje

Kdor hoče iti po poti obnove, mora imeti dober vpogled v potrebne predpogoje za doseg in izpolnitev svojega cilja. Obstaja sedem predpogojev za pot. Najdete jih v Svetem pismu na začetku Drugega Petrovega pisma. Tam je rečeno:

*Prav zato skušajte vneto razvijati
iz vere krepost
iz kreposti spoznanje
iz spoznanja samoobvladovanje,
iz samoobvladovanja stanovitnost,
iz stanovitnosti blaženost v Bogu,
iz blaženosti v Bogu ljubezen do bližnjega
in iz ljubezni do bližnjega ljubezen.
Če imate te kreposti in v njih napredujete, vas ne bodo pustile lene in
brez sadov v spoznavanju našega Gospoda Jezusa Kristusa.*

Številni so v stoletja brali te besede in študirali te naloge in niso dosegli nobenega resničnega rezultata. Začeli so se spraševati, kaj je »krepost«, govorili so drug z drugim o tem, raziskovali v literaturi in študirali različne mistične življenjske norme. Po takšni pripravi so lahko sestavili številna življenjska pravila, deloma čisto biološke vrste, delno etičnega, moralnega značaja. Postavili so zapovedi, kaj se sme in česa ne. Teoretično so orisali načrt »krepostnega človeka« in poskušali vsak zase to teoretično sliko praktično uresničiti.

Zato so se videli postavljeni pred nalogo, da na osnovi pridobljene kreposti pridobijo spoznanje. Mislili so, da je to zbiranje znanja, dojetje z razumom, urjenje in povečevanje možganske kapacitete tisto, kar najhitreje dosežemo, če si kreposten in prizadeven. Izredno preprosto, samotno in krepostno živeti, se vreči na študij v čim širšem intelektualnem obsegu. S tem se doseže veliko, zelo veliko, vse, kar se v tem svetu lahko ve in dojame. Postaneš zelo učen.

Vaditi na ta način krepost in zbirati spoznanje je obenem pomenilo tudi, da človek sam sebe obvlada. Če je kje zazvenel vesel smeh, ki s svojo prebujajočo vibracijo lahko deluje na druge, je pri tem ostal obraz kot maska. Človek je ostal obvladan in usmerjen na svoje krepostne naloge, svoja spoznanja in obvladovanja samega sebe.

Sončni žarek je prodril v študijsko sobo, žgolenje ptic je zazvenelo skozi odprto okno. Kdo ne bi od časa do časa usmeril svojega pogleda na daljna polja? Gotovo ne kandidat: noče, da ga zmotijo. Z železno stanovitnostjo, s skoraj neverjetno zmožnostjo vzdržnosti je začeti proces nadaljeval.

Obraz je postal bled in poteze so postale resne. Med dnevom in nočjo ni bilo razlike, opustili so skrb za telo. Je prišla zdaj blaženost v Bogu? Ne, kandidat je moral zdaj *biti blaženost*, postati sam blažen v Bogu. K vsem tem napetim prizadevanjem se je zdaj še nekaj dodalo: blaženost v Bogu je bilo treba vaditi.

Kaj je bila, kaj vsebuje blaženost v Bogu? Spraševali so drug drugega, premišljevali skupaj in naredili načrt delovanja, dnevni red. Na osnovi kreposti, spoznanja, samoobvladovanja in stanovitnosti so morali izgovarjati molitve, mrmrati litanije in opravljali delovne pobožne razprave. Molitve ne smejo nikoli končati in tako so nastale neprekinjene božje službe v samostanskih kapelah, kjer so ure dolgo na kolenih klečali in v mrazu zimskih noči na nagrobnih ploščah vadili blaženost. Tako je postal vsak kandidat za meniha krščanski jogi, kajti

med vsemi temi vajami teh skesancev ter tistim pod vročim soncem Indije praktično ni bilo razlike.

Niso mogli izostati trenutki izčrpanosti, trenutki, v katerih so pod tako težkim pritiskom misli odplavale, tega se ni dalo preprečiti. To je bil razlog za še večje nezadovoljstvo s samim seboj, kar je bil spet povod, da se odpove še tistemu ugodju, ki je še preostalo in se preide na post, kajti dosežena kakovost se mora ohraniti. Kandidat ne sme v mislih omahovati tudi zaradi tega, ker je treba izpolniti še eno nalogo: v praksi mora vaditi ljubezen do bližnjega. Ali je lahko to kaj drugega, kot izkazati se v kaki obliki humanitarne dejavnosti? Pripraviti hrano in deliti obroke, zagotavljati oblačila in negovati bolne, biti prijazen do vseh. In z vzvišenim smehom potovati na poti Gospoda. Tudi za to je bil določen čas. Kako je vse to mogoče izpolniti, ni nihče razumel, toda tako se to dela. In gotovo je, da je kandidat, ki je hodil po tej poti, bil bolj mrtev kot živ, skorajda izven telesa. Živel je v stanju krvi, ki je bila popolnoma stanje medija. Zdaj se mora priti do najvišje slave vseh slav – ljubezni. Tu pa kandidati izgubijo tla pod nogami. Vedeli so, da ne gre za človeško ljubezen. Mislili so, da mora to biti mistična izgubljenost, predana izgubljenost do Kristusa: do Jezusa, če je šlo za žensko kandidatko in ljubezen do Marije, če gre za meniha, toda ljubezen se lahko izraža do obeh. Le poslušajte, kako govorijo o njihovem sladkem Jezusu in o sijajnem veličastju nebeške device!

In neke noči se je zgodilo: kot obrisi, sence so se pojavili prototipi njihove molitve. Priplazili so se skozi cerkvena okna. Postave so se ločile iz pisanih steklenih oken, prišle so z blagoslavljaljajočimi gestami in govorile vzvišene besede.

Brali ste, kako so se ti pobožni na poti, ki jo je pokazal ustanovitelj cerkve Peter, borili do konca. Milijoni verjamejo, da so potem ti romarji končno dobili dostop do kraljestva Gospoda. Kakšna zmota! V resnici in resničnosti so ti krščanski jogiji s svojimi metodami izvršili

tako močno povezavo z zrcalno sfero, da moramo govoriti skoraj o večni povezanosti. Rezultat je bil mistično-okultno medijstvo: zmota o dialektični blaženosti.

Opisana metoda neblaženosti se lahko uvaja še na drug način. Pri tem si lahko z nepomembnimi odstopanji prizadevajo za isti cilj in to so tudi počeli. Vse to vodi do neizogibnega rezultata: na močno, trdno pripetost na kolo. Različne mistične šole so tako na različne načine izvajale in preizkušale. In nam se zdi, da tudi v sodobni šoli Zlatega Rožnega križa obstajajo učenci, ki gredo po tej nesveti poti, ker nočejo poslušati napotkov, nasvetov in opozoril, ki so jim bili dani. Tudi med vami so nekateri, ki se oklepajo neke določene etike, z velikim hrepenenjem zajemajo filozofijo intelektualno ter demonstrirajo samoovladovanje in stanovitnost. Delajo se blaženi in v različnih oblikah diletantsko zganjajo ljubezen do bližnjega in vzvišenost. Toda to jim ne bo koristilo. Njihova svoboda je zmotna, njihova vezava je svinčeno breme in njihova blaženost je vstop v svet senc. In vse to, zaradi tega, ker si niso niti malo prizadevali, da bi skovali ključ do sedemkratne poti.

Ta ključ se nahaja v veri. *»Prav zato skušajte vneto razvijati iz vere krepost«*. Imeti morate vero. Iz vere vneto poskušajte razviti krepost.

Vera je v današnjem času prazen, izrabljen pojem. Z vero razumejo sprejetje ali izpovedovanje določenega nauka. Ortodoksno verni ste, če se to sprejemanje nanaša na stroge, težke kalvinistične nauke. Strpno in svobodomiselnost pa je, če je nasprotno. Tako je lahko človek različne načine, v različnih odtenkih veren ali morda neveren. Toda v svetih spisih vseh časov jasno poudarjajo, da vera ni izpoved ali sprejetje nauka ali neke cerkve, neke šole ali enega Boga, temveč je to imetje, ki se ga je treba zavedati. Tovrstna posest se mora izkazati v svetišču srca, *»sprejeti mora prebivališče«* v srcu ali povedano z drugimi besedami, oživljen mora biti atom duhovne iskre. Preden

ta atom ni prebujen, ni nobene vere, ne more biti vere. Potem je vse le dialektično govoričenje, imitacija, naravna religija. Nasprotno pa pridobi teh sedem predpogojev, o katerih govori Peter, na osnovi resnične vere popolnoma nov zven in visoki znanstveni smisel, kot smo že povedali.

Če je praatom spravljen v gibanje in se mu kandidat v samopredaji zaupa, pomeni to novo oživitev krvi. Potem vstopi v njegovo bitje nekaj, kar izžareva iz vsake celice njegovega obstoja. Potem obstaja notranji krvni gon za krepost. To potem ne pomeni, da študira moralne norme in jih po predpisih uporablja ter se ne vprašuje: »Kaj smem in kaj moram in česa ne smem?« temveč se vaša krvna zavest spontano usmeri na pot, ki iz svetlobe praatoma sije kot sonce. »Krepost« tu pomeni, usmeriti se po svetlobi, slediti svetlobnim usmeritev notranje. Če se v učencu ta svetloba še ne more osvoboditi, ni »dovolj dober« kreposten (za pot). Pride do nesporazumov in velikih napak in nihče jih ne more preprečiti.

Kdor pa izkaže v krvi odrešitev praatoma in se na ta način usmeri na pot, pride tudi do spoznanja. Verjetno veste, kaj mislimo s tem. Možganski centri imajo zmožnost razumsko moralno zaobjeti tisto, na kar se usmerijo čutni organi in o tem ohranjajo vtis v možganih. Če je človekova zavest popolnoma iz dialektične narave in naravnana nanjo, je v možganih nemogoče sprejeti drugačna spoznanja od tistih v snovni in zrcalni sferi. Kajti če praatom v vašem srcu ne vibrira in zato niste prižgani v duhu Boga, nimate »vere« in torej berete knjige Rosenkreuza ali se udeležite kakšne službe naše šole ali pa ste si vse nauke šole od A do Ž vtisnili v svoje možgane, ne mislite, da posedujete Gnozo ali spoznanje Boga.

Kakšen smisel ima potem naša literatura? Cilj naše literature je, da daje smer vašemu iskanju, da vam pomaga, da pridete do vere. Da vas pripelje do samoosvobajajočega ravnanja, s katerim se praatom lahko

razplamti. Če tega ravnanja ni, potem so vsa znanja o naši literaturi zunanja. Vse vaše prizadevanje na tej osnovi je potem mistični okultizem in rezultat je trdna pripetost na kolo. Na ta način postane blagoslov prekletstvo. In potem ko ste negativnost svojega prizadevanja ugotovili, svojega propada seveda ne boste pripisali samemu sebi, temveč filozofiji in šoli. Jezno boste dotično literaturo vzeli s svoje knjižne police in odnesli v antikvariat. Ali pa boste, če je vaša jeza pomnožena s sarkazmom in besom vaše knjige z ostrim pismom poslali nazaj k nam, kar se je tudi že zgodilo. Tretja možnost je še, da v vas nastane nagnjenje, da vsebino literature popačite in jo primerno priredite za lastno uporabo.

V vaši knjižni omari se verjetno nahajajo različni sveti spisi vseh časov. Lahko se zanesete na to, da so vsa oznanila popravljena, ker so v preteklosti obstajali številni, ki so se imeli v metafiziki za avtoritete in so mislili, da morajo vnesti popravke, ker se vsebina ne sklada z njihovimi izkušnjami.

Če list papirja položite na tla, boste odkrili, da vaša mačka ali vaš pes z umazanimi tacami stopi nanj. Narava vedno stopi na čisto in brezmadežno. Iz čistosti vedno izhaja nekaj, kar privlači naravo, toda če se je dotakne, jo umaže. To se zgodi vedno brutalno in ne da bi sploh vedeli, da so nevedni. Zaradi tega ne moremo biti jezni, povzročiti nam le bolečino.

Ali ste že kdaj raziskali, kako pošastno in strašno v tem svetu nenehno popravljajo, pohablajo Sveto pismo? Če atom duhovne iskre v vašem srcu z vašo samopredajo začne s svojim lastnim delom, šele potem obstaja spoznanje v smislu Svetega pisma. Prek atoma duhovne iskre se osvobodi novi hormon, ki vpliva na vašo kri. Kot posledica tega bo v svetišču glave prižgana nova plamenica, plamenica pinealis. Njena svetloba poveže kandidata z univerzalno Gnozo, s Taom, s spoznanjem, ki je kot živa polnost, živa, vibrirajoča resničnost.

To spoznanje je hkrati Gnoza, Duh, Bog, Svetloba. Je vse zajemajoča, vsepovsod prisotna. O njej je rečeno:

*Gospod, raziščeš me in spoznaš,
in veš, kdaj sedem in kdaj vstanem,
že od daleč poznaš moje misli.
Če hodim ali ležim, vse vidiš,
poznaš vse moje poti.
Beseda mi še ni prišla iz ust,
a ti, Gospod, jo že poznaš.
Obdajaš me iz vseh strani,
na mene si položil svojo roko.
To znanje mi je preveč čudežno,
previsoko, da bi ga dojel.*

II-2

Samoobvladovanje(I)

*Prav zato skušajte vneto razvijati
iz vere krepost,
iz kreposti spoznanje,
iz spoznanja samoobvladovanje,
iz samoobvladovanja stanovitnost,
iz stanovitnosti blaženost v Bogu,
iz blaženosti v Bogu ljubezen do bližnjega
in iz ljubezni do bližnjega ljubezen.*

Tako se glasijo predpogoji za sedmerno pot. Kdor hoče prestopiti sedem stopnic, mora najprej imeti ključ za to. Ta ključ je vera in spoznali smo, da vera v smislu Svetega pisma ni sprejetje ali izpovedovanje nekega nauka ali cerkve, šole ali boga, ampak zavestno posedovanje, doživljanje in izkušanje praatoma v svetišču srca. Če vaš praatom začne delovati in se mu kandidat v svoji samopredaji zaupa, pomeni to, kot smo že povedali, novo oživitev krvi. To oživljanje tvori prvo stopnjo na sedemkratni poti in se v Petrovem pismu imenuje krepost.

Krepost pomeni: na osnovi novega posedovanja krvi spontano slediti smernicam Gnoze. Kdor te posesti krvi nima, ni primeren za pot in s tem dokazuje, da je kvečjemu zaposlen s kovanjem ključa za pot, za vero.

Kdor podeduje krepost, pridobi tudi spoznanje, prižge se plamenica pinealisa v svetišču glave in zaradi tega se kandidat neposredno poveže z univerzalno svetlobo, z »veliko knjigo življenja«, kot so to

imenovali klasični Rosenkreuzerji. Potem je dosežena druga stopnja poti in zdaj se pokaže tudi samoobvladovanje, primernost za tretjo stopnjo.

Nujno je, da vas bolj ali manj uvedemo v tretjo stopnjo, ker moramo pri pojmu »samoobvladovanje« odpraviti različne nesporazume.

Dialektični človek, naj bo preprost ali izobražen, pozna različne oblike samoobvladovanja. To samoobvladovanje je določena življenjska taktika, obnašanje po privzetih predstavah, da smo obvladali samega sebe, da imamo samega sebe na vajetih. Na osnovi te življenjske drže človek molči, tudi če ga kri žene h govorjenju, obvladuje svojo jezo in se dela sproščenega, čeprav v njegovi notranjosti besni vihar. Zavzame držo, ki je v popolnem nasprotju z njegovimi mislimi in zato hlini prijaznost, ustrežljivost, korektnost, ljubeznivost in ljubezen tudi v primerih, v katerih bi v bistvu veliko bolj ustrezal morilski udarec. Kako pogosto pokažemo veliko zanimanje le zato, ker se čutimo dolžni, da to naredimo, ali zaradi tega, da obdržimo službo ali določen položaj. Takšno obnašanje v življenju je neresnično in napačno, z njim se v tem svetu spodbujajo in ohranjajo številne oblike zla. V tem življenjskem ravnanju so nas poučevali in vzgajali, to je dejavnik, ki se ga pri vseh metodah življenja ne da odmisлити. Prisotne so tudi v preddverju Lectoriuma Rosicrucianuma, skoraj nihče ni osvobojen od tega.

Samoobvladovanje je zaščita samega sebe. Kajti če bi človek neovirano in neomejeno pokazal, kakšne vrste je, kaj bi se potem zgodilo? Izbruhnili bi morje krvi, pojavil bi se peklenski strah, ki presega najbolj drzno fantazijo. To stanje lahko opazujemo le na mejnem področju onostranstva. Človek zaradi tega ne obvladuje samega sebe le zato, da vzdržuje predstavo zmote, temveč tudi iz strahu pred naravnimi težnjami drugih. Jasno je, da se tako celotno človeštvo žene v trdno samoobvladovanje in si ustvari ter ohranja določeno predstavo, normo. Toda ta

predstava temelji na lažeh, zmoti ter strahu in človeštvo živi pri tem kot ob vulkanu.

Vemo, da ta vulkan periodično izbruhne, ker imajo takšna samoobvladovanja vedno slabe točke. Samoobvladovanje pokoplje težnja jaza in samopotrjevanja. Interesi ljudi pridejo na milijone načinov med seboj v konflikt. Potem se jim zdi najboljša metoda, da pod masko samoobvladovanja z izredno prijaznostjo in žametno mehko-bnimi predstavami, religioznimi mrmranji in uporabo svetih imen uresničujejo svoje interese. Pod masko samoobvladovanja napade en človek z vsemi strašnimi vidiki samoobvladovanje drugega človeka. Toda potem nenadoma, kot erupcija žareče lave izbruhne naravni nagon z vsemi svojimi strašnimi vidiki ali povedano drugače: v peklu do mejnih področij prignane moči in sile potisnjenega naravnega nagona se zgrnejo na svet in človeštvo.

Ti izbruhi se dogajajo od čas do časa. To lahko z gotovostjo ugotovimo. Zakon smrtne narave je, da se s samoobvladovanjem potisnjeni naravni nagoni hkrati iz minute v minuto povečujejo v mejnih področjih. Kakor toplota ognja povečuje napetost v parnem kotlu, tako v infernu narašča peklenska nagrmdenost. Še otrok lahko predvidi, kakšne bodo posledice. Zato piše tako neizpodbitno v Svetem pismu, da bodo človeka vedno spremljale vojne in vojni krik in da bo gorje človeštva prihajalo in odhajalo kot obračanje kolesa. Predstava samoobvladovanja, prijaznosti in humano obnašanje povzročajo, da se peklenske muke še povečajo. To je strašna resnica, pred katero se nahaja dialektični človek. To je nedoumljivo globoko brezno, ki se v tej naravi odpre pred človekom.

Ali ni vse to sklepanje norca? Ali je vse to dokazljivo? Presodite sami!

Kar človek v tem svetu imenuje izobrazba, samoobvladovanje, prijaznost, humano obnašanje, religiozno življenjsko ravnanje je

popolnoma v nasprotju z njegovo naravno osnovo in težnjo njegovega bitja. V skladu z naravo je vsak človek žival in se obnaša v čistem naravnem stanju kot žival. Zato zanj ne obstaja noben užitek, kajti trpi neizmerno bolečino, ne zaradi svojega obnašanja, temveč zaradi svoje najgloblje dušne osnove. Če odrine svoje naravne dispozicije, naravni gon, svojo temeljno osnovo bivanja zaradi kulture, ki temu nasprotuje, ustvari okoli sebe in pod svojimi nogami polje napetosti, vulkan. Ker ima to polje napetosti svoje meje, nastane eksplozija takoj, ko je moteno ravnotežje med napetostjo in varnostnim sistemom polja napetosti.

To polje napetosti in njegove eksplozije niso čisto osebno vrste. Kolektivno polje napetosti ustvarja vse, kjer človeštvo odriva s svojo kulturo, zмотo in življenjskimi lažmi svoj naravni nagon. To polje obdaja celotni svet in drži človeštvo ujeto z vseh strani. Njegova ogroženost vse bolj raste in mora neizogibno od časa do časa eksplodirati. Na ta način je v svoji zmoti, življenjskem strahu človeštvo ustvarilo spodnje plasti zrcalne sfere. To so mejna področja, področja izrinjenih naravnih gonov.

Ta področja so na začetku dneva razodevanja prazna. Tam ne obstajajo nobene izrinjene človeške moči. Ta področja tvorijo potem le polje napetosti za naravne etre. Takoj pa, ko človek živi izven svoje resničnosti, odrine iz sebe moči, ki se nato kopičijo v mejnih področjih. Tako človek naseljuje fantome in demone in ker jih je ustvaril sam, se pokažejo in izražajo v njem, to so njegovi rezultati. Ko potem nastopi smrt in je izbor samoobvladovanja razrušen, je takšen človek plen demonskih sil. Z ostanki svoje osebnosti mora ostati sredi teh pojavov in postane na zemljo vezani duh.

Za vse preproste ljudi je onostranstvo mejno področje. Njihova religija je žrtev za demone in strah pred demoni, ki jih ustvarja celotno človeštvo. Številni ljudje so te strahote že zdavnaj spoznali in se

pokušali znebiti svoje ujetosti. Poskušali so na naslednji način: vedeli so, da izrinjeni naravni nagon ustvari demone. Zato so zaradi strahu in fundamentalne duševne stiske priklicali višje hrepenenje, višje misli. Napeli so mrežo dialektično videnega neba – devahan. Oznanili so številne nauke o vzvišenosti, lepoti, milini. Postavili so norme za človeško življenje in veliko samožrtvovanje in z evgenično metodo povežali vse te različne sugestije s človeško krvjo.

Tako so ustvarili drugo zrcalno sfero, tako imenovano višjo zrcalno sfero in so jo naselili z navideznimi bogovi, utvarami svoje domišljije. Iz nekdanjih eteričnih polj in polj moči naravne čistosti so zdaj nastala življenjska polja. Vse do krvi preparirani ljudje so zdaj šli po smrti skozi mejna področja. Če je njihova preparirana kri imela več polarnosti z drugo spiralo fantomov, so se naselili z ostanki svoje osebnosti na koncu tja, kajti enako privlači enako. Tako je iz zrcalne sfere nastalo zapleteno polje fantomov in mrtvih, polje senc in fantazije, polje intenzivne zmote in velikega, neizmernega trpljenja.

Kljub vsem tem poskusom je ostal dialektični človek eone dolgo v svojem prekletstvu in trpljenju. Tako kot mejna področja kažejo obremenjenost z naravnimi nagoni, je tudi ostanek zrcalne sfere polje napetosti zmote, ki v svojem periodičnem izlivanju in sproščanju napetosti povzroča številna razočaranja in grenke padce v zastrašujoči resničnosti. Vse to še povečuje trpljenje človeštva. Ne, ne greste v pekel, v njem se nahajate in tu vas vlečejo naprej v divjem vrtenju kolesa.

Lahko se zgodi, da učenec Duhovne šole, ki izhaja iz življenja, ki stremlje navzgor, občuti tako razumevanje kot neupravičeno in ga to prizadene. Kajti če preizkusite vaše življenjsko ravnanje, vaše interese in najgloblje hrepenenje, se lahko zgodi, da v njem ne najdete nobenih naravnih gonov, izrinjene živalskosti, grobega samopotrjevanja ali kaj podobnega. Toda po neosebni, nevtralni preiskavi samega sebe boste spoznali, da tako dolgo, kot ste še od te narave in vas božja narava še ni

osvobodila, obstaja nad vami in celotnim naravnim poljem izmenjava delovanja in da vi sami na ta ali oni način sodelujete pri vzdrževanju in ohranjanju tega polja. V vašem mikrokozmosu prebiva tako veliko preteklega dogajanja in v vaši podzavesti se nahaja toliko od te narave skritega, da se ne morete izogniti spoznanju: tako dolgo, dokler še živim v tej naravi, sem sokrivec in sodelujem pri ohranjanju te narave. V tej zvezi premislite, kdaj o besedah Jezus Kristusa Gospoda njegovim najbolj zaupnim učencem o skesani grešnici: »Kdor med vami je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo.«

Številni učenci opustijo grobo in nižje življenje in mnogi med njimi so prispeli do meja dialektično dosegljivega, medtem ko so drugi še na poti do tja. Kljub temu so mejni prebivalci, Efežani, in se v svojem notranjem bitju nahajajo v mejah narave – vse, dokler ne pride trenutek, da lahko mejo prestopijo. Spoznajte zaradi tega vašo neizmerno odgovornost do svojih soljudi. Pred ta problem niste postavljeni osebno in ni se vam treba vprašati: »Kako ga naj rešim sam?« Vse, kar prek izobrazbe, kulture ali sicer izrinete iz vašega bitja, celotna vsota odrinjenih naravnih nagonov se pridružuje demoničnemu zlu mejnega področja naravnih nagonov, se združuje v demonično zlo mejnega področja in tako ogroža vse naše bližnje, kakor vam grozijo tudi fantomi vaših soljudi. Zaradi tega morajo biti ljudje globoko prežeti s krivdo drug do drugega.

Ljudje ohranjajo in drug drugega obdajajo s satansko močjo, medtem ko med seboj govorijo o človeški ljubezni in povezanosti. Vaše življenjsko ravnanje je po vašem mnenju morda čisto in zelo vzvišeno, toda povemo vam: dokler se nahajate v tej naravi, je grozljivo in strupeno. Ali je potem pretirano, če Biblija pravi: »Človek je smrad v nosnicah Boga?« Ali lahko rečemo, da je napačno, če je v evangeliju rečeno: »Na zunaj ljubko, toda znotraj polno smrtnih kosti in umazanije?« Ali ni popolnoma pravilno, če univerzalni nauk imenuje

dialektičnega človeka kot najnevarnejšega med vsemi stvori? Zato je samoobvladovanje, kot ga sprejme svet, podoben poskusu, da bi med orkanom luknjo v morskem nasipu zamašili s prstom.

Spoznavate vzroke trpljenja? Ti človeški problemi se ne dajo rešiti z igro, s smehljaji, rokovanji in prijaznostjo učencev duhovne šole. Spoznajte, da se moramo zaustaviti pri tem, da se ljudi reši iz tega morja življenja, ki je postalo tako slabo, tako uničeno, tako strašno nevarno, da je vsak vdih podoben usmrnitvi? Tu potrebujemo moške in ženske, ki hočejo iti po poti sanghe, po poti posvetitve, po poti ozdravitve, ne iz mistične eksaltacije, temveč zaradi trpljenja svojih soljudi.

Obstaja le eno sredstvo, da se omili trpljenje človeštva – hoditi morate po poti posvetitve. S tem bo postala vaša narava drugačna, na novo naravna, tako da boste popolnoma brez notranje prisile živeli v skladu s svojo naravo in bitjem. S tem boste neposredno na popolnoma naravni način rešeni vseh demonov, fantomov in zasenčenja zrcalne sfere.

Potem za svoje soljudi ne boste več smrtni strup, s tem odpravite nekaj od njihovega trpljenja in na ta način prispevate k izpraznitvi in očiščenju vseh stanj zrcalne sfere.

II–3

Samoobvladovanje(II)

V naših prejšnjih razpravah smo spoznali, da samoobvladovanje, tako, kot ga izvaja svet, ne more v nobenem primeru biti osvobodilna faza na sedemkratni poti. Takšno samoobvladovanje je le potiskanje teženj v lastnem bitju, s čimer človek individualno ali kolektivno razvije polje napetosti, ki se mora od časa do časa sprostiti. Tako ustvarja samemu sebi in drugim nenehno vzroke trpljenja in priključuje situacijo, ki jo je J. V. Andrea tako mojstrsko opisal v *Alkimični poroki Christiana Rosenkreuza*. Ljudje v jašku, ki se hočejo rešiti trpljenja, se tepejo, ovirajo in potiskajo drug drugega in tako zelo ogrožajo samega sebe, da bi bil čudež, če bi sploh kateremu uspelo v svojem prizadevanju.

Obstaja le eno sredstvo, da človeštvo uide trpljenju in s tem omili trpljenje: iti morate po poti *sanghe*, po poti odrešitve, univerzalne ozdravitve. Nekatere faze te poti smo vam že opisali.

Najprej morate posedovati ključ za pot, ki se v Svetem pismu imenuje vera. Vera zajema posedovanje izkustva praatoma v svetišču srca in resnično odzivanje na to. Kdor lahko uporabi ta ključ, naredi prvo fazo poti in doseže krepost. Izoblikuje se nova krvna osnova. Učenec bo potem sposoben za pot. Nastane notranja sprejemljivost za to.

Na tej krvni osnovi doseže potem drugo stopnjo: sprejme spoznanje. Vibracija praatoma in sprememba hormonalnega delovanja, ki temu sledi, izvrši v svetišču glave čudovit proces. Prižgana je plamenica pinealisa, s čimer je učenec povezan iz prve roke z univerzalno svetlobo Gnoze.

Kot veste, obstajajo štiri vrste različnih etrov, ki se spet razlikujejo v treh vibracijah, v treh vidikih. Obstaja torej 4-krat tri ali dvanajst različnih eteričnih delovanj. Nadalje morate vedeti, da ta eterična učinkovanja v svetu in človeštvu nikoli ne nastopajo posamezno, temveč povezano med seboj.

Ena skupina teh štirih etrov učinkuje izključno na svetišče glave in prek svetišča glave: to označujemo kot mentalni eter.

Drugič obstaja skupina štirih etrov iste vrste, kot so mentalni etri, toda z drugačnimi vibracijami in zato z drugačno stopnjo učinkovanja ter delujejo izključno skupaj s svetiščem srca in se imenujejo astralni ali električni etri.

Tretja skupina štirih etrov deluje izključno skupaj s svetiščem medenice: krvni etri.

V literaturi pogosto zastopano mišljenje, da le zrcalni eter dopušča učinkovanje mišljenja, je popolnoma napačno. Celotna skupina štirih etrov dopušča učinkovanje mišljenja in drugih funkcij svetišča glave, tako kot štirje etri skupaj ravno tako gradijo in vzdržujejo kri.

Iz tega spoznate, da v dialektičnem naravnem kraljestvu delujejo štirje etri v skupno dvanajstih vidikih, stanjih ali vibracijah. Teh dvanajst moči ali hran, ki izhajajo od štirih etrov in delujejo v treh skupinah, omenjajo v vsaki univerzalni filozofiji. Iz teh dvanajstih moči je zgrajen celotni vidni univerzum in posledica tega je bil neskončni niz simboličnih interpretacij v univerzalnem nauku.

V svoji enosti so te moči Bog, ki se razodeva v naravi. V svoji trajnosti so troenost. V svoji četvernosti so štiri svete hrane ali štirje gospodarji usode. V njihovi celosti jih označujejo kot dvanajst praočetov, vodilnih očetov rodu, dvanajst apostolov in dvanajst dyanijev, dvanajst hierarhij itd.

Predstavljajte si zdaj človeka, ki živi popolnoma iz te narave.

Samoumevno delujejo pri takem človeku tri svetišča popolnoma harmonično med seboj, tako da procesi asimilacije in njihova učinkovanja kažejo absolutno povezanost, potekajo skupaj.

Prvič se pri takem človeku ugotovi življenjska osnova, določeni nivo, na katerem se razvija življenje. To je krvna osnova, v kateri se razodeva nastala, nabrana, nakopičena karma avričnega bitja. Vsota nezavednega v številnih življenjih, stanjih življenja iz magnetnih točk avričnega bitja učinkuje v krvi in prek krvi. V skladu s tem so naravni etri, ki jih sprejme sistem jetra–vranica, naravnani na vrsto tega človeka. Na ta način so ustvarjena primarna polja gonov, motorične aktivnosti.

Zato pravimo, ta krvni jaz, ki učinkuje iz sistema jetra–vranica, je vodilni, prevladujoč naravni ego. Če je v našem primeru človek še otrok, potem prepoznamo dominantno vlogo, ki jo igra ta krvni jaz v prvih letih njegovega življenja. Oba druga naravna ega takrat še nista prebujena.

Čez nekaj let se prebudi njegov drugi naravni ego, razvijati se začne učinkovanje svetišča srca. Oblikujejo se otrokova čustva. Anatomsko to pomeni, da začne z delovanjem sternum – prsna kost. Sternum – beseda pomeni izžarevajoči, je čudovit organ. Ima dvanajst parov dovodnih in odvodnih poti, ki ga povezujejo s kačjim ognjem, kot tudi dve magnetni točki, privlačujočo in izžarevajočo. Ta čudoviti sistem igra veliko vlogo pri učinkovanju praatoma. Ta vidik v tem trenutku puščamo izven obravnave.

Takoj ko otrokovo življenje čustev dobi bolj opazni, osebni karakter, začne sternum s svojo močjo kot organ privlačenja jasno asimilacijo. Uveljavijo se življenje želja, življenje čustev in življenje občutkov, s čimer sternum izžareva hrepenenje, iščočo radiacijo hrepenečega. Z zmožnostjo privlačenja sprejme zdaj otrok moči, ki naj zadovoljijo hrepenenje. Te moči so etri, ki imajo bolj prefinjeno radiacijo in vibracijo kot krvni etri.

Ti s svetiščem glave skupaj delujoči astralni etri niso višjega razreda kot krvni etri, čeprav so njihove vibracije bolj prefinjene. So le drugačni zaradi popolnoma nove skupine funkcij, ki jih je treba pri rastočem otroku na njegov način priklicati v življenje. Odzvati se mora na individualno usmerjeno težnjo. Če iz avričnega bitja izhaja močan materialističen impulz, bo to najprej vtisnjeno v otrokovo kri. Če se v svetišču srca potem razodevata rast in močnejše oblikovanje okostja, potem je primarna težnja, hrepenenja srca popolnoma v znamenju gona po posesti. Tako se pokaže torej povezanost med krvnimi etri in astralnimi etri.

Človek, ki raste, še ni popoln. Življenjski predpogoji so ustvarjeni, življenjsko hrepenenje deluje. Zdaj se mora roditi še učinkovanje glave. To rojstvo se dogaja v tretji fazi rasti. Človek je opremljen z zmožnostjo, da toliko, kot je možno, inteligentno uporablja svoje življenjske moči neodvisno od tretjega, da doseže svoje namene. Mišljenje, volja, spomin, zmožnost predstav in drugi vidiki svetišča glave se razodevajo, in sicer s pomočjo tretje kategorije štirih etrov, mentalnih etrov. Tudi to so naravni etri, vendar spet z drugo vibracijo.

Zdaj je človek odrasel, zdaj se lahko v pravem pomenu besede nahрани od dvanajstih hlebcev kruha. V njem in prek njega govori dvanajst eonov. Avrično bitje ga popolnoma upravlja prek teh dvanajstih apostolov. Tako človeka tega sveta vodi naravni bog.

Vrnimo se k procesom sanghe, k poti ozdravitve.

Za sternumom izžareva praatom in učenec prebudi to zvezdo Betlehema. Če učenec usmeri svojo pozornost na ta notranji ognjeni princip in se mu v samopredaji preda, nastane vse do kosti novo hrepenenje, hrepenenje za omembe vrednimi vidiki. To hrepenenje ni rojeno iz krvi, iz krvnega jaza ali iz drugega naravnega učinkovanja, temveč izvira iz druge narave, predčloveške narave.

V skladu s tem zelo nenaravnim hrepenenjem bo prek sternuma poslan močan impulz. Na to molitev, ki ni sestavljena iz mrmranja besed, temveč iz hrepenenja celotnega bitja, bo samoumevno odgovorjeno. Zvezda žari tiho nad Betlehemom, hišo kruha božje narave in kandidat je nahranjen. Postal je sposoben za pot.

Ta proces pomeni neznansko veliko motnjo v dvanajsternem naravnem procesu. To pomeni »notranji boj«, meč v vaši duši. Svetišče srca zdaj izpolnjujeta dve funkciji: astralno eterično asimilacijo običajne narave in božje narave. S tem se v srcu razvije motnja. Trdnjava dvanajstih moči, trdnjava dvanajstkratne starozavezne povezanosti je napadena v centru, v srcu. Ognjeni žarek Gnoze prodre po eni strani v kri in na drugi strani napade svetišče glave. Kajti če se hrepenenje, žarčenja sternuma fundamentalno spremenijo, mora temu naravno nujno slediti zmožnost mišljenja. Si lahko predstavljate hrepenenje, na katero se ne usmeri tudi mišljenje?

Če potem gnani od praatoma sledite glasu srca, začne to v glavi svetiti kot jutranja zarja. Jutranje oblake obarva sonce. Drugi rez meča razcepi vašo dušo: po kreposti sledi spoznanje. Začne se drug boj, kajti poleg mentalnega etra stare narave prodirajo v ta sistem etri nove narave. Ali poznate boj obeh narav?

Učenec, ki je oplemeniten za ta proces, poseduje zahvaljujoč svojemu stanju življenja dve premišljevanji srca in dve premišljevanji razuma: glas Gnoze in glas običajne narave. »Z vašo vero krepost ... « – novi dotik srca »in s krepostjo spoznanje« – novo delovanje pinealisa. Iz tega nastane hud notranji boj, milost in naravno nujno razdvojenost.

Kaj morate narediti zdaj? Stopite v tretjo uro! »s poznanjem samoobvladovanje!« Eksistencialno je v vas nova moč. Sledite tej moči! Pojdite po sledi, ki se vam jo kaže! Tu ne gre le za naravno samoobvladovanje, o katerem smo govorili, za brzdaje dvanajstih moči narave z vsemi slabimi posledicami in z na naravo vezanimi učinkovanji. Gre

za dosledno sledenje glasu svetlobe, ki se je prižgal v vas prek Duha Boga.

To vam ne povzroči nobene težave, morate se le odvrniti od glasu in gona narave v vas in se popolnoma usmeriti na Drugo, Novo v sebi: to je samoobvladovanje. Potem boste opazili, da stara narava čedalje bolj molči, čedalje bolj odмира. Samoobvladovanje tako, kot to kaže sedmerni sveti zakon, pomeni zato pravzaprav usmerjanje na osnovi resnične kreposti in spoznanja: to je slediti novemu, »notranjemu glasu«. To samoobvladovanje tvori tretjo stopnjo na poti.

Zdaj se lahko pojavijo vprašanja: »Kako vem, ali moje samoobvladovanje izhaja iz dotika nove narave? Ali ne bi moglo biti tako, da bom spet kot že velikokrat, postal žrtev običajnega samoobvladovanja in njegovih eksplozivnih posledic?«

Odgovor najdemo na četrti stopnji: »S samoobvladovanjem stanovitnost!« Kdor vzdrži do konca, kdor lahko zdrži do konca, ta postane po besedah Apokalipse »blažen«.

II-4

Stanovitnost

Zdaj smo vam podrobno govorili o treh stopnjah sedmerne poti. Najprej je učenec na osnovi svoje samopredaje praatomu v svetišču srca osebno povezan z Gnozo in je tako sprejel sposobnost, da pridobi pravilno moč za hojo po poti. Sveto pismo imenuje to »z vero sprejeti krepost«. Takoj, ko ta moč Gnoze v sistemu učenca deluje, žene svetišče glave v spremembo. Tako, kot so odrešujoča, ozdravljajoča žarčenja Gnoze najprej sprejeta v sternumu, je zdaj tudi svetišče glave primerno za neposredno povezavo z univerzalnim poljem izžarevanja.

Takoj, ko ta druga povezava deluje, lahko kandidat koraka naprej »od kreposti k spoznanju«, kot temu pravi Sveto pismo. Obe svetišči, svetišče srca in glave sta s tem odprti za učinkovanje Svetega Duha. Iz svetišča glave zasveti nova svetloba, kot svetilka pred nogo. Prava pot je tako notranje spoznana in kandidat te druge stopnje poseduje tudi notranjo moč, da zares hodi po tej zanj nastali vidni poti. Toda zavedati se mora, da je njegova celotna resničnost bitja iz smrtne narave in da se nahaja še v popolnoma dialektični deželi. Čeprav radiacije Gnoze zdaj vstopijo v sternum in pinealis, zahtevajo tudi radiacije običajne narave svoje pravice in se dotikajo srca in glave.

Zaradi tega nastane velika težava. V učencu nastopita dve sili, zvenita dva glasova, dve naravi, ki si nezdružljivo stojita naproti. Zato je človek pred nalogo, da nenehno izbira, se vedno znova odloča, katerega glasu, kateremu vplivu bo sledil. Če hrepeni izključno po novem življenju, bo seveda vpliv običajne narave vedno inteligentno privedel le na tisto, kar je biološko nujno, logično in ustrezno. Zavestno bo

določil meje, medtem ko bo pri preostalem s pozornostjo in veseljem in entuziazmom sledil notranjemu glasu in moči nove narave.

Ta popolnoma razumljivi in nujni življenjski red se v Svetem pismu imenuje „hoja od spoznanja do samoobvladovanja“. To je tretja stopnja poti, po kateri mora slediti četrta: v samoobvladovanju pokazati, doseči stanovitnost.

Da bi to dobro razumeli, odstranimo zdaj spet nekatere nespornizme. Vsak človek od časa do časa pokaže svojo stanovitnost. Vedno obstaja kakšen cilj, ki ga človek vztrajno hoče doseči. Vzdržljivost, stanovitnost pokažemo predvsem takrat, če gre za materialne objekte ali čast in slavo. Vsa ta razodevanja stanovitnosti nastanejo iz kot kamen trde jaz–centralnosti. Mislite predvsem na prestižna vprašanja vašega življenja, če se v konfliktu s tretjim odločite, da boste vztrajali v nekoč sprejeti drži. Stanovitnost je potem trdoglavost, trma.

Upoštevajte te besede, »hartnakig« trdoglav izhaja iz prvobitnega znanja in kaže na določeno stanje medule, podaljšane hrbtenjače v tilniku. Prek medule se impulzi zavesti prenesejo v celotni sistem. Trdoglavost je zagrizeno vztrajanje pri sprejetem sklepu, ki kot v krču celotnega sistema medulo silijo, da uveljavi svoj vpliv v neki smeri.

Če v smislu Duhovne šole govorimo o »stanovitnosti«, mislimo na tisto lastnost kandidata, ki se je začela v svetišču srca, se nadaljevala v svetišču glave in se zato dokazuje iz srca in iz glave. Poleg tega želimo besedo »stanovitnost« prevesti z besedo vztrajnost. Duhovna šola vam želi razložiti, kako lahko učenec vzdrži na poti pri nalogi, ki jo je sprejel od Gnoze. Poglejmo v mislih še enkrat celotno pot, o kateri smo govorili, kot smo povedali v prejšnjem poglavju.

Obstajajo tri skupine štirih etrov:

- krvni eter, ki deluje skupaj s sistemom vranica–jetra in vzdržuje zgolj biološke funkcije naše osebnosti,

- astralni eter, ki učinkuje skupaj s svetiščem srca in vzdržuje celotno življenje občutkov, celotni register občutkov in želja,
- in končno mentalni eter, ki deluje skupaj s svetiščem glave in človeka na osnovi občutkov usposablja za pojmovanje, razumevanje sklepanje in delovanje volje in posledično za ravnanje.

Na prvem mestu sta tu vrsta in kakovost skupine organov občutkov. Zato je rečeno, da Bog vidi v srce. Čistost srca določa vse! Kajti čisto skladno z vrsto vašega življenja občutkov deluje glava. Kot posledico in s tem dejavnim ravnanjem dosežete telesno, biološko določeno stanje krvi, ki spet vpliva na stanje srca. Zato lahko rečemo, da je žarčenje sternuma in srca ključ za celotno življenje.

Kot veste, sternum ni le izžarevajoči organ, ampak hkrati sprejemni aparat. Vsako izžarevanje, ki ga sprejme ta aparat, se neposredno odzrcali v srce in tam deluje. Predstavljajte si, da ste prvič v templju Rožnega križa. Prišli ste, ker ste iz tega ali onega razloga tisti, ki išče. Z drugimi besedami: prek tega izžarevajočega iskanja vašega sternuma ste bolj ali manj sprejemljivi za izžarevajoče dejavnosti Duhovne šole. Neposredno vas zadenejo vse do srca vplivi, ki v tem trenutku izhajajo iz Duhovne šole.

Ta vpliv učinkuje pri vsakem različno, ker je zmožnost sternuma kot posledica osebnega stanja krvi, različna. Toda vpliv izkuša v tem trenutku vsakdo brez izjeme. Neposredno po sprejemu preko sternuma se vpliv projicira v glavo in deluje na vašo zmožnost dojemanja, ki je iz pravkar navedenega razloga tako individualna. Predpostavimo, da bi v tem trenutku čisto napačno razumeli in bi prišli zaradi projekcije miselno do sklepa, ki ne bi bil niti smiseln, niti razumljen. Kljub temu je dejstvo, da ste se odzvali, da je vpliv prodril v vaše srce in glavo. To lahko primerjamo s šokom. V sodobni terapiji lahko človeka z zmedeno zavestjo obravnavajo s »šokom«, ki do določene mere razjasni zavest,

kot temu rečejo. Tako boste, čeprav na drug način, ravno tako s strani Duhovne šole podvrženi šoku.

Predstavljajte si, da se sprejeto popolnoma pridruži temu, kar ste iskali in po čemer ste hrepeneli. Potem se na kratko povedano zgodi tisto, kar predvideva sedmerna pot. Začenjate sprejemati v srcu, prek sternuma pridobite krepost. Sprejeto se projicira v svetišče glave, s tem pridobite določen pojem. Ali povedano drugače: spoznate, občutite, sprevidite tako popolno, da pride pri vas do dinamike in entuziazma, da se takoj s samoobvladovanjem odločite, da greste naprej po poti. V takšnem vzdušju, v takšnem življenjskem stanju ste obiskali že nekaj tempeljskih služb. Prek sprejetega šoka v zavesti ste razsvetljeni in obloženi z močjo, greste z dvignjeno glavo na delo. Kot v trenutku ste doživeli tri prve stopnje poti.

Za kratek čas gre vse dobro, pogosto samo eno uro in potem korakate na naslednjo stopnjo, kajti ... ni prisotno dovolj stanovitnosti. In nenadoma se zazdi, da v nekem trenutku izkušene prve tri stopnje popolnoma izginejo. Je bilo to domišljanje, sanje, zmota?

Obloženi z močjo z Duhovno šolo pravite drug drugemu: »Zdaj bom to naredil!« – »Zdaj bom uresničil!« – »Zdaj pride izpolnitev, popolnost!« Toda še preden pridete domov, »spet ni uspelo«. Šoku ponovno sledi zamračitev zavesti. Pred eno uro ste izkušali milosti poln dotik Duhovne šole, slutnjo o poti, toda nič več kot to.

Kaj je razlog tega? Vzrok je dejstvo, da ni prisotne še dovolj stanovitnosti. Vaše srce še ni popolnoma predano Gnozi. Vaše hrepenenje še ni dovolj čisto in je še povezano z dialektičnimi vidiki. Vaše srce je še nečisto. Malenkost, včasih delček sekunde zadošča, da se ohrani pritok univerzalne svetlobe. Če ni prisotna še noben stanovitnost, potem ni nobene vzdržljivosti, se ne obdrži, ne pride do utrditve na četrti stopnji.

Prva zahteva je hrepenenje in prizadevanje, ki mora zaradi tega biti v srcu dovolj čisto, tako da je v vašem sistemu vedno prisoten minimum

učinkovanja gnostične svetlobe. Vaše stanje življenja mora postati tako, da ta plamen ne more več ugasniti. Zato mora vaše svetišče glave stare narave biti uničeno. Potem je lahko plamen svetega ognja za večno prižgan v srcu z vsemi odrešujočimi posledicami. Od vedno znova ponavljajočega se šoka in posledice padca nazaj, ki temu sledi, nimate ničesar. Biti morate ozdravljeni!

Predlagamo vam torej, da se s svetlečo sestavo srca postavite v svetlobo univerzalnega sonca in se povežete s svetlobo tega sonca. Dokler te povezave ni, se nahajate izven svetlobe. To stanje se v Svetem pismu imenuje »greh«. Beseda greh se ne nanaša na stanje pokvarjenosti, na slabo, kot to zagotavljajo brez kakršne koli osnove naravni teologi, ampak gre za novo naravno stanje. Zato pravi pisec psalmov: »Na tebi samem sem grešil in nad tabo naredil zlo. Glej, rojen sem v grešnem bitju,« popolnoma izven univerzalne svetlobe. Moja mati me je sprejela v grehu.« »Ustvari v meni čisto srce, o Bog, in daj mi novega Duha vesti.«

Kateri način življenja je nujen, da se ogenj, ki vse ozdravlja in vse posvečuje, v vas ohrani? Isti pesnik vam odgovori: Žrtev, ki je Bogu všeč, je zlomljen duh, strto, poteptano srce, ti, Bog, ne boš prezrl.«

Razumeti morate, da se ne morete kar tako odločiti, prižgati plamena osvobajajočega ognja v svetišču srca in hoditi po poti. Lahko sicer sklenete, toda tega ne vzdržite, prisotna ne bo nobena stanovitnost. Kar se potem pokaže, je karikatura, nadomestek, posoda s smodnikom izrinjenih naravnih moči.

Ne, pridobljen mora biti plamen novega ognja. Nujna stopnja čistosti srca bo mogoča šele po popolnem porazu narave v nas. Preminiti mora vaša lastna razmišljujoča osebnost. Tu ne more nihče zmagati, če ga prej ni zajela zabloda trpljenja.

Če potem zadnji plamen zemeljskih želja jaza izgine in je tu prisotno le še gledanje proti goram odrešitve, se lahko ta razsvetljenost srca

sprejme kot žrtev. Kdor tega noče, naj ostane izven Duhovne šole. Evangelij Jezusa Kristusa je le za močne, kot temu pravi Pavel. Na teh močnih se zgradi tempelj blaženosti.

II-5

Blaženost v Bogu (I)

Raziskali smo štiri stopnje sedmerne poti in zdaj želimo vaši zavesti osvetliti in pojasniti z različnih strani peto stopnjo poti: »Preko stanovitnosti blaženost v Bogu.«

Če priključimo najprej v vaš spomin: »Poskušajte vneto razvijati in pokazati krepost«: to pomeni – svetlobna moč prodre prek učinkovanja praatoma, prek sternuma v osebnost.

»S krepostjo spoznanje«. Svetlobna moč se projicira prek hormona timusa in krvi v svetišče glave z vsemi ustreznimi posledicami.

»S spoznanjem samoobvladovanje.« Kandidat se odziva na sugestije notranje svetlobe in se inteligentno poslovi tudi od razodevanja učinkovanja narave v njegovem sistemu.

»S samoobvladovanjem stanovitnost.« V samoobvladovanju poteka hoja naprej, kandidat živi tako, da plamen prižgane Kristusove svetlobe z vsemi posegajočimi posledicami v svetišču srca ne more več ugasniti in trajno gori.

Zdaj se v osebnosti kandidata nekaj spremeni. Ne gre le za spremembo v življenju, ne gre več za to, da se zaradi notranje svetlobe spontano usmerja na pot. Strukturno, telesno se postavlja od spodaj navzgor osnova za popolnoma drugo, novo resničnost bitja.

Zelo hvaležni in zelo srečni smo, da nam je dano to pojasniti, kajti to je še en dokaz za to, da se dan vseh dni približuje in meče naprej svoje sence. Spet se bliža dan vseh duhov, sveti praznik Svetega Duha in sedem šol si mora prizadevati, da se uresničijo zgodovinske

in obenem preroške besede apostolske zgodbe: »Toda bili so služabniki Kristusa, bivajoči v Jeruzalemu, ki so bili bogaboječi možje iz vseh ljudstev pod nebom.«

Ta skupina blaženih v Bogu se mora zbrati tudi v današnjem času. To je skupina, ki jo mi označujemo kot »prihajajoči novi človek«. In že zdaj, v neposredni prihodnosti, danes, jutri, pojutrišnjem lahko kot učenec Duhovne šole vstopite v stanje novega človeka. Toda izključno na osnovi pete stopnje, torej, takoj, ko svetilnik univerzalne svetlobe z močjo svoje plamteče resničnosti ne more biti več vzet z njegovega mesta. Ta svečnik prebudi v vas blaženost v Bogu.

Osvobodite se vseh površnosti religiozne množice, ki je v krvi neštetih zasidrana zaradi grobe nevednosti duhovnih voditeljev. Pravijo: »Blaženost v Bogu je pobožnost. Blaženo, torej pobožno življenje pomeni živeti po normah cerkve in zato tudi dejansko dokazati v življenju moralno in visoko stoječe in dosledno ravnanje. Nihče ne more temu ugovarjati, toda takšno življenjsko ravnanje nima ničesar skupnega z blaženostjo v Bogu v smislu izvirnega gnostičnega namena. V vseh stoletjih človeštvu ni bilo nikoli pridržano spoznanje resnične blaženosti. Znanost o popolni blaženosti v Bogu je bila tako predana vsem ljudstvom in rasam, zato je zelo čudno, da pri ljudeh na visokih položajih vidimo popolno neznanje o tem. Mislimo, da bi znanost o blaženosti v Bogu predvsem morala nagovoriti ljudi v sedanjem stoletju.

Slišali ali brali ste o odkritju psihologov, biologov in medicine in veste, kako v našem telesu deluje in kaj lahko povzroči en hormon, vitamin, tisočeri del miligrama zdravila v našem telesu. Vemo, kako lahko s hormoni ščitnice in hipofize vplivajo na proces rasti človeka ali kako se lahko tok teh procesov spremeni. Vemo, kako tesno so ti hormoni povezani z našo telesno ustvarjalno močjo, našo moralnostjo in kako zelo vplivajo na življenjsko ravnanje in vedenje.

Premislite kdaj o tem! Če človeka napade tako močan svetlob-

ni žarek, kot je Gnoza, in ta svetloba kot strela udari in se dotakne srca, glave in krvi, ste mislili, da to zdravilo v vas, v vsem telesu ne bo povzročilo ničesar drugega kot meščansko religioznost, javno priznana pobožnost? Moč Svetega Duha deluje ozdravljajoče, odrešujoče. To je zdravilo, ne le v abstraktnem, filozofskem, mističnem smislu, temveč hkrati tudi telesno, anatomsko, biološko. To je čudovito, krasno, toda hkrati posegajoče in nevarno!

Če bi delo Duhovne šole bilo zgolj razmišljanje o nepremičnem kraljestvu, ki ga človek ne poseduje, ki ga ne vidi, s katerim naravni človek nima nobene povezanosti, če bi se izgubljali v različnih filozofskih razpravah, in bi se potrjevali kot čisto naravni ljudje. »Tako je to.« Kakšna razlika bi bila med Duhovno šolo in čisto naravno religioznimi stališči.

Če bi učenec Duhovne šole, ki hoče iti po poti, postal enak ljudem izven šole, bi se lahko po pravici vprašali: »Čemu vsa ta prizadevanja? Čemu vse to govorjenje?«

Kdor se resno usmeri na pot in se zares odloči, da gre po poti, se od te ure dalje spremeni telesno, biološko, anatomsko. In uvideti morate logiko tega, tu ste danes zaprti v to adamitsko kočico z vsemi ustreznimi posledicami. Če je pot odrešitve proces univerzalnega zdravljenja resničnost in resnica, se mora telesno začeti tu, utemeljeno v sedanjosti.

Če je kdo le poslušalec besede, opazovalec, potem ostane le čvekač, tisti, ki sicer vse dobro ve, toda tega ne dela. Besede in dejanja se potem ne skladajo. To je razumljivo, kajti takšen človek se usmerja v duhovno stanje le iz naravnega stanja. Kdor ostane v naravnem, je v najboljšem primeru poslušalec. Njegovo delovanje in učinkovanje je in ostane iz narave, je zelo jaz-centralno in enake oblike, kot je svet. Kdor pa prodre od naravnega stanja v duhovno stanje, ta se neposredno spremeni. Ne le moralno, etično in religiozno, temveč se hkrati spremeni tudi telesno. Ta telesna sprememba je blaženost v Bogu. Ra-

zodene se na peti stopnji sedmerne poti.

Zato so te besede usmerjene k vsem, ki so se odločili za sedmerno pot in še posebno za tiste brate in sestre, ki se pripravljajo na peto stopnjo. Prihajajoči novi človek se bo razodel v bližnji prihodnosti. Dan novega praznovanja duhov se bliža. Če je plamen nove svetlobe na četrti stopnji postal trajno goreči svetilnik, pride jedrna ognjena moč, ki priteka v svetišče srca in se dviga proti glavi.

Ta ognjena moč Gnoze se nanaša na štirikratni svet čisto drugačne, dialektiki neznane vrste. Kandidat je povezan s štirimi svetimi hrana-mi. Toda hkrati je naravno bitje, človek iz mesa in krvi, ki živi v dialektični naravi in hkrati potrebuje štiri običajne naravne etre. Če bi bil običajni naravni eter s povezavo s štirimi svetimi hranami nenadoma prekinjen, bi temu takoj morala slediti smrt. Zato človek začasno živi dve življenji, eno življenje, ki postaja vse manjše, in življenje, ki se vse bolj veča in nenehno raste.

Veste, da je v sistemu božjega ognja prisotna stalna, konstanta snovi vodika kot sedež zavesti, to je konstanta snovi vodika, običajne narave. Razumeli boste, da je nemogoče etre vodikovih snovi štirih svetih hran prenesti v običajni sistem kačjega ognja, v katerem je prisoten božji ogenj narave. To bi povzročilo vrenje, zastrupitev, eksplozijo. Takšna nesvetost se zgodi vedno, ko človek z dialektično zavestjo, s svojim dialektičnim kačjim ognjem hoče pridobiti vrednote in moči svete Gnoze. Potem nastane za kratek čas, v najboljšem primeru lahko več let, ostra, plamteča svetloba, bliskovita aktivnost, ki se dramatično prekine kot življenje kometa. V stare posode se ne da naliti novega vina. Zato bo v telesu kandidata ustvarjen drugi kačji ogenj, ki mora, kolikor je to še nujno, živeti tudi v naravi. Možnost za to najdemo v simpatikusu. V starih modrostih se imenuje druga, prihodnja hrbtenica. Nervus simpaticus je sestavljen iz snopov živcev levo in desno od hrbtenice. Izhaja z ene točke nad podaljšano hrbtenjačo, kjer se oba

snopa simpaticusa in neposredna sfera vpliva pinealisa združita.

Obe debli simpaticusa tvorita dve ločeni polji. Prvo polje, desno od hrbtenice, je ustvarjalno, drugo polje, levo od hrbtenice ima funkcijo razodevanja. Ena polje daje impulz dajajočo moško funkcijo, drugo polje reagirajočo, žensko funkcijo. Zato se je moško polje pri starih arijcih imenovalo pingala, žensko polje pa ida. V apostolskih zgodbah se moško polje imenuje Hananija, žensko Safira. Ali po dobesednem pomenu kot polje božje milosti in polje čudovite lepote.

Moč izžarevanja razodevajočega se ženskega polja simpaticusa kaže vse barve spektra, tako kot je v vseh vrstah safirjev. Pri običajnem človeku je polje izžarevanja rdeče, pri kandidatih pete stopnje je lepo vijoličasto kot ametist.

Ustvarjalni in razodevajoči element se združita. Moško in žensko polje postaneta tako anatomsko enotni in končno tvorita troenost, takoj, ko kačji ogenj iz običajnega hrbteničnega sistema popolnoma neprisiljeno in naravno na poti endure ugasne in lahko ogenj obnove tudi v njem vzplamti.* Glej H. P. Blavatsky: Tajni nauk.

Pri kandidatu pete stopnje se razvije naslednje: Ko prek razgibanosti praatoma radiacije gnostičnega ognja prodrejo v svetišče glave, skrbi v prvi vrsti hormon timusa za projekcijo tega ognja v svetišče glave. Ta hormon je le začasno pomožno sredstvo. Tako, kot je to tudi v mladosti. V otroštvu sprejme timus zalogo moči za kasnejšo samostojno rast. To zalogo so ustvarili otrokovi starši. Pri učencu se dejansko zgodi enako, toda pri njem se zaloga za možnost nove duhovne rasti tvori preko vibracije praatoma. Če je zdaj svetloba v svetišču glave prižgana, teče ta moč v desno stran simpaticusa – vse do plexusa sacralisa na spodnjem koncu hrbtenice. Plexus sacralis je od običajnega kačjega ognja popolnoma ločen. Milostni tok Gnoze izpolni celotno bitje in v stolp misterijev teče navzdol vse do zemeljske komore plexusa sacralisa.

Tam se pingala sooči z ido. Tam se impulz dajajoče polje poveže z reagirajočim se poljem. Zdaj se mora tok prek reagirajočega polja, torej prek levega kanala *simpaticusa* spet dvigniti navzgor do točke srečanja v svetišču glave. Potem je vstop v stolp misterijev izveden in novi proces začne delovati. Gnostično moč, ki daje impulz, hiti navzdol, reagirajoči *simpatikus* potiska navzgor svoj odgovor, žrtevno darovanje, svojega otroka milosti. Stari pesniki so rekli, da je navzgor vzpenjajoči se tok hvalnica in hvaležnost, vriskajoče veselje, tok obnove. Zato ni čudno, da so stari modreci *simpatikus* imenovali »harfo« Boga, instrument, na katerega igra Gnoza.

Če si zdaj to učinkovanje, to kroženje gnostičnega razodevanja, lahko predstavljate in razumete, zakaj so vidci *plexus sacralis* imenovali sveti plexus, iz katerega se navzgor dviga moč ide, potem boste nekoliko razumeli tudi posledice, ki nastanejo iz tega. *Simpatikus*, ki ga je zajela gnostična moč, se razvije v novi živčni sistem, to je dobesedno sprememba telesa. Novi vodikovi etri se razodevajo prek novega živčnega sistema, tega novega sistema načrtanih novih silnic moči. V krvi se sprostijo nova skupina hormonov, ki se odzivajo izključno na novi živčni sistem. Nastane novi eterični krvni fluid in na ta način, o, čudež, se dvigne popolnoma nova osebnost, ki je resnična, in vendar izven stare osebnosti narave. To je nova osebnost novega prihajajočega človeka. Kdor je začel gradnjo tega novega templja, kdor je položil prvi kamen, je ozdravljen, je posvečenec, brat ali sestra pete stopnje!

Toda bodite previdni in bodite budni: »Kdor stoji, naj pazi, da ne pade!« Zato je nujno, da vam podrobno razložimo pomen dramatičnega poročila v Zgodbi apostolov, zgodbo o Hananiji in Safiri.

S čudovitim poljem *simpatikusa* je mogoče zgraditi mesto z dvanaajstimi vrati osvoboditve. Naj bodo v vašem mestu Kristianopolis položeni temelji za dvanaajst vrat. Naj zasije za vas kmalu ametist dvanaajstih vrat.

II-6

Blaženost v Bogu (II)

Če kandidat na sedemkratni poti pridobi blaženost v Bogu, se v njegovem telesu nekaj spremeni. Položene so osnove za popolnoma drugačno, novo resničnost bitja, ne da bi ta sprememba preveč škodila običajnim funkcijam dialektične osebnosti. Kandidat živi dve življenji: Življenje, ki je čedalje manjše in življenje, ki se stalno veča, stalno raste. Tvori se namreč drugi kačji ogenj in pri tem se uporablja nervus simpaticus.

Kot smo vam razložili, obstaja nervus simpaticus iz dveh debel, ki ležita levo in desno ob hrbtenici. Izhajata s točke nad podaljšano hrbtenjačo, kjer se obe debli simpaticusa srečata in združita z zgornjim krogom pinealisa. Poleg tega sta povezani s kraljevo sobano za čelno kostjo.

Oba kanala čudovite druge hrbtenice tvorita ločeni polji. Eno polje je impulz dajajoče moško in ima ustvarjalno funkcijo. Drugo polje je odzivajoče žensko in poseduje rojevajočo funkcijo. V univerzalnem nauku se moško polje imenuje pingala, žensko ida. V Apostolski zgodbi sta označeni kot Hananija in Safira, kar bi lahko prevedli kot »božja milost, ki se razodeva v čudoviti lepoti«.

Govorili smo o procesu, v katerem novi magnetni tok, ki se ga sprejme izključno prek srca, torej prek atoma duhovne iskre s pomočjo hormona timusa prek krvnega obtoka pride v svetišče glave in potem prek desnega debla simpaticusa teče navzdol in se v plexus sakralis poveže z levim deblom, ki potem ta tok vodi spet navzgor v izhodiščno točko v svetišču glave.

Ta novi magnetni tok je potem drugi kačji ogenj. Pri vseh, ki jih vodi ta zavest, ki to posedujejo, se procesno razodeva novo življenje. Jasno vam bo, da pri vseh tistih, ki so deležni tega novega magnetnega procesa, nastane velika odgovornost, drugačna, visoka življenjska zahteva.

Zato vam hočemo zdaj o tem govoriti, in sicer z navedbo zgodbe o Hananiji in Safiri, ki jo najdete v Zgodovini apostolov(5):

»Mož, po imenu Hananija, je z ženo Safiro prodal posestvo in obdržal del izkupička in njegova žena je vedela za to; drugi del pa je prinesel in ga položil k nogam apostolov.

Peter mu je rekel: »Hananija, zakaj je satan napolnil tvoje srce, da si lagal Svetemu Duhu in si obdržal del izkupička od zemljišča? Če ga ne bi prodal, ali imetje ne bi ostalo tvoje? In ko si ga prodal, ali ti ni bil denar na voljo? Zakaj si v srcu sklenil takšno dejanje? Ne ljudem, temveč Bogu si lagal.

Ko je Hananija slišal te besede, se je zgrudil in izdihnil. In velika groza je navdala vse, ki so to slišali. Pristopili so mladeniči, ga pokrili, odnesli in zagrebli.

Minile so kake tri ure in prišla je njegova žena, ki ni slutila, kaj se je zgodilo. Peter jo je ogovoril: »Povej mi, ali sta res za toliko prodala zemljišče?« »Da,« je odvrnila, »za toliko«. Peter ji je dejal: »Zakaj sta se domenila, da preizkusite Gospodovega Duha? Glej, koraki teh, ki so pokopali tvojega moža, so že pri vratih! Tudi tebe bodo odnesli!« In pri priči se je zgrudila k njegovim nogam in izdihnila. Vstopili so mladeniči, jo našli mrtvo; odnesli so jo ter jo zagrebli poleg njenega moža. In velika groza je obšla cerkev in vse, ki so to slišali.«

Če to pripoved o prvi krščanski skupnosti trezno obravnavamo, bi lahko pripomnili, da takratni gospodarji pač niso varčevali z ukrepi. In po črki gre tu dejansko za dvojni umor, pri katerem gotovo zaradi

barbarske morale v tistih dneh niso posegale državne avtoritete tistega časa. Predpostavimo, da ste kos zemlje prodali za tisoč evrov in bi vaši hišni član rekel: »Obdržali bomo dvesto evrov za nas same, da bomo to ali ono kupili, in osemsto evrov bomo vplačali v blagajno Šole Rožnega križa.« Potem finančna komisija te šole po sprejemu tega prispevka gotovo ne bi naredila nobenega dvojnega umora, tudi, če bi vedeli, da niste popolnoma izpraznili svoje denarnice.

Namenoma to postavljamo tako, da bi vam pokazali nesmisel, če bi zgodbo o Hananiji in Safiri vzeli dobesedno, kajti še v najbolj preprosti pravljici najdemo več logike. To zgodbo so poskušali razložiti tako, da gre tu za komunistični zakon o skupni imovini, ki naj bi od članov prvotne krščanske skupnosti zahteval smrtno kazen. Kdor to pravi, ne da bi razmislil, da je krščanstvo nenasilno in da se imetje krščanske skupnosti lahko nasloni na zapisani zakon in da je v tej skupnosti smrtna kazen popolnoma izključena. Zato je celotno omenjeno poročilo, če nanj gledate v skladu z naravo, tako napačno, da ga ne moremo razumeti, apostolska zgodba mora imeti čisto drugačen pomen. To zadnje misli Duhovna šola Zlatega rožnega križa.

Rekli smo že, da gre v tem poročilu za dvojni simpaticus, ki v za to oplemenitenem in usposobljenemu kandidatu Duhovne šole postane drugi kačji ogenj, druga zavest. Če se blaženost razodeva, če se začne novi krožni tok, se mora učenec obnašati popolnoma skladno z novim, notranjim božjim zakonom. Vstopi dobesedno, živo, telesno v novi svet, novo skupnost, skupnost, ki se jo lahko označi kot prvo Kristusovo skupnost. To je prva zavestna skupnost s Kristusovim žarčenjem čisto posebne vrste.

Kdor želi biti sprejet v to skupnost, se mora obnašati v skladu z njenim redom. Tega reda ne določajo zakoni, določbe, členi, za njim se ne nahajajo vislice, revolverji ali zapor niti noben policijski aparat in noben kolegij sodnikov. Noben apostol ne sedi na vzvišenem stolu

in ne obstajajo mladi ljudje, ki bi se ukvarjali s tem, da bi ljudi, ki so od šoka umrli, nosili iz dvorane, temveč se ta red samo regulira.

Za to, da napolnite svoja pljuča, potrebujete zrak. To je ena od spontanih zahtev. V naravnem redu, v katerem živite, sprejemate ta zrak, na razpolago je za vsakogar. Če pa greste v vakuum, v katerem ni zraka, se zadušite. Zaradi tega ne počnite tega. Če to vendarle naredite, potem veste, kaj temu sledi. Tako je tudi s prvo krščansko skupnostjo. Ne obstaja druga ali tretja ali morda kmalu četrta. Obstaja ena eklezija Gnoze, ena skupnost univerzalnega življenja, ena skupnost s samoumevnim duhovnim in naravno znanstvenim redom, ki izhaja iz števila začrtanih silnic moči, ki tu nastopajo. Kdor hoče biti deležen te skupnosti, mora iti k njej po lastni poti.

To pot smo vam označili. To je pot, ki se odpre s praatomom v srcu in povzroči v dvojnem simpaticusu novi magnetni krogotok. Ta povezava z gnostičnim ognjem prek simpaticusa pomeni novo zavest. Ta zavest razodeva novo voljo, novo hrepenenje, čisto drugačen načrt delovanja, popolnoma novo življenjsko usmerjenost. Zahteva popolnoma v Gnozo prehajajočo poslušnost, torej popolnoma novo življenjsko stanje, ki se uresničuje na novi naravno znanstveni osnovi, osnovi druge resničnosti sveta.

Predpostavimo, da nekaj od tega novega nastane v vas. Duhovna šola poskuša učence na splošno postopoma in vsakega posebej dvigniti in pripeljati v ta Kristianopolis. Kot strela se dvigne pri mnogih med vami od časa do časa plamen z visoko magnetno vibracijo v simpaticusu! Toda kmalu bo spet izginila! Preden se Safira lahko odzove, Hananija – impulz dajajoče žarčenje – že mrtvega odnesejo mladeniči.

Kdo so ti mladeniči? To so tragični pogrebniki, ki si jih le lahko zamislite. To so pleksi krogi, pleteži živcev, ki živčni sistem očistijo od napačnih vplivov in hkrati odstranijo višje moči, ki se zaradi napačnega vpliva ne morejo več uveljaviti. Na ta način Hananija in Safira nista

bila le enkrat odnesena v grob, temveč morda že stotič.

Tako ste že pogosto izdali, nalagali in prodali veliko sveto delo bratstva, polje čistosti, ker ste, medtem ko si je bratstvo za vas prizadevalo in vas poučevalo, da se postavite na svoje noge bruhati v novi kačji ogenj strup starega kačjega ognja, centrale hrbtenice. Takšnega vpliva simpaticus ne more zdržati. Zato je seme obnove že pogosto moralo biti odneseno iz vas.

Spoznajte, kakšno veliko nevarnost tvori vaša kot kamen trda jaz-centralnost, vaša samovolja v lastnem sistemu? Spoznajte, kako sami sebi vsak dan umorite možnost za ponovno rojstvo?

Ali spoznavate, kaj vse bratstvo dnevno z brezmejno potrpežljivostjo prenaša od vas, ko vam z nedoumljivo nežnostjo vliva navzdol božjo milost v stolp simpaticusa, da bi vam omogočilo vstopiti v novo lepoto in vi sami z udarcem jaza ta mladi princip spet uničite?

Spoznate, kaj mora prenašati od vas v praktičnem delu služee Bratstvo na Zemlji, če mora gledati, kako uničujete delo s svojo lastno temo in zmoto? S kakšno velikodušnostjo vam spet dajejo vedno znova priložnost za vedno novi napad na delo.

Tega ne morete razumeti, kajti to je ljubezen, ki presega ves razum. Toda ljubezen je hkrati skrajno nevarna! Kajti kdor po neskončnem potrpljenju noče slišati in nadaljuje s svojim gonom jaza, ne bo po določenih členih zakona kaznovan, temveč bo izročen popolnoma lastnemu gonu jaza. Potem ko ga je bratsko polje oči vedno znova zaščitilo pred lastno nespametnostjo, bo postavljen nasproti tistemu, kar je sam razvezal, dokler se lastni jaz, zvit ali zlomljen, ne bo podredil in se zoperstavil satanu avričnega bitja in se v popolni ponižnosti posvetil nebivanju. Ali zdaj razumete, da je uničiti samega sebe prvi predpogoj poti?

Kdor pa ne pokoplje jaza narave, ne more pridobiti novega jaza. Iz groba narave mora vstati v novo življenje. Kdor tu pravi, da služi

bratstvu, se pa izživlja v naravnem jazu, kdor v samovolji lastne teme univerzalni nauk preobrača po lastnem okusu v škodo misterijske šole in se priklanja odgovornosti tretjih, bo z vsemi s tem povezanimi posledicami vržen nazaj na lastno odgovornost. Tako še ni ničesar izgubil, kajti tisto, kar je bilo kot velika milost rojeno v simpaticusu, zanj ni bila nobena posest, ker jo je v istem trenutku že sam umoril.

Če pa se bo končno nekoč naučil, da sekiro v jasnem razumevanju svojega izgubljenega sinovstva položi nekoč na lastni gon jaza, da se bratstvu na pravilen način približa, mu bo oče stopil naproti, ga objel in mu izkazal več časti kot sinu, ki je ostal doma. Kajti kdor premaga samega sebe, je močnejši od tistega, ki premaga celo mesto.

II-7

Blaženost v Bogu (III)

*Prav zato skušajte vneto razvijati
iz vere krepost,
iz kreposti spoznanje,
iz spoznanja samoobvladovanje,
iz samoobvladovanja stanovitnost,
iz stanovitnosti blaženost v Bogu.*

Do te točke smo podrobno govorili o sedmerni poti in ugotovili, da se blaženost nanaša na novi, čudoviti magnetni krožni tok Svetega Duha v nervusu simpaticusu, ki se v univerzalnem nauku imenuje druga hrbtenjača ali drugi kačji ogenj. Drugi kačji ogenj je osnova za nastanek novega človeka. Na tej osnovi se oblikuje novo telo, nova osebnost, katere vidiki in lastnosti bomo podrobno obravnavali takoj, ko bo dozorel čas za to.

Tu gre za navodila, ki se nanašajo na apostolski krog, na tretji tempelj. Kdor lahko vstopi v tretji tempelj na osnovi svoje blaženosti, pridobi zahtevno pomoč, da lahko spozna:

1. kako se novo telo hrani,
2. kako omogočimo novemu telesu rast,
3. kako se v njem gibljemo,
4. kako ga moramo uporabiti,
5. kako se procesno poslovimo od starega naravnega telesa.

Morda vam bo ta kratka, zgoščena razlaga pojasnila veliki, široki javnosti še vedno skrito vprašanje o samomoru pri starih posvečencih katarih. Poročila opisujejo, da so ujetniki, ki jih je ujela inkvizicija v albižanski vojni v srednjem veku, ko niso več videli nobene rešitve in so bili izpostavljeni najhujšemu mučenju, z blaženim smehljajem pospešeno stopili iz telesa in se s samomorom umaknili nasilju svojih rabljev. Njihova mrtva telesa so našli brez zunanje poškodbe in brez znakov strupa in popolnoma mirna.

Kaj to pomeni? Veste, da je samomor, če se položi roke nase, če se pospeši telesna smrt. Ostanek osebnosti se poda v zrcalno sfero in pretrpi v določenih področjih na oni strani strašno in zelo boleče obdobje, vse do trenutka, ko bi na običajen način nastopila smrt. Potem sledi neposredna reinkarnacija, pri čemer se pospešeno pretrgana življenjsko nit spet nadaljuje v še težjih okoliščinah.

Razumeli boste, da niti en sam katar ni naredil tega, ker če vidimo ostale posledice samomora, je s tem dejanjem uničena priložnost za osvoboditev od kolesa. Ne, posvečenci katarov so imeli novo telo, novo osebnost! Bili so udeleženci apostolskega kroga tistih dni in od takrat dalje pripadajo splošnemu apostolskemu bratstvu. Zato nam njihova doživetja pokažejo jasno sliko, ki je popolnoma v skladu z zakonitostjo transfigurističnega procesa.

Kandidat gradi z gnostičnim kačjim ognjem v simpaticusu novo osebnost, ki je popolnoma opremljena z gradilnimi snovmi Gnoze in je od te narave odkupljen, osvobojen, ločen. Ta osebnost se razvije v popolnoma drugem življenjskem polju, čeprav zavzame isti prostor kot dialektična osebnost. V mikrokozmosu sta zato v določenem danem trenutku izven avrične osebnosti kandidata prisotni dve osebnosti: osebnost stare in nove narave. Zato obstajata v tem stanju tudi dve jedri zavesti, dve bitji jaza.

Nikoli ne zapadite v zmoto, da bo vaš v novo telo prenesen običajni

jaz in ste vi sami kot dialektično jedro deležni zavesti novega življenja. Vaša zavest dialektičnega človeka pripada pojavom tega sveta. Izginila bo, nekoč bo nehala obstajati, če greste po poti. Oni Drugi mora rasti, vi sami boste propadli.

Če vas nagovori Bratstvo, potem misli vašo mikrokozmično celoto. Govori vam in drugemu, ki ga še ne posedujete v podobi osebnosti, vendar obstaja potencialno v vas, v vašem mikrokozmosu kot setev, »seme«.

Lahko si boste predstavljali, da je za služabnika bratstva v našem polju obstoja, tudi če že poseduje novega človeka, vendar je zelo pomembno, da obdrži in ohranja staro dialektično osebnost tako dolgo, kolikor jo je najbolj možno. Kajti s to dialektično osebnostjo lahko stopi človek v stik z dialektičnimi ljudmi in tudi na običajni način, brez vzbujanja pozornosti deluje, da se ljudi dviguje iz življenjskega morja padlega stanja. Zaradi tega bodo v tem smislu svoje dialektične osebnosti vzdrževali vse do zunanje meje praktično dosegljivega. Šele, ko pride njihov čas, zapustijo, ne da bi na kakršen koli način izstopali, svojo staro osebnost. Umrejo, toda razumeti morate, da je to umiranje čisto drugačno kot pri vseh drugih ljudeh. Ta smrt potem ni sad greha, nobena cepitev osebnosti, pri čemer gre preostanek v onostranstvo, temveč je to smrt, pri kateri je grob najden popolnoma prazen, v njem leži le obleka stare narave. To ni telo, ki je bilo zapuščeno mrtvo, kajti to telo je bilo že mnogo let oblačilo, obleka, zastor druge resničnosti.

Pri običajnem mrtvecu je po smrti telesa ostanek osebnosti še prisoten. Pri transfiguristično posvečenih je ta že davno izginil, je že »umrl v Kristusu Gospodu«, kot so to imenovali stari Rosenkreuzerji. Preostane le oblačilo, zunanja podoba stare telesne podobe, ki se zdaj, kolikor je najbolj možno, uporablja za služenje človeštvu. Če se to staro obleko v nekem trenutku odvrže, se pokaže, da od stare eksistence ne obstaja nič več, niti v tostranstvu niti v onostranstvu.

Zato je rečeno, da je bil Jezusov grob najden prazen. Ni se vide-
lo ničesar, najdeno je bilo le par zviti ovčji, zunanje oblačilo sta-
re telesne podobe. Ko Marija hoče videti Gospoda, mora pogledati
»nazaj«. To je stari gnostični izraz za gledanje v izvorni, zdaj za nas
ponovno novi magnetni prostor. Tam Marija vidi njega, ki ga je vedno
notranje poznala, ki pa se mu sama še ne more približati, ker obstaja v
starem stanju običajne narave. Zaradi tega zanjo zazveni: »Ne dotikaj
se me!« Tu je mišljen isti zakon, po katerem umreta Hananija in Safi-
ra. Onemu drugemu se ne moremo približati z dialektičnim stanjem,
ne da bi povzročili katastrofo.

Če zdaj v luči zgoraj povedanega pomislimo na katarje, potem bos-
te razumeli. Skupino ujetih katarov so žive zazidali v votlino. Meter
debeli zid jih je ločil od zunanjega sveta. Namen je bil počasna smrt
brez najmanjše možnosti za osvoboditev. Ali verjamete, da so dneve
ali morda meseca dolgo v temi in umazaniji, sredi mrčesa obležali, da
umrejo? Ne, oni, ki so že dalj časa simpatični živčni sistem naredili za
cerebrospinalni, so vedeli: zdaj je prišel naš čas, zdaj je naša naloga
končana in s pritiskom volje na nervus vagus so odšli iz maskirnega
oblačila in odšli večni v srečanje z večno svetlobo, grob so zapustili
prazen.

Neko skupino katarov so z vrha križne gore pri Foixu vrgli navzdol
v sotesko. Mislite, da so čakali na rezultat svojega padca, da bi zdro-
bljeni in iz krvavečih ran, z zlomljenimi udi umrli v peklenskih mu-
kah? Ne, preden so bili spodaj, so se umaknili iz svojega pokrivajočega
oblačila v srečanje v svetlobi naproti novemu življenju. Tako je bilo
pri tistih, ki so morali biti vrženi v globoke temnice, ker niso bili več
od tega sveta, ko jih je zagrabila uničujoča roka dialektičnega nasi-
lja, so vstopili v njihovo lastno očetnjava. To je tudi resnica o smrti
Jezusa, to je resnica o t. i. smrti, samomoru katarov.

Tisti, ki tega ne vedo in ne spoznajo, vijejo roke in pravijo: »O,

kako strašno, kako neizmerno trpljenje!« Toda vsi, ki vedo, pojejo pesem, pesem o iskrečem veselju, kajti vse, ki v enduri umrejo v prostovoljni smrti narave, ne more poškodovati druga smrt, smrt skrivnostnega oblačila telesa.

Razumite zdaj to! Toda upoštevajte še enkrat Govor na gori. Tam je učencem apostolskega bratstva, ki posedujejo Drugega, rečeno:

»Slišali ste, da je rečeno oko za oko, zob za zob. Povem vam, da se ne upirajte zlu, temveč če kdo udari po desnem licu, mu ponudite še drugo lice. In kdor hoče in ti vzame suknjo, mu pusti tudi plašč.«

Inkvizicija v albižanski vojni je predvidela uničenje zunanjega pojava, plašča svetih katarov, ki izhaja iz mistifikacije, da pod tem plaščem bije živo srce. Toda z nasmeškom, ki je odmevalo v gorah so pustili katari, potem ko so tako dolgo, kot je bilo možno, izpolnjevali svojo nalogo, pustili svoj dialektični plašč svojemu sovražniku in odšli na čiste višine svete tišine.

Dvignili so se iz solznih krajev, stopili naproti novi jutranji zarji. Že pred tem so bili to bratje in sestre jutranje zarje, imeli so telo za to, toda ostali so, dokler je bilo mogoče, v področjih noči, da pomagajo iskalcem v temi. Toda, ali morda verjamete, da bi se zaradi tega bojevali?

Vstopili so v novo življenje, ker so vedeli, da bodo vedno obstajali pomočniki, bratje in sestre. Veriga služečega bratstva na Zemlji ne bo nikoli prekinjena. Je med njimi kdo, ki mu hoče vzeti suknjo? Njihovemu napadu se da še plašč. Ne, tudi jih ne bo izzival, kajti on pozna svojo dolžnost. Toda spontano in samoumevno hrepeni po trenutku slovesa. In če je tako daleč, potem bo njegovo mesto zavzel njegov naslednik.

Se vam zdi to stališče morda napačno? Upoštevajte potem to, kar Pavel pove v Drugem pismu Korintčanom(5):

»Vemo namreč to: če razpade naša zemeljska hiša, ki je le šotor, imamo v nebesih božjo zgradbo, hišo, ki je niso naredile človeške roke

in je večna. Zato tudi v tem svojem stanju hrepenimo in si vroče želimo, kar povrh obleči naše nebeško bivališče, seveda, če se tudi mi izkažemo, da bomo oblečeni in ne goli. Dokler namreč živimo v tem šotoru, vzdihujemo in tlači nas, ker se ne bi radi slekli, ampak bi se radi kar povrh oblekli, tako da bi življenje použilo to, kar je umrljivo. Tisti pa, ki nam je to željo vsadil, je Bog, in on nam je za jamstvo dal duha.«

Tako se obračamo k vsem, ki se nahajajo na peti stopnji, in tiste, ki hrepenijo po tem svobodnem stanju prostozidarja, Svete vrednosti so vam bile bolj ali manj približane. Beseda za besedo so se črkovale vrednote konsolamentuma, ki so na peti stopnji kot blaženosti v Bogu postale v simpaticusu dejstvo. Zato lahko govorite in v sebe sprejmete besede Efežanov(2): »Potemtakem niste več tujci in priseljenci, temveč ste sodržavljeni svetih in domačini pri Bogu. Sezidani ste na temelju apostolov in prerokov. Vogelni kamen pa je sam Kristus Jezus, ki spolnjuje celotno zgradbo, tako da raste v sveti tempelj v gospodu. Vanj se z drugimi tudi vi vzdiate za božje bivališče v Duhu.«

Osvobojeno od dialektične narave lahko na osnovi novega magnetnega krogotoka postavite neminljivo zgradbo. Za to delo služenja ste poklicani. Kdor lahko izkaže svoja orodja v novem apostolskem krogu, bo sprejel priložnost za novo temeljno zgradbo, novo mesto prebivanja, dobro opremljeno, sveto v gospodu.

Kdor stopi v to nebo, je varen, je nedotakljiv za vsako silo. Kdor v tem nebu prebiva, se bo prvič v svojem mikrokozmičnem bivanju padlosti smejal, osvobajajoče smejal, vriskal od veselja.

II.–8

Ljubezen do bližnjega

Na šesti stopnji sedmerne poti sledi po blaženosti v Bogu ljubezen do bližnjega in zdaj želimo raziskati, kaj se na šesti stopnji zares dogaja.

Ugotovili smo, da se »blaženost v Bogu« nanaša na novi magnetni krožni tok svete gnostične sile v živcu simpaticusu, ki se v univerzalnem nauku imenuje nova hrbtenjača ali drugi kačji ogenj. Če se ta proces začne in ga ne ovirata naravno jaz–centralno ravnanje in običajna narava, celotno bitje kandidata prežarja nadzemeljska svetloba. Ta svetlobna moč svojih elementov ne pridobiva iz kakšnega dialektičnega polja, temveč ima popolnoma drugo lastnost, ki se je ne da razložiti iz te narave.

Nova moč svetlobe se dviga po levem toku simpaticusa navzgor in zaradi svoje lastnosti se imenuje v univerzalnem nauku čudežna, lepa, ljubka in čudovita. Če se razodeva, je to dokaz za to, da je dotikajoči fluid Gnoze postal last učenca, njegova osebna last. Tako dolgo kot gnostični fluid gre navzdol po desnem kanalu simpatikusa, še ni osebna posest. To postane šele takrat, če ta fluid lahko doseže in gre skozi pleksus sacralis, se v njem obenem spremeni ter po levem deblu simpatikusa dvigne navzgor, Tok, ki teče navzgor, je čisto drugačne vrste kot tisti, ki je usmerjen navzdol, njegova vibracija je veliko slabotnejša in njegova moč ni tako dinamična.

V tem toku, ki teče navzgor, se na začetku razodeva le en princip, slabotni obris, začetek, svitanje, zmožnost, ki lahko zraste do zelo velike moči. Kar se razodeva na ta način, se v Svetem pismu imenuje ljubezen do bližnjega. Jasno je torej, da je ta ljubezen podrejena procesu razvoja.

Ljubezen je velika, največja sila v celotnem univerzumu. Bog je istoveten s tem. »Bog je ljubezen«, pravi Sveto pismo. V tem novem magnetnem kroženju se dobesedno razodeva »Bog v mesu«. Gnoza sama izžareva in deluje v padlem mikrokozmičnem sistemu, prek ljubezni bo vse obnovljeno.

Skoraj ni treba povedati, kaj vse v svetu dialektike imenujejo ljubezen, a se ne da v ničemer povezati in primerjati z resnično ljubeznijo. Ljubezen naše narave je lastnost naše dialektične moči in zmožnosti potenciala dobrega, dobrote. Ta lastnost je sposobna za veliko tega in ima lastno lepoto, toda v primerjavi z novo zmožnostjo šeste stopnje je manj kot nič. Ljubezen v naravi, kot lastnost dobrote, ima, prvič, svoje meje, drugič ni brezpogojna, tretjič, izključuje druge in je zato jaz-centralna, četrtič je vedno povezana z različnimi sencami, kot so neumnost, lastna korist, ravnodušnost in sovraštvo. Zato je odgovorna za veliko trpljenje, ki ga doživlja padlo človeštvo. Če se eden najbolj čistih vidikov človeške dobrote obrne v svoje nasprotje in lahko vrže takšne nevarne sence, potem se v tem, ravno v tem mora nahajati izvor najhujše bolečine.

Te stvari so zelo dramatične. V vseh stoletjih so to vedeli. To prikazujejo tudi številni nepozabni liki iz literature. Najbolj čisto, kar človek na Zemlji poseduje, edini majhni, topli žarek, ki človeka v tem hladnem svetu doseže, se lahko obrne v perversnost in v najstrašnejše odvrtnosti in pekel ter zlo. Celo na višku svoje zmožnosti ta ljubezen ni popolna in vedno izključuje druge.

Tu napadamo najšibkejšo točko dialektike. Zato tudi ni čudno, da so v vseh časih tisti, ki poskušajo ohranjati naravo tega sveta, na vse mogoče načine prikrili to izredno šibko točko. In zato je razumljivo, da se zdaj poskuša božjo ljubezen, razodeto v mesu, spet smešno posnemati s pomočjo humanizma, ker narava spet obrača eno od svojih strani v tem svetu razodevanja.

Kdo bi se lahko pritožil proti tej uporabi humanosti? Kdo ne bi spoštoval humanih prizadevanj v življenju? Kdo nima spoštovanja do humanih zastopnikov človeštva, ki so dali svoja življenja v služenju drugim? Dejansko je praktični humanizem, izpeljan do skrajnih posledic, edino, kar se lahko na horizontalni ravni običajnega življenja lahko naredi za obžalovanja vredno človeštvo. Toda ali spoznavate hkrati neznansko zmoto, nenehno obračanje kolesa, ki nastane s tem?

Strašna bolezen preizkuša človeštvo, številni trpijo najhujšo bolečino, tisoči in tisoči so zaposleni s tem, da bi te bolečine omilili. Zbran je neizmeren kapital, ustvarjeno je veliko humanistično gibanje. Veliko dobrote prežarja milijone. Toda temeljni vzrok, bistvo vse bolezni: dialektično bivanje ostane nedotaknjeno. Še slabše, v skladu s temeljnim zakonom dialektike se kolektivno zlo človeštva in s tem povezano trpljenje spodbuja in krepi v enaki meri, kot se razvija družbeno humanistični boj proti tej bolezni. Strašno bolno stanje človeštva se s tem še slabša. Deset let popolnoma in v osnovi spremenjeno življenjsko ravnanje pa bi te preizkušnje odneslo kot piš vetra.

Kljub temu je humanost dobra. Z njo se sprostiti in osvobodijo elementi bratstva. Kdor si prizadeva za to bratstvo, mora delati to humano delo. Toda tisti potem tudi izkusi, da takšno človeško bratstvo absolutno ni osvobajajoče, temveč obratno vzdržuje naravo in zaradi tega učinkuje tako, da poraja bolečino.

Povzemimo nit naše razlage in ugotovimo, da so moči ljubezni do bližnjega, ki se na šesti stopnji sedmerne poti kaže v učencu, ne da razložiti iz te narave in ravno tako se ne nahaja potencialno v dialektičnem človeku. Kar se dokaže v novem magnetnem polju, je «Bog razodet v mesu.» Ta moč izžarevanja izhaja iz simpaticusa, se razširi in razprostre prek živčnega fluida in krvi in v določenem trenutku zasede vse organe. Tako nastane čudovita ujetost. Gnoza kandidata

dobesedno zajame. Ta situacija je čudovito opisana med drugim v 139. psalmu:

*Gospod, raziščeš me in spoznaš,
in veš, kdaj sedem in kdaj vstanem,
že od daleč poznaš moje misli.
Če hodim ali ležim, vse vidiš,
poznaš vse moje poti.
Beseda mi še ni prišla iz ust,
a ti, Gospod, jo že poznaš.
Obdajaš me vseh strani,
na mene si položil svojo roko.
To spoznanje mi je preveč čudežno,
previsoko, da bi ga dojel.*

Če ta moč žarčenja učenca čisto prežame, obda z vseh strani, v istem trenutku gleda na svet pojavov okoli sebe drugače. V tej naravi stoji kot popolnoma drugačen človek. Ne stoji več jaz–centralno v stari naravi, ni eno z njo. Ne mučijo ga več skušnjave, ki spadajo k temu življenjskemu polju, temveč od te ure dalje stoji dobesedno in telesno kot tujec v tem svetu. Temu svetu ne pripada več in vendar živi v njem.

Njegove zmožnosti reakcije delujejo popolnoma drugače. Razume početje svojih soljudi, ki so še čisto eno s tem življenjskim poljem, razume jih bolj kot kdaj koli prej. Ve, da ti najbolj goreči, ti obsojeni ne morejo drugače. In vse tisto, kar druge jezi, razsrdi in žene v delovanje, se ga čisto nič ne dotika.

Tako kot živali ugotovijo lastnost in obnašanja vrste in ne postanejo zle, ker se neka žival obnaša v skladu s svojo vrsto, razlikuje brat ali sestra šeste stopnje različne tipe ljudi po njihovi vrsti in jih upošteva z nepremičnim občutenjem duše.

Ljudi te narave na vse možne načine podnevi in ponoči obremenjujejo drugi ljudje s svojimi težavami in obnašanjem. Morda utrujajo vaše možgane številne težave, vprašanja in nerazumljivosti v vaši okolici, ki jih povzročajo vsi ti ljudje, s katerimi imate vsak dan opraviti. Takoj pa, ko ste prižgani v ljubezenskem toku Gnoze, imate veliko časa in energije, kajti ravno tako kot poznate sosedovega psa, tako poznate tudi soseda samega. Z novim akcijskim radijem vaših čutnih organov veste, občutite, zaznate, kaj sosed misli, kaj on je in kaj bo naredil. Tip vidite popolnoma v trenutku. In zaradi tega se vam potem ni treba braniti, ni se vam treba bojevati. Vi morate to samo upoštevati. Spoznate zlo žival in nevarno žival. Niste zli, niste jezni, ker je zla žival, ravno tako kot vas človekova neumnost ne spravi iz tira. Vi samo računate s tem.

Tako, ko ste na šesti stopnji, računate z zlim, neumnim ali v to ali ono smer treniranim človekom. Hkrati izhaja iz vas vpliv, ki se razodeva s pomočjo Gnoze v vas. To je moč ljubezni Boga. Toda dobro upoštevajte, to je magnetna moč, iščoča in hkrati privlačujoča moč. Tako boste s to novo zmožnostjo šli med ljudi in nedvomno boste med vsemi različnimi tipi človeštva stopili v stik s tistimi, ki posedujejo atom duhovne iskre. Prepoznali jih boste, tako kot se bodo oni čutili pritegnjeni od novega magnetnega toka. Tako greste kot ribič med ljudi in ujamete v svojo mrežo vse, ki se jih v to mrežo lahko ujame.

To je ljubezen do bližnjega: je dejansko v Gnozi izžarevajoče žarčenje, nova eksistencialna zmožnost. Za njo ne stoji jaz, ni posledica sklepa: »Zdaj pa moram svoje bližnje ljubiti« ali »Zdaj se bom podal v služenje človeštvu.« Kdor ima to zmožnost, se v svojem obstoju, v življenju nahaja v služenju človeštvu, on tega ne more opustiti, kajti ta zmožnost ga obdaja z vseh strani. To je skrivnost delovanja apostolskega kroga. To je skrivnost dela sodobne duhovne šole.

Zakaj prihaja v naš tempelj na stotine učencev? Zakaj ljudje izven

duhovne šole strmijo, ko vidijo delovanje učencev, ki teden za tednom potujejo v templje in mesec za mesecem na konferenčna mesta? Zakaj pravijo: »To je nerazumljivo, to ne more biti!«

Zato, ker je to, kar je ljudem tega sveta skrito, razodeto božjim otrokom. Božji otrok je človek z gorečim atomom duhovne iskre za sternumom, človek, ki se izgubljen v noči sveta moti naokrog in išče. Tega otroka najdejo in potem pritegnejo v polje moči Bratstva, in sicer z gnostično močjo ljubezni do bližnjega, ki se razodeva v vedno več bratih in sestrah. Tej ljubezni do bližnjega se ne da upreti, kajti ta ljubezen je sežigajoč ogenj. Kogar zajame in je pritegnjen v ta tok, ki vleče s seboj, bo premagan. Takšne povezave se skoraj ne more prekiniti. To je skrivnost tega dela. Zaradi tega ni treba biti prerok, da bi z gotovostjo lahko rekli, da bodo kmalu in z vedno večjo hitrostjo tisoči iskali Duhovno šolo. Če si prizadevate, da greste po sedmerni poti, se bo v viharju ljubezni do bližnjega, ki bo s tem nastal, rezultat pokazal nad vsemi zmožnostmi razumevanja. Tako spoznanje, ta izkušnja bo »za nas čudežna, preveč visoka«.

Morda razumete zdaj kaj od znamenitega pisma Korintčanom (13):

»Ko bi govoril človeške in angelske jezike, ljubezni pa ne bi imel, sem brneč bron in zveneče cimbale. Pavel želi s tem povedati, da je človek, ki nima nove eksistenčne zmožnosti, brez moči.

»In ko bi imel dar preroštva in ko bi poznal vse skrivnosti in imel vso vednost«, tu Pavel pokaže na najvišje vrhove naravno okultnih prizadevanj. »In ko bi imel vso vero, da bi gore prestavljal,« – tu misli na posvečene višine naravno religioznega in mističnega življenja – »Ljubezni pa ne bi imel, nisem nič« – brez te ljubezni ni mogoče nobeno odrešilno delo za človeštvo.

»In ko bi razdal vse svoje imetje in ko bi žrtvoval svoje telo, da bi zgorel, pa ne bi imel ljubezni, mi nič ne koristi.«

Pavel kaže tu na omejitve naravnega humanega življenja. In potem razloži, kaj je prava ljubezen do bližnjega in kakšen je njen učinek. Ta ljubezen svet in človeštvo zajema, prežema in plemeniti. Ta ljubezen ne mine, je večna, je neminljiva, ker je ta ljubezen Bog in Pavel konča: »Zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje, toda največja med njimi je ljubezen.«

Učenec, ki izžareva v veri, je svoj atom duhovne iskre klesal v čudoviti dragulj, on žari in svetu prinaša ponotranjenje duše. Učenec, ki je izpolnjen z upanjem, je ogenj kundalinija posadil na glavo kot krono in ta moč mu daje pogum. Učenec pa, ki se nahaja v ljubezni, poseduje novo zmožnost šeste stopnje in to mu daje moč. Sprejet je v apostolski krog, svoj sedež ima v tretjem templju, postal je ribič ljudi.

Torej ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje, toda največja med njimi je ljubezen.

II-9

Ljubezen (I)

Podrobno smo vam smeli razložiti ljubezen do bližnjega, ki se razodeva kot dejanska, v Gnozi izžarevajoča nova potencialna zmožnost in se je ne sme zamenjati s potencialom dobrega in dobrote dialektičnega človeka.

Ta nova zmožnost se razvije na šesti stopnji pri učencu, ki je omogočil telesni nastanek novega magnetnega krogotoka gnostičnega fluida v simpaticusu, ne da bi ta proces uničila jaz – centralnost stare narave. Svetloba, ki izžareva iz tega ognjenega kroga, je ljubezen do bližnjega, o kateri govori univerzalni nauk. Je božja moč, rojena v mesu, in daje apostolat, kar pomeni, da je kandidat, ki poseduje to moč, lahko zares služabnik Boga, služabnik Gnoze. Če ta ljubezenska moč pridobi podobo v sistemu učenca, je možno, da učenec to sveto moč, imenovano tudi Sveti Duh, izžareva in jih prenaša na tiste, ki hrepeneče iščejo Duha. Takšen brat ali sestra lahko potem s sprejemom Gnoze od znotraj doseže druge in jim pomaga. Tako se magnetni fluid drugega kraljestva lahko utrdi v človeških srcih, ki so za to odprta.

Potencial ljubezni običajne narave je v ostrem nasprotju s tem, kar se tu označuje kot ljubezen do bližnjega. Ljubezen običajne narave je sposobna za velike reči, kot nam to v izobilju kaže svetova zgodovina, toda nikoli ni osvobajajoča. Ostane dialektične narave in je popolnoma drugačna zmožnost kot ljubezen do bližnjega, na katero misli univerzalni nauk. Ta ljubezen je skrivnost šeste ure.

Iz stanovitnosti je rojena blaženost v Bogu. Morda boste razumeli, da blaženost v Bogu ne nastane in se ne razodeva samodejno. Naše

predhodne razlage so vam to dobro pokazale. Tudi nova zmožnost se ne more in ne sme kar tako praktično uporabiti. To je povezano s svetimi zakoni. Šele če kandidat, ki poseduje zmožnost, te zakone pozna in obvlada, sme in lahko to v praksi uporabi in posledica je resnično služenje Bogu.

Morda spoznavate zdaj bolj tudi medsebojno povezanost treh templjev.

V prvem templju učenca poučujejo univerzalni nauk in se z njim sooči.

V drugem templju se opravi preizkus, da se svetloba in moč nove magnetne podpore definitivno in zavestno utrdi v sistemu,

v tretjem templju je učenec, ki je na ta način prodril in je s tem pridobil delež apostolskega kroga, sprejel pouk in pomoč po svetih zakonih apostolata. In ko je v danem času pridobil novo mojstrstvo nad samim seboj, sme in bo lahko šel služiti Bratstvu pri iskanju in dviganju človeških duš iz življenjskega morja.

Ne želimo vam zamolčati razlage treh svetih zakonih apostolata, da boste lahko pridobili jasen pregled preko celotnega dela, ki se opravi v teh treh templjih. Temu velikemu delu ni v osnovi nobeno trgovanje, ključ za vstop je le notranja sposobnost.

Zato usmerjamo vašo pozornost na zadnje poglavje Janezovega evangelija. Tam beremo, da so se nekateri napredni učenci duhovne šole srečali na obali Tiberijskega morja, to je dialektično morje življenja. Ti učenci razpolagajo s številnimi zmožnostmi in gotovo niso kdorkoli Univerzalni nauk razumejo z možgani in poznajo vse njegove vidike. Kajti deležni so bili osebnega pouka od Jezus Gospoda, ki jim je razodel pot odrešitve. Odrasli so v delu duhovne šole in zdaj v njih spontano nastane potreba, da delo, ki so ga videli in o katerem so slišali, podprejo in razširjajo z osebnim delovanjem. Zato je v njih poleg

njihovega bitja neugasljivo in veliko hrepenenje, da bi bili ribiči ljudi.

Simon Peter pravi: »Grem loviti ribe,« drugi odgovorijo: »Hočemo iti s tabo.« Grejo ven in stopijo na ladjo: organizirajo, zbirajo, govorijo, sklepajo in delajo, toda oni ne lovijo rib! To se takoj pokaže. Na začetku se zdi, da je lovljenje rib uspešno, toda ko se zdani, je jasno, da so vse mreže popolnoma prazne. To je dobra izkušnja za obdarjene in hrepeneče učence, namreč spoznati, da lahko zbirajo le iluzije, če si prizadevajo pri ribarjenju po naravi in tako, da ohranijo svojo jaz – centralnost. Ne dosežejo nobenega rezultata. Kdor še ni izkusil tega, kdor se tega še ne zaveda, kdor tega še ne more sprejeti, se mora še nekaj časa mučiti v temi svoje izkušnje.

Ko je jutranja zarja tu, pride k njim Jezus Gospod in vpraša: »Ali imate kaj za jesti?«

Predstavlajte si, da ste v takem stanju v jutranji zarji razočarani, da pa tega razočaranja nočete sprejeti. Toliko ste si obetali od plena, imeli ste vaje v metanju mreže in ste toliko govorili o prihajajočih rezultatih, da vas jutranja zarja popolnoma uniči. In potem pride vprašanje: »Ali imate kaj za jesti?«

Potem ste lahko iskreni, čeprav zelo razočarani, in rečete: »Čisto nič!« ali pa lahko z mojstrskim smehljajem in razmišljajočimi gestami, z gubanjem čela, rečete: »Pridite, vstopite, tu je dovolj.« Vi pa tega lačnega odpravite z lekcijo ali ga povabite na srečanje.

In vse to tudi na veliko počnete. Tu knjiga, tam brošura ... Hranite lačne z lekcijo ali povabilom na srečanje. Tako dan mine in zgodaj nastopi nova noč zmote na valovih morja življenja.

Tisto, po čemer je lačni hrepenel, je bilo nekaj od iskreče, ogrevajoče, nove magnetne zmožnosti, živa voda ljubezni do bližnjega, magnetna zmožnost Boga v mesu. Toda če nimate česa ponuditi, se vam to ne bo štelo v slabo. To je osnovno dialektično stanje. Ne more biti drugače. To potem tudi povejte, ne skrivajte se potem za lastno zaslepljenost,

nespametno napihnenostjo jaza. Odkrijte samega sebe!

Tu gre za veliki psihološki trenutek v duši učenca, da na vprašanje: »Ali imate kaj za jesti?« lahko odgovori, ne v dvomu, ne v bolnem ponosu ali z užaljeno nedolžnostjo, temveč poln samospoznanja in notranjega veselja: »Čisto nič.« Kdor ta nič sprejme in izpove in je vendarle polno prisoten v najhujšem trpljenju, v strašnem življenju in iskanju človeštva, ta sliši glas: »Vrzite mrežo na desno stran, tako boste kaj ujeli.«

Rezultat? Sto triinpetdeset rib! Morda poznate pojem 153. V svoji skupni vsoti je to število človeštva : devet. To je mreža, ki je popolnoma neosebno povezana z ljudmi, ki pridejo v poštev za to, da najdejo Duhovno šolo.

Kako ta navidezni čudež nastane? V zgodbi piše, da je bil Peter gol. Odvrgel je vse do skrajne meje svojih zmožnosti. Kdor pride do svojega nič in se v skladu s tem ravna, lahko stoji v univerzalni svetlobi nove magnetne podpore. Če ta svetloba priteka v srce in glavo, se lahko razodeneta ljubezenski žar do bližnjega, moč, s katero morajo biti rešeni ljudje iz življenjskega morja. To je pomen števila 153. Kdor je rojen v tej povezavi, sam uživa nebeški kruh in drugim daje od tega.

To skrbno osvetli pogovor med Jezusom in Petrom o treh svetih, neizpodbitnih zakonih apostolata. Z velikim poudarkom vam govorimo o teh zakonih, ne da bi vas že postavili pred nje, temveč da bi vam razložili, da mora vsak učenec zrasti do izpolnitve teh zakonov, in sicer vsak v svojem lastnem tempu. Poleg tega vas želimo spoznati s tem, da mora vsak, ki reče: »Jaz stojim,« paziti, da ne pade!

Prvi sveti zakon nam je v zgodbi opisan takole: »Ker so imeli zdaj hrano,« je rekel Jezus Simonu Petru: »Ali me ljubiš bolj kot tile?« Peter je odgovoril: »Da, Gospod, ti veš, da te imam rad. Jezus je rekel: »Pazi moje ovce!«

Predstavljajte si, da se nahajate v krogu vseh, ki vas ljubijo, sredi

vaših novih prijateljev in prijateljic in s katerimi vas povezuje vse ostalo in potem zazveni glas Gnoze: »Ali me ljubiš bolj kot tile?« Bi potem odgovorili, da vam je pritok blaženosti, ki priteka iz svetišča srca nad vsem, da hočete sprejeti vse s tem povezane posledice in v navalu čustev in vznesenosti tega ne govorite, temveč to stanje temeljito prepoznate v lastnem bitju. Če da, potem ste izpolnili zahteve prvega svetega zakona. To sicer ne pomeni, da se popolnoma poslovite od časa in prostora, od vseh vaših sorodnikov in prijateljev, toda stopili boste v popolnoma novi odnos do njih: v svetu, vendar ne več od tega sveta in da pri tem morebitne posledice ne povzročijo niti enega samega problema. Kdor izpolni ta sveti zakon, je svoje svetišče srca podaril Gnozi in šele takšen lahko lovi ribe iz morja življenja.

Drugič mu je rekel Jezus: »Simon, sin Janeza, ali me ljubiš?« On je odgovoril: »Da, Gospod, ti veš, da te ljubim.« Jezus je rekel: »Pazi moje ovce!« Kandidat je tu postavljen pred drugi sveti zakon. Ne gre le za emocionalni odnos do drugih, ki bi lahko morda bili ovi- ra za veliko delo Bratstva, ampak za pravilno pojmovanje odnosa do svetega dela. Tako kot mora biti srce osvobojeno jaza, tako mora biti svobodno tudi svetišče glave. Čistost hotenja in znanja mora postati absolutno. Volja mora harmonično preiti v voljo Gnoze. Tako mora biti pokazana ljubezen do Gnoze. Kdor se nahaja še v zaslepljenosti samovolje, od časa do časa uniči ljubezensko povezavo z Gnozo, kar povzroči strašen kaos v simpaticusu.

Tretjič mu je rekel Jezus: »Simon, Janezov sin, me ljubiš?« Peter je postal žalosten, ker ga je vprašal tretjič in je rekel: Gospod, ti veš vse, ti veš tudi, da te ljubim. Jezus je rekel: Pazi moje ovce. Ko si bil mlad, si si svoje oblačilo oblekel sam in si šel naokrog, kamor si hotel, toda zdaj boš stegnil svoje roke in nekdo drug te bo oblekel in te vodil, ka- mor nočeš. Potem ko je to rekel, mu je Jezus dejal: »Sledi mi!«

To je tretji svet zakon apostolata. Kdor se srcem in glavo z ne-jazom

posveti Bratstvu, ne bo pod nobenim pogojem šel po poti narave, ampak po poti, po kateri ga vodi Gnoza. Šele zdaj je popoln instrument v rokah bratstva in novi magnetni krogotok simpaticusa izžareva ljubezen do bližnjega, kakor sončna svetloba v temo narave in osvetljuje in ogreva s tem žarom najbolj temne votline. Kdor izpolni tretji zakon, bo izkusil, da ga bo oblekel drugi in poslal tja, kamor on noče.

Navidezno mračno in zloslutno pripomni temu evangelij: »To pa je rekel on, da bi povedal, s katero vrsto smrti bo Peter povelican, dvignjen k Bogu. Se tu Peter posveča smrti? Je tu kandidatu rečeno: Ker tu izpolnjuješ ta zakon, boš sprejel, kar je tam napisano: zasledovanja in mučenja, ujetništvo in grenko, belo smrt.«

Če bi bilo to pravilno, bi bila celotna Kristusova drama v sledenju Kristusa mistično področje trpljenja in skrbi, ki ga uporablja religija. Nasprotno je res! Dialektično življenje je muka in težava, kdor pa sledi poti Kristusa, bo dvignjen nad to neprestano bolečino in gre tja, kjer dialektično življenje ne more nikoli obstajati. Ali ni tako, da vsak kandidat s hojo po poti umre v smrti popolnoma nebožje narave, da v novem magnetnem polju življenja slavi, uresniči Boga.

II–10

Ljubezen (II)

Zdaj želimo govoriti z vami o zadnji stopnji sedmerne poti: Prek ljubezni do bližnjega *ljubezen*. In spet gledamo nekoliko nazaj, da bi se tako spomnili bistva predhodnih poglavij. Tam smo podrobno obravnavali, po kateri poti poteka gnostična svetloba, moč nepremičnega kraljestva, nedialektični magnetni fluid v učencu, ki se za to odpre.

Ključ za pot je vera, povezava atoma duhovne iskre v srcu s popolno svetlobo. Če so ta vrata odprta in nov tok lahko prodre v sistem učenca in tam učinkuje, je učenec dejansko sposoben za pot obnove. Iz tega razloga prvo stopnjo te poti imenujemo »prek vere krepost«. Če je prisotna resnična vera, torej krepost, primernost, potem je tu tudi pripravljenost, da učenec v lastni jaz–centralni naravi postane vse manjši, da lahko neovirano vstopi v njegov sistem nova svetloba.

Če je ustvarjen ta predpogoj, potem lahko kandidat vstopi v drugo stopnjo in v kreposti napreduje do spoznanja. Druga stopnja kaže na elementarno osvoboditev, svetišče glave se odpre za ogenj obnove. S tem se sprejeta krepost razodeva v spoznanju, predokus popolnega vedenja na drugi stopnji resnično nastane. Če je učenec prišel do te točke, se pri njem razvije velik notranji boj, kajti v njem delujeta zdaj dve naravi, dve sili, stara in nova. Gre za to ali bo šel do konca po Janezovi poti »oni drugi mora rasti, jaz pa se manjšati«

Dokazati mora, ali misli z enduro resno. Zato mora na tretji stopnji v tem smislu pokazati samoobvladovanje, ne le nekaj časa in le s skrajnimi napor, temveč fundamentalno. Tako mora na četrti stopnji pokazati popolno stanovitnost, veliko notranjo, trajno zvestobo procesu

milosti, ki se razodeva v njem. Kdor to zmore, kogar se najde zvestega, sprejme peto stopnjo, blaženost v Bogu.

To je vstop novega gnostičnega fluida po desni strani simpaticusa navzdol, s čimer je zdaj lahko postavljena osnova za drugi kačji ogenj. Če ta fundamentalna, bistvena sprememba ne naleti na ovire ali motnje, potem novi ogenj desnega živca simpaticusa prodre prek plexusa sakralisa in se po levem simpaticusu dvigne navzgor in se vrne v svojo izhodiščno točko nad podaljšano hrbtenjačo.

Takoj, ko to pot popolnoma razišče in se novi ognjeni magnetni tok razodeva in zares lahko kroži prek obeh tirov simpaticusa, je novi kačji ogenj, novi jaz, nova zavest rojena in učenec lahko stopi na šesto stopnjo: »Prek blaženosti v Bogu do ljubezni do bližnjega«.

Nova zavest izžareva, se dokazuje, tako kot se je pred tem stari jaz. V svet bo tako pripeljana nova dejavnost, novo ravnanje. To je opazno drugače kot vse delovanje in prizadevanje z dobroto stare nara-ve. Novo ravnanje je spontano, neprisiljeno magično, je sposobno, da najde vse, kar je ujeto in izgubljeno v temi življenja. Če se samo kot tako prepozna, ga magnetno pritegne in sprejme kot v mrežo, ki je stkana iz novih magnetnih silnic.

Tudi če bi bilo vse človeštvo, ki pride za to v poštev, ujeto v to mrežo, bi se izkazala za dovolj močno in se kljub veliki množini rib ne bi raztrgala.

To je skrivnost dela v dobri veri. Če se lovi z mrežo ljubezni do bližnjega, ki je vržena na šesti stopnji, bodo prestali viharje in dan za dnem se bodo neminljivo dvigali na obalo slave polni ulovi.

S takim delovanjem in takim lovljenjem rib potem stopimo na sedmo stopnjo: «Prek ljubezni do bližnjega *ljubezen*.»

Zdaj hočemo preizkusiti, kaj pomeni sedma stopnja in kaj nam ima povedati Drugo Petrovo pismo, iz katerega smo vzeli tekst o sedemkratni poti, ki pravi o sedmi stopnji naslednje: »Torej vam bo v

obilju dan dostop v večno kraljestvo našega Gospoda.« Za to torej gre: za telesno udeležnost v novem življenju, za vstop, za dokončno sprejetje v popolnoma novo življenjsko stanje.

O tem prihajajočem novem življenju vam želimo govoriti, kajti te besede zadevajo vse. Če z resno, močno odločitvijo kujete ključ za krepkost, krepkost za pot, ste deležni procesa, ki vodi v novo življenje. Če ste izpolnili prvo stopnjo povezave z novim življenjskim poljem, potem vas nasilje dialektičnega dogajanja ne more več prizadeti, potem ste že sprejeti v polje sil novega življenja. In kaj več bi si lahko želeli!

V naših zelo nemirnih dneh vam ne želimo predati le nekega nauka in in le pogleda na to, kar bo morda nekoč še mogoče. Govorimo o izredno pomembnih novih kozmičnih silah, ki jih morate sprejeti vi. Odrešitev, ki so jo nekoč obljubili predniki, se lahko v teh dneh ponovno dokaže na vas. Zelo aktualno se morate zaradi tega spomniti na besedilo lepe, stare pesmi:

Kako te naj sprejemem?

Kako te srečam?

Ti, hrepenenje celotnega sveta.

Ti, okras moje duše.

Ne gre za to, da vam mi kažemo, vi pa bi lahko poslušali. Skupaj z Duhovno šolo morate delati pri velikem delu, ki ga smemo uresničiti: pri gradnji novega prihajajočega človeka.

Ni več daleč čas, ko bodo prvi dokazi o tem novem človeku prišli na dan. To bodo ljudje, ki so ohranili besede: »V svetu, toda ne več od tega sveta.« To bo skupina, ki je ne more nihče prešteti. Odtegnila se bo vsemu prepiru in vsemu hrupu dialektične narave in vstopila v večni mir, v mir nepremičnosti, v mir božjega ljudstva. In vsakdo med

njimi bo govoril: »Tu je moje večni mir, tu bom prebival, ker mi je všeč.«

Govorimo vam, da bi ta mir želeli ali bi ga lahko razumeli, da to hrepenenje ne ostane čista fantazija, lepe sanje, temveč da lahko postane resničnost, če le uporabite vse vaše zmožnosti in položite roko na plug v novem revolucionarnem gibanju. Kajti čas je tu!

Kakšno hrepenenje se zahteva od vas? Katero hrepenenje učinkuje tako intenzivno osvobajajoče: to je hrepenenje po odrešitvi, po ozdravitvi.

Kdor želi posvetitev, se mora zavedati, da je bolan, v temelju poškodovan in živi v svetu, ki ne daje nobene možnosti osvoboditve in ga vleče ter obrača s sabo v neskončnem vrtenju kolesa. Kdor želi odrešitev, mora biti pripravljen odstraniti vse vzroke trpljenja, zmote, gona jaza, nagona za preživetje, torej samega sebe. To je hrepenenje po posvetitvi, odrešitvi!

Kdor tako hrepeni, ločen od moči zmote, bo popeljan do jutranje zarje izpolnitve v novi dan. Napredoval bo, kot smo vam podrobno opisali, na sedmerni poti dvakrat rojenih, na poti transfiguracije. Kdor hoče izgubiti samega sebe, bo odkril to pot in končno na sedmi stopnji našel odprt dostop do novega kraljestva.

Ta dostop se bo odprl, kot smo že povedali, z razvojem novega, magnetnega kroženja v simpaticusu, z rojstvom drugega kačjega ognja, novega »jaza«. Novi magnetni krožni tok, novi jaz, zgradi popolnoma novo osebnost. Mikrokozmos si morate predstavljati kot kroglo. V srcu tega mikrokozmosa se stari tempelj samodejno zruši in se naredi popolnoma nov. Poskušali vam bomo razložiti, kako je to mogoče.

Kot veste, je novi živec *simpaticus* sestavljen iz dveh snopov živcev na obeh straneh hrbtenice. Na številnih mestih oba snopa živcev prekinjajo z živčnimi vozli ali gangliji. Živčni vozli so živo rdeča površina,

okrogle zadebelitve v živčni vrvi, ki je sestavljen iz tipično sestavljenih celic in se nahaja med živci ali v živčnih vlaknih.

Iz hrbtenice poteka ravno tako razvejano živčevje. Govorimo o prednji in zadnji veji. Gangliji so povezani neposredno s prednjo vejo ustreznih živcev hrbtenice. Poleg tega ti gangliji posedujejo določeno število pletežev, razvejanih živcev. To so odvodi živcev, ki vzdolž arterij vodijo do skoraj vseh organov in nadzirajo ritem srca in celotnega sistema ožilja.

Če si to lahko predstavljate, ste v položaju, da sprejmete sklepe, ki so toliko bolj ustrezni, kolikor več znanja imate o človeškem telesu.

Ko učenec šeste stopnje sprejme blaženost v Bogu, če se torej v simpaticusu začne novi magnetni krogotok in učenec v njegovem uničevanju samega sebe ostane stanoviten, skrbi živčni fluid stare narave z zadnjo vejo hrbtениčnih živcev za splošno biološko ravnotežje v telesni zgradbi. Živčni tokovi stare narave pa, ki so prej vodili vzdolž spodnje veje v celotno telo, so z gangliji simpaticusa odrezani in novi živčni tok drugega kačjega ognja potem prevzame nalogo stare narave. Posledica je sprememba krvi in živčnega fluida. Spremeni se tudi delovanje vseh svetišč in celotnega sistema žlez z notranjim izločanjem. Tako se tvori popolnoma drugačen sistem silnic, zunanje podobe običajne osebnosti, toda prežarčeno in prežarjeno s popolnoma drugačnimi življenjskimi tokovi, ki izhajajo iz novega izvora zavesti v simpaticusu.

Nastane novi tempelj, trojni tempelj po zavesti, duši in telesu; snovno telo ne kot grobi pojav dialektične narave, temveč po prefinjeni obliki nove narave. Ta prefinjena osebnost nima strukture bitja zrcalne sfere, kajti ta prebiva v delčku stare dialektične osebnosti, katere snovno telo je popolnoma uničeno. Ne, brat in sestra sedme stopnje imata uresničeno popolnoma novo popolno osebnost, vključno s telesno podobo. Za običajnega človeka je ta podoba vidna le takrat, ko

se razodeva skupaj s staro naravo. Takoj pa, ko stare naravne podobe ni treba več ohranjati, preide nova naravna podoba s svojega mesta rojstva v s soncem obsijano kraljestvo večnosti.

V tretjem delu te knjige vam bomo podrobno opisali vrsto in lastnosti nove naravne podobe kot tudi osvoboditev iz plenice, ovoja njenega rojstva in njeno vstajenje iz groba.

V Svetem pismu nam je povedano, da je križano Jezusovo telo položil k počitku v grobnico Jožef iz Arimateje. Jožef iz Arimateje je hierofant novih misterijev in grobna votlina je podobna grobnici Christiana Rosenkreuza, v kateri je najdeno novo, neminljivo telo.

Zdaj prosimo: naj vsi, ki gredo po poti, izpolnijo, dokončajo svojo zlato križevo pot in ponovno na novo rojeni in močni vstanejo iz groba, v novo in posvečeno življenje novega prihajajočega človeka.

Toda zdaj veste, kako lahko napredujete od ljubezni do bližnjega do ljubezni. To je ljubezen, ki se imenuje Bog, Duh in svetloba. Zdaj boste to razumeli tako, kot je to razumel Pavel: »Če bi imel vse« in bi vam manjkala ta ljubezen, to novo življenjsko stanje, »ne bi imeli ničesar in ne bi bili nič.« Ta ljubezen, ki je Bog, ta orlov let duha, je veliki in čudoviti cilj vseh, ki so v tem obratu časov poklicani k svetlobi.

Pri tej ljubezni torej ne gre za besede ali nežno razmišljanje, temveč za osvobajajoče, odrešujoče človekovo delovanje. To delo, h kateremu je poklican tudi najslabotnejši med nami, naj bo vaš začetek in vaš konec, vaše celotno življenje do dneva vaše popolnosti.

Vstopite z nami v veselje novega znanja. Praznuje z nami praznik prihoda novega človeka.

TRETJI DEL

DAROV IN ZMOŽNOSTI
NOVEGA ČLOVEKA

III–1

Avrično ponovno rojstvo

Prišel je čas, da vam predstavimo novega človeka. V prvem in drugem delu te knjige smo vam opisali različne filozofske in v notranjosti človeka prisotne vidike nastajanja novega človeka. V tem času pa, ki je zažarel v sijaju svetle jutranje svetlobe, je prišel dan, ko se bo novi človek pojavil, deloval, obstajal. Če ne spadate k tistim, ki so zapleteni v zemeljske vezi sivega zastora dialektike, lahko gotovo spoznate, kakšne vrste je ta novi notranji človek in njegov ponovni prihod v svetovno zgodovino, ki se je začel v letu 1952.

Kar se je v arijskem časovnem obdobju tisočletja razodevalo prek božjih bratstev, prek odrešilnega dela Ehnatona v Egiptu, prek dela velikih učiteljev Indije, prek Lao-cea na Kitajskem, prek Zaratusstre v kaldejskem kraljestvu, prek Manija na Bližnjem vzhodu, prek delovanja Platona in Pitagore v Grčiji kot tudi prek druidov in delovanja katarov v Zahodni Evropi, se bo v tem temačnem svetovnem redu spet sijoče razodelo.

Dan novega človeka je prišel. Jutranja zarja novega obdobja resničnega božjega ljudstva je predrli oklep dialektike. Veriga sedmih templjev je spet močno, trdno in nepremagljivo začela svoje delo, ki se po pravici lahko imenuje delo popolnega učenčevstva. Obnovitveno delo se je začelo, stopili smo po poteh Renove.

Hoja po poti, v tem posebnem smislu pa pomeni določeno slovo in skupno hojo z nami. Obstajajo učenci, ki iz src in notranjosti popolnoma želijo hoditi z nami. Nekateri pa so še polni dvomov, obstajajo tudi takšni, ki se odzivajo popolnoma odklonilno in kritično. Prizadevali

smo si, da bi vam pomagali, toda vi niste hoteli. Zato je zdaj prišla ura ločitve. Poslavljamo se od vas. Zbogom! Jutranja zarja novega dneva se nahaja kot krona nad potjo, ki smo jo izbrali. Zapuščamo noč in čaka nas druga naloga. Besede, ki jih bomo govorili v prihodnje, veljajo samo za tiste, ki potujejo z nami in to lahko prebudi moč le v njih.

Spomnili se boste: moč gnostične obnove, ki se jo lahko sprejme z atomom duhovne iskre, žari končno – po dolgi poti, o kateri smo vedno podrobno govorili – iz dvigajočega se levega snopa živcev simpatikusa. Če se ta polnost izžarevanja razodeva, je to dokaz za to, da se je srce mikrokozmosa srečalo z naravnim, smrtnim telesom. Ustvarilo je novi magnetni krogotok. To posebno rojstvo se nanaša na kroženje čistih gnostičnih moči v telesu stare narave razvoj novega živčnega toka. Posledica je, tako smo rekli, da se spremenita tako kri kot tudi živčni fluid. Spremenijo se učinkovanja svetišča glave, srca in medenice in sistem žlez z notranjim izločanjem. Na zunaj gledano je to popolnoma običajna oseba, toda v njej se postopoma tvori popolnoma drugačen sistem silnic moči. Staro osebnost prežarjajo in prežemajo popolnoma drugačni življenjski tokovi, ki izhajajo iz nove zavesti v simpatikusu.

Nastane trojni tempelj po zavesti, duši in telesu. To ni snovno telo kot groba podoba dialektične narave, temveč prefinjena podoba nove narave, poveščana (uresničena nova) osebnost, ki vključuje tudi snovno telesno podobo. S to novo podobo mora iti kandidat »Gospodu naproti v oblake neba«.

Potovanje, ki smo ga zdaj začeli, se nanaša med drugim na gradnjo tega novega telesa, arhe, nebeške ladje, ki je nujna, da dosežemo svoj cilj. Jasno je, da moramo zdaj podrobno govoriti o tem in raziskati, kakšen obseg mora imeti naše vozilo, iz katerega materiala mora biti sestavljeno, in s katerimi orodji bomo uspešni. Vsak naš sopotnik bo razumel, da mora biti najprej narejena delavnica, mesto, na katerem se

kladivo, kotomer in meter nemoteno uporabljajo, kjer mora biti postavljen prostor za gradnjo ladje za splavitev, tako da se nebeška ladja brez nezgod lahko zaupa življenju nove, popolne duše.

Kaj je lahko delovno mesto drugega kot središče našega mikrokozmosa, našega telesa, naše snovne podobe? Kot veste, je snovna podoba nebožja in je nastala iz smrtne narave. Zato morajo biti uničeni predvsem jedro te podobe in njeni osnovni principi. Zato smo na podlagi navedb iz Drugega Petrovega pisma tako podrobno govorili o sedmih predpogojih za pot. Šele ko izpolnite teh sedem pogojev, je vaše delovno mesto pripravljeno, šele potem lahko gradite.

Najprej se mora preko simpatikusa vzpostaviti novi magnetni krožni tok. Tega za bitje z duhovno iskro absolutno ni težko doseči. Kdor se v popolni samopredaji podari poti in sprejeme posledice, nedvomno svojo delavnico pripravi za novo gradnjo. Dokaz za to »pripravljenost« se kaže v novem fluidu simpatikusa. Ta fluid je temelj, kamen, s katerim je treba graditi. To je vzvišeno zdravilo, življenjski eliksir mitov, »sezam odpri se« iz pravljič. To je plamen izpolnjenega sedmega pogoja, svetloba božje ljubezni. Le s to ljubeznijo se delo lahko začne in izvrši.

Dobro morate razumeti, da nima smisla in je celo napačno sentimentalno govoriti o božji ljubezni in ji posvečati verze. Kdor o tem govori, mora to povedati z dejanji, z resnično konkretno gradnjo. To se zahteva od njega. Kar se v univerzalnem nauku imenuje ljubezen, je prasubstanca božjega plamena, svetovna duša. Če svetloba tega plamena gori v novem magnetnem krožnem toku, postane kandidat – po Pavlovih besedah – sposoben »s to ljubeznijo prekrivati množico grehov«. Najprej vam želimo povedati, kaj s temi besedami mislita Pavel in Peter.

V svojem znamenitem Prvem pismu Korintčanom (13) Pavel pravi, da človek, ki diha v prasubstanci božjega plamena, stoji na poti, ki

vodi k osvoboditvi. Kdor usmeri svojo pozornost kot visoko kultivirane entitete, ki dovršeno obvladajo, govorijo in pišejo jezik umetnosti ter retorike (kar bi po pravici lahko imenovali najvišji dosežek) in tudi kdor se na področju magije in intelektualno najvišje dvigne, kdor obvlada znanost prerokovanja, je podoben »zvenečim cimbalam«, je popolnoma nič, ker ne poseduje prasustance božjega plamena.

Potem navaja Pavel možnosti, ki se razodenejo vsakemu učencu takoj, ko je deležen te čudovitosti. Pravi: »Ljubezen prekrije vse stvari, ne računa slabega«. Enak smisel najdemo tudi v Petrovih besedah: »Kajti ljubezen prekrije tudi množico grehov.«

Če bi od ljudi pričakovali razlago teh besed, potem bi vam pokazali na novo moralo in etično obnašanja, ki ga navidezno zahtevata tako Pavel kot tudi Peter. Nedvomno boste slišali mistične izlive in vsi bi pri tem mislili na najvišje norme ljubezni v tej naravi, na samopožrtvovalno in spravno delovanje ljudi, ki so se na tem področju še posebno izkazali.

Toda vam je znano, da apostola, ki sta bila tu citirana, s svojimi besedami nista mislila niti najmanj na ta najvišja dialektična izražanja občutkov? Ravno tako kot mi sta videla to običajno izražanje ljubezni kot lepo, plemenito in koristno, kot balzam za razklano dušo. Toda Prvo pismo Korintčanom (13) zelo poudarjeno misli na nekaj čisto drugega, kot domnevajo. Razumeti morate resnično naravo teh stvari, da bi lahko popolnoma došli tako v mislih kot tudi pri udejanjanju aktualno učenčevstvo. Hkrati boste potem razumeli, kaj Pavel v ostalih odlomkih pisma Korintčanom misli z darovi jezika in prerokovanja.

Morda vam je znano, da v tem svetu obstajajo številna t. i. »jezikovna gibanja«, duhovnih in apostolskih skupnosti, ki domnevno izvajajo te darove.

Izredno tragično in očitno je, da je to iskanje deset tisoče pognalo v spiritistična, negativna in mediumistična delovanja. Vzrok tega zla

je neznanje, dejstvo, da so vsi ti ljudje postali plen bratstev zrcalne sfere, ki sveto življenje imitirajo z nameni, ki jih lahko prepoznamo in spregledamo.

Če pa teh namenov ne morete videti sami, naj vam povemo, da so dela, o katerih govori Pavel, v resnični duhovni šoli zelo aktualna. So prvi znak, so prvi dokazi za nastanek novega človeka. Če pa ta znamenja izkrivljeno dialektično negativno imitirajo, dopustijo celi vrsti resnih učencev zaiti v puščavo. Ta intenzivna zarota, ki poteka v zadnjem stoletju, se nahaja tik pred razkritjem. Celotnemu svetu bodo postali znani darovi in lastnosti novega človeka ne le filozofsko, temveč tudi praktično, in sicer tako, da bo nastal med imitacijo in resničnostjo nepremostljiv prepad.

Kot posledica tega se bodo številni, zavedeni v zmoto, obrnili, da bi spet našli izgubljeno sled in šli z nami od moči do moči, od sijaja do sijaja. Tako bo dokazano, da je Gnoza resnično prišla.

Če je učenec izpolnil teh sedem pogojev za pot, je deležen Gnoze v organskem, resničnem smislu in je tako dejaven, potem novi magnetni krožni tok v simpatikusu prekrije novo izžarevanje. Izžarevanje, ki izhaja iz simpatikusa, obda učenčevo celotno bitje: osebnost, dihalno polje, avrično bitje kot tudi magnetno polje. Ta »oblak Gospoda« obda kandidata z njegovim celotnim mikrozmosom kot plašč, kar ima neverjetne posledice.

Iz istega ozdravljajočega in posvečujočega duha obnove se razvije veliko raznoterih darov in novih lastnosti. Vse magnetne točke v avričnem bitju, ki so popolnoma naravnane na dialektično življenje in njegove eone, v plašču božje ljubezni procesno ugasnejo in prižgejo se nove svetlobe. Tako izžarevanje ljubezni praktično »prekrije množico grehov«.

Ta proces božje ljubezni ugasne karmo. Ne pokriva je torej le v negativnem smislu, pri čemer bi karma še obstajala, temveč jo popolnoma

nadomesti. Beseda za »pokriti« se lahko tudi nadomesti. Prvotno prevajalci Svetega pisma niso mogli razumeti, da lahko ljubezen grehe »nadomesti«, zato so jo prevedli z besedo »pokriti«, kajti to so lahko razumeli. V svetlobi doslej povedanega bo, tako upamo, vendar razumljen božji smisel te besede: magnetni sistem avričnega bitja bo zajel ta božji plamen, dialektični firmament bo ugasnjen in tvori se nov firmament. Pod tem novim nebom se bo, se mora razodeti nova mikrokozmična zemlja, transfigurirana osebnost. Prvi znak tega so številni novi darovi in zmožnosti: znamenje prihajajočega novega človeka.

Zdaj želimo o tem podrobno govoriti in vam svetujemo, da naštudirate 12., 13. in 15. poglavje Prvega pisma Korintčanom. Tvorijo osnovo za naše nadaljnje razlage.

III–2

Posledice avričnega ponovnega rojstva

Podrobno smo vam razložili, kako božji plamen Gnoze v avričnem bitju kandidata ugasne vse magnetne točke dialektičnega firmamenta in kako ljubezenski plamen procesno tvori novo nebo, da se končno osvobodijo možnosti, da nastane nova zemlja, povzdignjena, poveljčana, nova uresničena osebnost.

Preden na tej osnovi nadaljujemo svojo razlago, si morate situacijo dobro predstavljati. Prek inteligentne pripravljenosti popolnoma žrtvujočega se jaz–bitja je Gnoza s pomočjo praatoma prodrla v osebnost in v oba kanala simpatikusa, s čimer je nastal drugi kačji ogenj, drugo jaz bitje, druga zavest. Kandidat se potem popolnoma zaveda svojega dvojnega stanja, svoje dvojne narave.

Potem pridobi dokaz za to dvojno zavest – kot lahko razumemo iz globokega smisla Prologa Janezovega evangelija. Tisti kandidat, ki je na svoji poti prispel do obnove, do te točke, je enak Janezu. Postal je čisto poseben človek, od Boga zaobjet človek, toda gotovo ni še v Bogu rojeni človek. Zato pravi: »Jaz moram miniti in on, drugi, nova narava v meni mora rasti. On, ki pride za mano, je bil pred menoj.«

Če učenec, ki je dosegel to stanje življenja, dejansko živi iz tako izoblikovanega principa Janeza, se razvije iz novega kačjega ognja izhajajoča moč izžarevanja, ki se razširi prek celotnega polja razodevanja, prekrije avrični firmament in postopoma v njem ugasne magnetne točke. Nasprotno pa bodo druge, pred tem latentne svetlobe, ki se lahko odzovejo na močnejšo elektromagnetno silo, zdaj potisnjene v delovanje. Razvije se torej novo rojstvo, prepород, avrično novo rojstvo,

ki je osnovni temelj za vsako spremembo osebnosti.

O avričnem novem rojstvu nam pripovedujejo številni miti. Celotna svetovna zgodovina govori o tem. Lahko vam usmerimo pozornost le na Mateja (44). Kozmična revolucija namreč nima le splošnega vidika, razumeti jo moramo popolnoma osebno. Če hoče nek mikrokozmos svojo pot do novega rojstva neovirano nadaljevati, potem je pravkar omenjena kozmična revolucija brezpogojno nujna.

Vi veste, kako zelo je zunanje življenje povezano z notranjim. Če je notranje življenje ljudstev površinsko, materialistično, raztrgano in demonsko, si ustvarjajo zunanje predpogoje, ki se popolnoma skladajo s tem. Potem se s tem popolnoma uskladijo vsa naravna kraljestva in celo običajni kozmični firmament ustvarja s tem skladne vplive.

Stara skrivna znanost je to vedno oznanjala, sodobna naravoslovna znanost pa lahko to staro skrivnost dokaže in osvetli. Gre za vprašanje elektromagnetnih pogojev, ki se ustvarijo kolektivno in se nujno nadaljujejo in razodevajo kot slepa usoda. Če to uvidite, razumete tudi, kaj lahko ustvari relativno majhna skupina, ki je razširjena prek vsega sveta.

Če mi in drugi ljudje z novo življenjsko usmerjenostjo v Gnozi vzpostavimo kozmično spremembo in preidemo popolnoma vanjo, neizogibno priključimo tudi kozmične magnetne moči, ki uničijo sovražna, degenerativna žarčenja. Tako naš novi mikrokozmični firmament hkrati ustvari celotno človeštvo zajemajočo splošno spremembo. Kakšne posledice ima to za množico, je njihova stvar.

Zato so vidci in preroki vseh časov svarili, ko se je bližala takšna kriza. Z naravno znanstvenimi vidiki se da že vnaprej ugotoviti časovno obdobje, ko bodo nastopile posledice. Zato lahko sodobna duhovna šola s svojo sedmerno razširitvijo prek vsega sveta, s tako pozitivnostjo govori o teh stvareh. Govorimo, ker vemo. Če greste po poti, boste ravno tako vedeli.

Predpostavljamo, da vam je zdaj jasno, kaj pomeni avrično novo rojstvo. Če to rojstvo izostane, potem vaš razvoj ne more prekoračiti določene meje in se mora v svojem poteku v skladu z dialektično naravo spet vrniti v izhodiščno točko.

Osnovne magnetne značilnosti vašega avričnega bitja skupaj tvorijo vaš življenjski načrt, vašo življenjsko pesem. Magnetne silnice, ki iz teh točk žarijo v vašo osebnost, vas trdno držijo v svojem oprijemu. Ne morete narediti niti koraka ven iz tega. Iz vašega avričnega firmamenta govorijo vsi vaši predniki, vsa minula razodevanja vašega mikrokozmosa, celotna preteklost, celotna karma.

Zato morate vse magnetne silnice, ki zdaj izhajajo iz izvora vašega avričnega bitja, uničiti, »ugasniti«. To je globoki smisel izreka »Odpusti nam naše grehe, kot tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom.« V drugem kačjem ognju izžarevajoči božji plamen deluje uničujoče, toda možnost za to mora ustvariti kandidat sam.

Če so potem v avričnem firmamentu prižgane še druge svetlobe in na ta način začnejo izžarevati proti osebnosti druge svetlobe, se mora osebnost na to odzvati. Ne more drugače. Hkrati jo bo gnalo v drugo smer, kajti nastane novo elektromagnetno polje izžarevanja, zazveni nova življenjska pesem. Ko nas dosežejo žarki nove jutranje svetlobe, nastopi nov dan, prvi dan velikega procesa preobrata, spremembe sebstva. V svetlobi tega prvega dneva se zdaj razodene logična vrsta novih darov in moči, ki so omenjene v Prvem pismu Korintčanom. Naš namen je obravnavati te darove in zmožnosti, pri čemer pripominjamo, da vrstni red teh pojasnil ne poteka tako, kot se izraža pri učencu, ki gre po poti.

Najprej vam želimo govoriti o daru zdravljenja. Če je kaj spodbudilo fantazijo človeštva in jo še vznemirja, je to gotovo ta dar. Vsak človek je po naravi zelo bolan. Večina ljudi v času svojega življenja oboleva za različnimi boleznimi in pri večini končna bolezen povzroči

smrt. Jasno je torej, da smo zelo zainteresirani za dobro zdravljenje kot tudi za prisotnost čim več izučenih, izurjenih zdravnikov.

Kjer zdravljenje ni uspešno in ker se nahaja pred nemogočo nalogo, obstaja zelo veliko zanimanje za številne mazače in nenavadne prakse zdravilcev ter številnih nepoklicanih. Če bi si vzeli čas in bi se potrudili, bi lahko našli in zbrali neizmerno velik zaklad literature o zdravilnih metodah in načinih zdravljenja iz vseh stoletij.

Od časa do časa naletimo na stare doze, prah se nekoliko odstrani in ta ali ona bistra glava zdaj ugotovi novost pod soncem? Toda to je že vse bilo tukaj v stoletjih pred nami. Kabiri so prinesli zdravljenje z rastlinami egipčanskih duhovnikov. In kot veste, ima ta rastlinska metoda tudi v naših dneh spet veliko uspeha.

Umetnost zdravilstva ima seveda vedno tudi religiozni značaj. Duhovniki so se vedno hoteli imenovati zdravilci, tako je bilo nekoč in je tudi danes. Bolnikom želijo na čudežen način pomagati z vzvišenimi svetimi podobami. Ali Jezus ni bil zdravilec? Ali apostoli niso zdravili čudežno hitro? Njihovi pacienti so bili neposredno po njihovi ozdravitvi tako močni, da so vzeli svojo posteljo in z vsem svojim imetjem na hrbtu zapustili bolnico. Takšne zgodbe delujejo hipnotično in navdihujejo celotni religiozni svet. Če Pavel potem govori o »daru zdravljenja«, preprosto ni več nobenega zadržka. Kot tok, ki s hriba drvi navzdol, preplavljajo religiozni zdravilci svet do današnjega dneva. Ko usmerijo pozornost nase, pritekajo nenehno skupaj interese in religiozni tisk daje temu dogajanju velik pomen.

Pri preizkusu kaže religiozno zdravilstvo tri vidike: duhovnega, moralnega in telesnega. Predvsem po velikih katastrofah in vojnah se ti trije vidiki še posebno uveljavljajo. V Nemčiji je npr. po 2. svetovni vojni prišlo do čedalje bolj razširjene molitve za zdravje, to gibanje se je razširilo še na druge dežele. Ta molitev za zdravje ni v bistvu nič drugega kot religiozno polaganje rok. Tudi polaganje rok, o katerem

govori Sveto pismo, je vedno zaposlovalo fantazijo ljudi. V mladih letih smo opazovali take molivce za zdravje, kot tudi izvajalce polaganja rok, ki so bili pogosto zelo uspešni.

Molitev za zdravje izhaja iz mišljenja, da je bolezen posledica človeških grehov, kar je resnično pravilno. Toda pri tem se pozabi, da je nepopolno in grešno obstoječe življenje. Rečeno je: »Ker je tako, zato lahko te bolezni odvezamemo ali nevtraliziramo s pobožnostjo, molitvijo in spravo. To celo ni tako neumno, če pomislite, kaj molivci za zdravje razumejo s spravo. Odkrijete, da so sicer dobro slišali zvozne, toda ne vedo, kje visijo. Potem veste, da se njihov proces sprave nahaja na horizontalni ravni, da se njihova pobožnost nanaša le na konflikte v dialektični osebnosti, ki jih povzročajo zakoni dvojnosti dobrega in zlega. Namen molitve je le razvozlati in razrešiti to zmedo konfliktov v osebnosti.

Potem ostane še vprašanje: »Kako je mogoče, da ljudje z molitvijo za zdravje dejansko ozdravijo?« Vprašamo vas: »Kako je mogoče, da se nekdo, ki ga boli glava, s tabletami reši svoje bolečine?«

Obstaja le mala razlika med učinkovanjem produktov industrije zdravil in molitvami za zdravje in polaganjem rok. Z zdravili v krvi se iz vašega sistema izrine magnetna motnja, vaš glavobol izgine. Če pa ne vzamete kakih drugih sredstev, npr. dietne in druge vrste, se bo bolečina spet vrnila. Pravi vzrok pravzaprav ni bil resnično odpravljen!

Mislite npr. na hromo nogo. Hromost je nastala zaradi izpada dela živčnega sistema noge. Magnetni fluid se v tem ne more več razodevati. Če motnja ni zastarala in živčni sistem še ni poškodovan, zakalciniran, se lahko pacientu včasih pomaga z molitvijo za zdravje. Spravi se ga v stanje naravno religiozne ekstaze. V tem stanju bo »spravljen«, torej povezan z določeno vibracijo določene zrcalne sfere. Ta vibracija presega vibracijo dotičnega pacienta. Molivec za zdravje v tem času predstavlja medij, ki je povezan s skupinami zrcalne sfere, na ta način

bo – prek medija – hroma noga naelektrena, magnetizirana. Če je do-
tični pacient v eksaltiranem religioznem in s tem zasenčenem stanju,
bo hroma noga popolnoma ali deloma ozdravela. Cena pa, ki jo mora
plačati za to, je stalna povezava z onostranstvom in njenimi tako ime-
novanimi zdravilci. Postal bo žrtev dialektičnih naravnih sil in najbolj
dramatično je, da takšen človek vsak dan hvali Boga za čudovito izka-
zano milost. On lahko zdaj teče, toda za kakšno ceno!

Kdor ta ravnanja vidi kot nenavadna, mora kdaj pomisliti na me-
tode običajne psihiatrije. Psihiatri najprej zahtevajo in ustvarijo sim-
patično povezavo med zdravnikom in pacientom, torej pomiritev,
spravo. Če je ta sprava, ta skrajno nezaželeno povezava vzpostavljena,
potem lahko zdravnik svoje paciente upravlja, kot se mu zljubi.

Zdaj vas bo, tako upamo, globoko preželo dejstvo, da daro-
vi zdravljenja, o katerih govori Pavel v Prvem pismu Korintčanom,
ne morejo biti povezani s temi praktikami. Ta dar zdravljenja nima
ničesar opraviti z molitvijo za zdravje in polaganjem rok. Nima nič
skupnega s psihološkim vplivanjem eksperimentalnega zdravnika ali
mazača. Ni povezano z religioznim zdravilstvom in njegovimi tremi
vidiki. Zato se je Duhovna šola v vseh teh letih distancirala od vseh
mazačev in okultnih zdravilnih praktikov, ki temeljijo na omenjenih
magnetnih zakonih. To bo počela tudi v prihodnje.

Kaj je torej moč, zmožnost, dar zdravljenja, o katerem govori Pavel?

III–3

Dar zdravljenja

V Prvem pismu Korintčanom navaja Pavel število zmožnosti, ki so podarjene novemu človeku: množico raznovrstnih darov milosti, različne službe in različno učinkovanje moči, ki nastanejo po dotiku Svetega Duha. V 12. poglavju obstaja podrobnejša razlaga teh darov milosti, kot so: modrost, razum, vera, zdravljenje, obvladovanje moči, preroštvo, dar razlikovanja duhov, govorjenje v drugih jezikih in končno razodevanja teh posebnih jezikov.

V povezavi z razvojnimi procesi teh novih zmožnosti v kandidatu in njegovega stanja življenja v tem procesu je določeno mesto kandidata za njegovo služenje pri velikem delu. Pavel navaja tri službe: prvič – službo apostolata, drugič – službo preroštva, tretjič – službo poučevanja. Med tri službe so razdeljene posamezne naloge: izražanje moči, sposobnost zdravljenja, sposobnost pomoči, sposobnost za vodenje, govorjenje v jezikih. Po Pavlovi razlagi obstaja torej devet zmožnosti, tri službe in pet nalog, ki vse spadajo v ta razvoj, to so značilnosti nastalega novega človeka.

Preden začnemo z razlago te teme, kažemo na to, da je to smiselno le takrat in je popolnoma brez nevarnosti le takrat, če si notranje prizadevate, da greste po poti in v skladu z vašo stopnjo življenja ustrezate zahtevam poti. Dejstvo, da te stvari morajo biti razkrite, nas po eni strani osrečuje, ker dokazuje, da je nastopil predvečer velikih dogajanj človeštva, po drugi strani pa nalagajo ti pogovori na naša ramena veliko odgovornost.

Zato ponavljamo in poudarjamo, da lahko nekaznovano vsem tem

stvarem podarite pozornost pod pogojem, da je v osnovi vaše orientacije trdna odločitev – v skladu z vašim stanjem – da greste po poti. Če bi se za vse nove znake novega človeka le zanimali, ne da bi hkrati v svoji notranjosti tega iskali in si za to prizadevali, postavite v vaše sebstvo napačne poudarke. Če za znake pokažete le zanimanje, zani-kate pa pot, ki vodi tja, boste razvili le imitacijo in posledično boste šli po okultni poti, ki je popolnoma negativne vrste. Močno zasenčenje zrcalne sfere bi bilo potem nedvomno posledica in poleg tega bi se izteklo vse v močni naravno religiozni zmoti in v njeni bedi.

Predvsem morate zdaj razumeti, da zadolžitve in naloge, ki so zna-ki, dokazi za nastanek novega človeka nikoli in v nobenem pogledu ne morejo služiti dialektičnemu naravnemu redu in človeštvu, ki služi samo temu redu. Samoumevno je, da je v osnovi razvoja teh moči, znamenj novega človeka novo magnetno izžarevanje. Če naj se nove zmožnosti razvijajo, potem jih morajo nositi in gnati naprej sile božje narave, moči Gnoze, torej sile nedialektičnega elektromagnetnega po-lja izžarevanja. Te sile torej izvirajo iz druge narave in ker tej naravi ne more koristiti, je jasno, da se jih tudi ne morejo uporabiti v tem svetu, ko se kot zmožnosti razodevajo v učencu.

Če Jezus Gospod reče »Moje kraljestvo ni od tega sveta«, bi mor-da lahko mislili, da to pomeni le odklonitev, da pa bi bila brat ali sestra Gnoze, ki bi si zato prizadevala, vendarle s to ali ono zmožnostjo mor-da koristna na horizontalnem nivoju. Toda to je izključeno.

Besede »moje kraljestvo ni od tega sveta« ne pomenijo, da no-čemo, da ne bi hoteli, temveč pomeni temeljno nezmožnost, ne-moč. Zato vam moramo že zdaj povedati, da ni mogoče, da bi darovi zdravljenja, kot jih uči Duhovna šola, lahko bili koristni za eno samo dialektično terapijo. Dodati pa moramo, da ta dar nedvomno lahko dobro vpliva na vaše telesne lastnosti, če se vaša celotna osebnost na-haja na poti. Če ste v vaši stopnji bivanja na poti vaše bitje odprli za

nova magnetna žarčenja in ste deležni tega novega elektromagnetnega polja žarčenja, se te moči dotikajo tudi vaše osebnosti za dobro vašega snovnega telesa.

Možno je, da boste zaradi pravkar omenjenih zadržkov začuden. Če pa darove novega človeka raziščete in o njih razmislite z odprtim srcem, boste brez besed od hvaležnosti in notranje radostni. Izkušali boste Kristusove besede: »Če greste eno miljo z menoj, bom jaz šel dve milj z vami.« Službe, zmožnosti in naloge imajo namen služiti, pomagati učencu, ga nositi in ga učiti od prvega do zadnjega koraka. Ta v praksi duhovne šole zelo aktualna pomoč je tako absolutna, tako dinamična, tako obsežna, da nikogar ni treba biti niti malo strah. Vsako razglabljanje o vašem morebitnem uspehu na poti je nepotrebno. Kdor se ustavi pri tem, je nedvomno jaz–centralen in s tem dokazuje, da je še vezan na staro življenje in je zdaj nejevoljen, ker ne more dojeti novega življenja hkrati s starim življenjem.

Kdor želi novo življenje, mora predati staro življenje. Vsako izkušnjo na poti, katere koli vrste je, se lahko premaga s slave polno, bogato pomočjo bratov in sester. Pomislite npr. na 91. psalm:

*Zlo te ne zadene,
nadloga se ne približa tvojemu šotoru.,
zakaj svojim angelom je zate zapovedal,
naj te varujejo
na vseh tvojih potih,
da z nogo ob kamen ne zadeneš.*

Pogosto mislijo, da je pot samouresničitve težka pot v samoto, kar je popolnoma napačno. To je ena plat. Da poteka pot v samoti, so nekateri kot Krišnamurti postavili zaradi tega, ker so izkusili, da se mnogi na negativen način vežejo na avtoriteto na horizontalni ravni. Te avtoritete

pa same ne izpolnjujejo niti elementarnih zahtev resničnega življenja.

Če ste popolnoma v samouresničevanju in spontano hodite po poti, ne da bi upoštevali rezultat, ne da bi bili zaskrbljeni zaradi posledic in težav, se popolnoma odprete za pomoč vseh tistih, ki so sprejeti v krog Gnoze. Od njih in prek njih pritekajo moči, zmožnosti, službe in naloge.

Besede iz Govora na gori, ki vam bodo znane, pravijo: »Prizadevajte si najprej za božje kraljestvo in njegovo pravičnost, tako vam bo vse ostalo pridano.« Kdor s hojo po poti dokaže, da resnično išče božje kraljestvo, bo izkusil, da mu pripada celotni spekter gnostične svetlobe z vsemi njenimi različnimi izžarevanji. Najprej se transformira prek tretjega, kot bomo še razložili. Nato pa poteka neposredno in popolnoma iz prve roke, kar je v korist celotnemu mikrokozmičnemu sistemu, torej tudi snovnemu telesu.

Razumljeno po tej naravi je vaš mikrokozmos bolan, zato morate slediti poti posvetitve. Biti posvečen, pomeni ozdraveti, biti zdrav, odrešen! O tej posvetitvi, ozdravitvi, odrešitvi in njeni uporabi hočemo govoriti. Kdor gre po poti, stopi na križevo pot, pot do večne, absolutne ozdravitve, odrešitev. In on sprejme moč po križu.

III–4

Naloge – pet tokov odrešitve

Dobro morate razumeti, zakaj govorimo o daru zdravljenja, celjenje. Obstaja sedmerno bratstvo in sedemkrat sedmerno polje žarčenja, ki se razvija okrog sedmih svetovnih žarišč (točk izžarevanja). Novi nebeški obok je razpet, oblikovano je čisto novo elektromagnetno polje. Išočemu človeštvu se je razodela veličastna nova možnost. To je razodetje Svetega Duha, univerzalne Gnoze, s tem, kot je rečeno v Rimljanih(8), postane možno razodevanje cerkve Boga. To je izpolnitev, kot je opisana v *Confessiu fraternitatis*: »Tako moramo mi, vam smrtnikom nekaj razložiti, namreč, da je Bog sklenil temu svetu, ki bo nedolgo zatem propadel, vrniti modrost, svetlobo in sijaj, ki jo je z Adamom dal izgnati iz raja, da bi ljudem omilil trpljenje.«

To polje napetosti resnice, svetlobe in veličine se širi nad našimi deželami, toda nikakor ni tako, da je tega deležen vsak smrtnik. To je izključeno, ker mikrokozmični sistem dialektičnega človeštva ustreza čisto drugačnemu polju napetosti. Zato je nujno, da gre človek po drugi življenjski poti, sprejme druge postopke, da bi se s tem njegov celotni mikrokozmični sistem odprl za dotik sedmernega Svetega duhovnega polja. Komur to uspe, ta je postal poseben človek, kajti od te ure dalje govorita v njem dve naravi: običajna, dialektična narava, in nekaj od nove narave, ki se začne razodevati, in sicer z neizmerno velikimi posledicami.

Če pa ste še popolnoma iz stare narave, bo med vami in poljem napetosti Svetega Duha nastal velik prepad. Če posamezniki stopijo v stanje, v katerem govorita v njem obe naravi, je hkrati narejen most.

Potem se lahko Sveti Duh prek posameznikov, ki skupaj tvorijo most, na poseben način poveže z vsemi, čeprav ne takoj.

Takoj ko milostni darovi Svetega Duha pritekajo v nekega človeka, ker je svoje bitje, svoje svetišče srca odprl za Gnozo, nastane v tem človeku določeno učinkovanje »različni vplivi določenih darov, sil«, kot to pove Pavel v Prvem pismu Korintčanom (12). Od te ure dalje je človek pripravljen za različne službe. Z močmi, ki se jih ne da razložiti iz te narave, potem »lahko dela«. Zakaj on to lahko? Ker še ni čisto od nove narave, temveč le z enim delom svojega bitja. Če bi bil eden od nas iz popolnoma nove narave, bi zelo kmalu z njim izgubili stik, ker se oba svetova, obeh narav ne moreta zadržati druga v drugi. Ne moreta delovati skupaj, eno kraljestvo ni od te narave.

Če se nekega človeka v njegovem bitju dotakne moč univerzalnega kraljestva, nastane, čeprav le začasno, stanje dveh narav. Toda prek tega posebnega stanja takega človeka, ki hkrati opravlja funkcijo mostu, se lahko izkusi nekaj od svete čistosti izvornega življenja. Z enim delom svojega bitja je to človek iz nove narave, z drugim delom je iz naše narave. Lahko pove, kar se ga notranje dotika, in se nam s tem, kar je občutil, nekoliko približa. Čeprav se svetloba, ki mu je tako podarjena, niti zdaleč ne more primerjati z resničnostjo samo, je to vendarle svetloba v temi njegovega življenja. Če ste resnični iskalec in hrepenite po odrešitvi iz dialektičnega trpljenja, je zagotovo, da se vam bo s to, z ničimer primerljivo svetlobo, ki izžareva s človeškimi glavami, človeškimi srci in človeškimi rokami nekoliko pomagalo. Na to se med drugim nanaša dar zdravljenja.

Učenec, ki je povezan z gnozo, vstopi v razvojno stanje, kjer pridobi, razvije različne moči. S tem lahko konkretno pomaga tistim bitjem, ki še tavajo v temi naokrog, toda hrepenijo po svetlobi. To je pomoč, ki se dotika vseh vidikov mikrokozmosa, tako da se lahko resnično govori o daru zdravljenja.

Ta dar pa ima še en drug vidik. Če vedno več ljudi poseduje ta dar in delujejo v treh službah, apostolatu, preroštvu in poučevanju, se bo osvobodilo čedalje več gnostične moči, ki se lahko uporabi v dialektičnem polju. Če vzamete stekleno lečo in z njeno pomočjo sprejmete in koncentrirate žarke gnoze, lahko prižgete ogenj. Velika, znatna razlika je, če razvije in uporabi ta dar en človek ali pa npr. na stotine ljudi. Tudi duhovna šola si prizadeva za to, da ustvari skupino ljudi, ki jih je resnično zajela obnova in spontano brez vsakega domišljanja in razkazovanja z močjo svojega bitja, ki se ga je dotaknila gnoza, razvijejo in izžarevajo moč, da se bodo pokazali neverjetni rezultati.

Pavel to v svojem Pismu Rimljanom imenuje »razodetje božjih otrok«. Tam pravi: » ... kajti vse stvarstvo čaka na razodetje božjih otrok, ker je stvarstvo podvrženo nečimrnosti.« Stvor je v tej naravi ujet in zdaj čaka stvarstvo na razodetje božjih otrok, da bi se od spodaj navzgor, v tem nesvetem bivanju v tej naravi od spodaj lahko razplamtel Sveti Duh.

Iz takšne skupine služabnikov in služabnic, ki so postali božje ljudstvo, žari transformirani Sveti Duh v petih, jasno zaznavnih tokovih. To je pet nalog, ki smo jih že omenili, omenjene so v Prvem pismu Korintčanom (2): izražanje moči, sposobnosti zdravljenja, sposobnost za pomoč, sposobnost za vodenje in dar govorjenja jezikov.

Če je človek s pomočjo Gnoze osvobojen, izhajajo iz njega moči, kajti če se atoma duhovne iskre, dragocenega dragulja na vrhu desne srčne komore dotakne žarek gnostičnega sonca, se to žarčenje odbije, odzrcali. Ta proces odboja Pavel imenuje »izražanje, razodevanje moči«. Takoj ko človek izkusi omenjeni dotik Gnoze, v istem trenutku zažarijo moči, spontano, neodvisno od njegove volje. Kot same po sebi izhajajo iz njega. To ni njegova moč, temveč učinkovanje božjega sonca, samodejni proces refleksa, odsev praatoma.

Kasneje, ko učenec v procesu napreduje in je dotaknjeno svetišče

glave, s čimer začne žareti diadem na čelu, kar dokazujejo oči, in še kasneje, ko se novi magnetni tok, drugi kačji ogenj razodeva, so ta žarčenje moči čedalje večja in mogočnejša.

Če obstaja v duhovni šoli določeno število bratov in sester, skupina resničnih iskalcev, če se udeleži srečanja v šoli in uvodnem seminarju ali kasneje obišče tempelj, bo izkusila moči, ki izžarevajo od teh učencev. Potem bodo sprejeti v »vodno kopel Siloi« in se morajo nato odzvati. Če obstaja skupina resničnih iskalcev, ki hrepenijo po duhu, potem občutijo delovanje te moči. Oni začnejo, tako bi lahko rekli, prvič dihati in to izpovejo tako, da npr. rečejo: »Kako je tu čudovito, kaj je tu tako posebnega, kako pride do tega?« To se vam zdi z ničimer primerljivo in nenavadno. Očarani ste. To je začetni dotik vseh učencev šole in mnogi se o tem niso mogli dovolj izraziti in drug z drugim govoriti o tem. V tej izkušnji so se nahajali v izražanju moči.

Če zdaj pacienti (ta izraz je popolnoma pravilen, kajti vsi ljudje so kot mikrokozmos poškodovani) resnični hrepenijo po Svetem Duhu, tako da se zanje lahko uporabijo besede pisca psalmov: »Kakor jelen kriči po sveži vodi, tako hrepeni moja duša po tebi Bog«, potem bo izražanje moči izražanje za ozdravitev, odrešitev. Atoma iskre duha v iskalcih se potem dotakne moč, ki transformirana izžareva, tudi iz svetišča srca posameznika.

Na začetku le malo koncentrirani dotik moči se kmalu zgosti, pri tem se oblak svetlobne sile, v kateri se nahaja iskalec, najprej zgosti v eno žariščno točko in potem tvori žarek. Ta žarek, ta žar, ta ogenj je usmerjen na vrtnico, na atom srca, na matematično središče mikrokozmosa. Če je vrtnica v svetišču srca za to sprejemljiva, se popek vrtnice pod to močjo žarčenja začne razvijati v zdravljenje. Kajti v trenutku, ko se pokaže popek vrtnice kot sprejemljiv, je to dokaz, da asimilirate, da se mistično ne »sončite« v izražanju moči in ne rečete pri vdihu: »O, kako čudovito je v templju rožnega križa.« Moč žarčenja prodre navznoter, vrtnica se

odpre, se nahrani. In od te ure dalje se razvije v vas proces, proces ozdravitve, ki je hkrati še proces iz druge roke, transformirane moči so se izražale prek drugih. Dotaknilo se vas je delo zdravljenja, začasen proces, ki ga bo kasneje prevzela Gnoza.

Samoumevno je, da je v tem stanju nastala posebna povezava med šolo in učencem. Faza »o, kako čudovito« je potem mimo. Kajti ta proces ozdravitve, ta notranji dotik, pogosto povzroči bolečino. To je ogenj, ki ga bo pogosto zažgal. Toda zahvaljujoč dotiku ozdravitve, korakate na svoji poti naprej. Zato se preide na tretjo fazo, tretjo nalogo v korist kandidata.

Učencu se podari prava pomoč, čisto v skladu z njegovo magnetno situacijo. Zmožnost za pomoč postane potem v kandidatu resničnost. Čeprav govorimo na splošno, se poti učenca usmerjajo na iste cilje, so vaše izkušnje vendarle različne, situacije, težave, konflikti so za vsakogar drugačni. Zdaj vam bo pomagalo. Bratstvo gre z vami po poti, ki se popolnoma priključi vaši lastni situaciji. Zato so doživljanja učencev v osnovi popolnoma različna. Vam ustrezno bodo pomagali v skladu z vašimi posebnimi magnetnimi pogoji. Ali mikrokozmični element ni pri vseh popolnoma različen? Ali žarki avričnega bitja magnetnega firmamenta ne pojejo pri vsakem njegove lastne pesmi življenja? To bo Bratstvo upoštevalo in tako boste prejeli v vaši posebni situaciji natančno takšno pomoč, kot jo potrebujete.

Če vam je bila podarjena pomoč, potem se vas vodi dalje: četrta naloga. V tem trenutku ne obstaja svoboda izbora. Vi sicer rečete: »Želim biti svobodен«, ker ste iz prastare preteklosti slišali in vam je resnično osvobojeno življenje zazvenelo naproti, toda na tej točki te poti še ni svobode! Kajti, kaj veste o poti? V katero smer morate iti? Ali to veste? Kaj pomenijo vse vaše izkušnje na poti, ali veste kaj o tem? Ničesar ne veste o tem. Le ugibate, domnevate. Če resnično hočete hoditi po poti in dokazete svojo vzdržljivost v omenjenem

procesu razvoja, pride v vašem življenju trenutek, da ste dobesedno in živo vodeni. Vaše jaz bitje, vaša običajna naravna zavest tega procesa ne more razumeti, ne more stati pri krmilu, jaz mora izginiti. In če svoj jaz postavite v ozadje, ni takoj prisotna nova zavest, ki bi lahko prevzela vodstvo vašega sistema.

Zato napade Bratstvo s svojo sposobnostjo vodstva in zakliče kandidatu: »Zdaj vam bomo pomagali, pojdite le skozi vse, vse do cilja, ker to zaslužite, ker le vam se bo zdaj lahko pomagalo. Odnos, ki nastane z Bratstvom, je opisan v 139. psalmu. Tam pravi duša, ki je vodena:

*Gospod preiskuješ me
in me poznaš,
moja pota paziš.
Če bi se povzpel v nebesa, si tam,
če bi bil v peklu,
bi me vendarle vodila tvoja roka.*

Te besede se nanašajo na četrto nalogo, sposobnost vodenja in v 91. psalmu je rečeno:

*On je svojim angelom ukazal,
naj te varujejo na vseh tvojih poteh,
te nosijo na rokah,
da tvoja noga ne zadene ob kamen.*

Absolutno ni tako, da vam bo, če greste po poti s svojim bitjem, stalo nasproti največje zlo in nečast. Če postavite svoj jaz v ozadje in svoje celotno bitje zaupate vodstvu Bratstva, vzide nad vami četrto sonce in vodeni boste po temnih dolinah, kot bi hodili po ravni poti.

Če je opravljena četrta naloga in je kandidat napredoval do določene točke, izkusi dar govorjenja jezikov. Potem mu je posredovan, predan univerzalni nauk. V spremenjenem svetišču glave govori potem univerzalna skrivnost njemu in plašnice mu padejo z oči. V tem stanju kandidat prvič v svojem življenju vidi edino pot iz obličja v obličje. Sveti Duh se spusti neposredno navzdol nanj, vrtnica v svetišču cveti in se popolnoma odpre za božjo sončno svetlobo.

Kar je kandidat vse do takrat slišal in prebral o univerzalnem nauku, je bila zunanja podoba misterijev. Ta podoba, ki mu je dobro služila, zdaj zbledi. Kandidat stopi zdaj v krog pomočnikov. Sprejet je v verigo božjih otrok. Je udeleženec nove rase.

III–5

Zmožnosti (I)

Govorili smo o tem, kako iskalec postane učenec in kako prek petih nalog ali tokov, ki se razodevajo v Duhovni šoli, zacveti vrtnica. Preizkusimo zdaj, na kateri način se razvijejo nove zmožnosti potem, ko vrtnica zacveti, kako se darovi zdravljenja dejansko pridobijo in kako lahko bratje in sestre s temi darovi delujejo.

Najprej vam želimo ponoviti, da ozdravitev v smislu Gnoze pomeni ponovno vzpostavitev poškodovanega mikrokozmosa, ponovno vzpostavitev prvotnega stanja. Resnična ozdravitev je šele takrat, če se je poškodovani mikrokozmos spet vrnil v prvobitni sijaj. Ozdravitev je torej odrešitev in darovi zdravljenja so možnost, da se to pri človeku vzpostavi in deluje. Ta dar temelji, tako smo rekli, na transfigurirajoči moči Svetega Duha, na moči žarčenja Gnoze, ki se transformira iz bitja zdravilca in se razodeva v petih jasno zaznavnih tokovih. To je pet elektromagnetnih tokov novega življenjskega polja.

Poleg tega moramo še enkrat poudariti, da je uporabljena sila, ki se osvobodi z darom zdravljenja, sprejeta sicer od Gnoze, ne more pa se kar tako enačiti s »Svetim Duhom«. To je transfigurirani magnetni fluid, odsevana gnostična moč, ki v sistemu zrcaljenja oslabi in se precej spremeni. S tem smo povedali tudi, da moč zdravljenja nikoli ne more biti popolna, vsekakor ne tako dolgo, dokler mikrokozmos ni prešel v popolnost. Dar zdravljenja velja le do določene meje, na kateri učitelj učenca zapusti in ga preda Gnozi sami. Učitelj izkuša in spozna spontano svoje slabosti in omejitve ter najde svojo moč v skupnem delu z vsemi brati in sestrami. Če namreč neko število delavcev, ki razpolagajo

z darom zdravljenja, priključijo v živo, vibrirajočo skupnost, se bo omejena moč samo še povečala, pomnožila. Če to novo zmožnost številni uporabijo, lahko prižgejo v temnih deželah čudovito moč, posebno mogočno svetlobo.

Resnični delavci nikoli ne iščejo svoje moči v izoliranosti. Svoje moči vedno združujejo. Nočejo nobenega prevladujočega mesta. Vedo, da bo vse, kar od gnostičnih vrednostih odsevajo sami, ohranjeno v polju moči šole in bo na razpolago vsem, ki to potrebujejo.

Kot veste, se v Prvem pismu Korintčanom navaja devet zmožnosti novega človeka. K temu spada tudi dar zdravljenja. Lahko bi vprašali, če se po razcvetu vrtnice pojavijo v učencu vse naenkrat. Ne, ni tako. Razvijejo in razodevajo se v določenem vrstnem redu, ki ga vam bomo zdaj pojasnili.

Prvo zmožnost imenuje Pavel moč vere. To je zmožnost, da se v bitju učitelja sprejeto izžarevanje vere Gnoze odzrcali, projicira v praatom iščočega človeka, ki želi, da bi se ta praatom prebudil v delovanje. Če se lahko ta zmožnost uporabi, sprejme takšen iskalec od te ure dalje določeno mero vere. V začetku bo to vera v učitelja, vera v to, o čemer govori učitelj. Ta začetna vera poseduje potem vse elemente za nadaljnji razvoj. Iskalec, ki je na ta način popeljan do vere, sam še ne poseduje zmožnosti vere. Svoje vere torej ne more prenašati na druge.

Vera je vedno odvisna od določenega izžarevanja praatoma in je nekaj čisto drugega, kot je to, kar s tem razume naravni človek. Ta človek verjame avtoritetam in ga v največji meri upravljajo kot avtomat. Vera v smislu Duhovne šole pa je vedno posledica učinkovanja atoma duhovne iskre. Praatom ima, kot veste, zmožnost privlačenja in zmožnost odbijanja. Vera, prva zmožnost učenca, ki postaja učitelj, je stanje, v katerem praatom neposredno asimilira iz Gnoze, izžareva in prebudi učinkovanja v praatomu iskalca.

To lahko primerjate s svetlobnim žarkom. Predstavljate si mogočno

svetlobo, ki žari nad templjem. Vstop svetlobe ovira streha. Zdaj se učitelj nahaja na podiju na zelo ugodnem mestu, da nekaj od te svetlobe sprejme in prenese zbranim v templju, torej jo odzrcali na njih. Približno tako morate videti učinkovanje prve zmožnosti.

Iskalec zaradi tega refleksnega učinkovanja verjame v učitelja, v to, kar mu učitelj izžareva, ker to izkusi. Kar izhaja iz učitelja, ni nobena avtoriteta. Učitelj v odnosu do učenca ne zavzame nobenega stališča, se ne postavi nadenj. Vera v učitelja spada k procesu, v katerega sta sprejeta oba, učitelj in učenec. Tako kot svetlobno učinkovanje izkuša učitelj, tako ga izkuša tudi učenec, občuti ga v svetišču srca. Če se to učinkovanje ne zgodi, potem dotični nima praatoma ali je preveč zaprt, preveč usmerjen na horizontalno raven življenja, tako da predvideno učinkovanje vere ni uspešno.

Če iščoč verjame v to, kar mu izžareva učitelj in izraža z besedami, potem to stanje še ne temelji na Gnozi. V prvi instanci je zanj potreben še vedno neke vrste posrednik, orodje za zrcaljenje.

Če pa verujoči zares gre po poti, se njegova moč vere nenehno povečuje, dokler končno ne nastane uresničitev, uresničitev iz prve roke. Do tega stanja ga vodi pet tokov, pet nalog, ki izhajajo iz Duhovne šole. Če učenec, ki je prišel na začetku do vere, ne gre po poti, potem se vzpostavljena povezava kmalu izčrpa ali se spremeni v določeno zagrizenost, nasprotovanje, da nastaneta lahko odpor in sovraštvo. Torej lahko ugotovimo, da je vera kot zmožnost prvi dar in se nanaša na magično, ustvarjalno učinkovanje praatoma v svetišču srca.

Zdaj koraka učenec, ki je na poti, da postane učitelj, k drugi zmožnosti, moči modrosti. To povzroči delovanje ognjenega kroga kundalinija, ki v svetišču glave obdaja žlezo pinealis. S tem učinkovanjem se desna možganska polovica kandidata privede v novo stanje. V strukturah možganov v različnih vijugah možganske substance se nahaja na stotine magnetnih točk, ki so z ustreznimi magnetnimi točkami

povezane z avričnim bitjem. Silnice moči povezujejo magnetne točke v avričnem bitju z obema možganskima polovicama.

Druga moč povzroči z novim učinkovanjem žleze pinealisa ločitev desne možganske polovice in njenih magnetnih točki od določene povezanosti z avričnim bitjem. Hkrati se prekinejo zveze z avričnim firmamentom in na njihovo mesto se postavijo druge povezave. Gnostična moč, ki se dotika praatoma in je prek delovanja timusa in krvnega obtoka dosegla svetišče glave, pridobi s tem – neodvisno od številnih dialektičnih omejitev v kandidatu – določeno mero svobode. S tem se v njem osvobodi druga zmožnost. Z njeno pomočjo je učitelj v stanju, bolj ali manj doumeti sliko resničnosti in jo projicira v zavest učenca, ki verjame vanj ali v nauk. Druga zmožnost torej podari zmožnost slikanja, upodabljanja. To je nekaj od prihajajoče Jupitrove zavesti, o čemer je govoril že Max Heindel.

Če povezave med učiteljem in učencem ni ali je ta povezava slabotna, začasna, projiciranje slike ne uspe. Učenec ne bo od tega ničesar razumel ali pridobil o projicirani sliki popolnoma napačno predstavo. S tem se lahko v nekem trenutku delo s posameznim učencem ustavi. Učenec potem ne živi v svoji veri, povezava v veri je oslabela in če naj se zdaj prek druge zmožnosti v učenca projicira neka slika, to ne uspe. Če je namen projekcije npr. nekaj učencu dobro razložiti, ker je čas za to, in se ga želi navdušiti ali razveseliti, bo dotični ostal v tem trenutku popolnoma ravnodušen. Nič od tega, kar mu je bilo posredovano, se ga ne dotika, se ga ne spravi v gibanje.

V pozitivnem primeru pa, če se učenec neposredno odzove, bo pokazal, da je sprejeta slika v njem prebudila vihar. Postavljajo se mu številna vprašanja in problemi in s tem zasuje učitelja. Zato mora učitelj v tem trenutku razpolagati s tretjo zmožnostjo, ki jo Pavel imenuje »zmožnost razuma«. S tem se lahko slika intuicije uresniči in se nastali problemi razrešijo. S to zmožnostjo se torej rezultat analize lahko

vtisne v učenca kot pojem, kot razumevanje.

Tretja zmožnost ima svoj sedež v čelnih režnjih možganske substance. Z učinkovanjem ognjenega kroga kundalinija, kot smo povedali, se spremeni najprej desna polovica možganov, s čimer nastane druga zmožnost. Čelni režnji možganske substance nato preidejo v proces spremembe, s čimer se potem izkaže tretja zmožnost. S to zmožnostjo, ki izhaja iz sedeža, razuma za čelno kostjo, zmore učitelj biti v pomoč, ker mu lahko s tem posreduje konkretna navodila in smernice, katerih koristnost in nujnost v vsakem trenutku lahko pokaže kot nekaj, kar se samo po sebi razume. Če je to delo uspešno, ima učenec občutek, kot da so vse stvari samoumevne. Potem pravi z notranjim prepričanjem: »Da, to ne more biti drugače« ali «Ne morem popolnoma razumeti, toda vem, da je to res in moje celotno bitje je tega deležno.« To je rezultat tretje možnosti.

Učitelj razpolaga zdaj s tremi možnostmi: prvič z možnostjo, da v za to pripravljenem človeku prebudi vero, drugič možnost projekcije slike in tretjič možnost, da to duhovno analizo kot uvid prenese, posreduje v zavest učenca.

Potem se razvije četrta zmožnost, ki jo Pavel imenuje »obvladovanje sil, moči«. Ta zmožnost prinese začasno končanje procesov v svetišču glave. Učencu podari novo voljo. Učenec je v tem trenutku tudi duhovnik,* nova zmožnost volje se razvije prek spremenjene konstelacije v levi možganski polovici, s čimer je učitelju možno, da popolnoma obvlada in vodi vse dotlej prek Gnoze razodete moči in kar je glavna stvar, uporabi jih za ozdravitev učenca. Pri delu šole ne obstajajo niti navajenost niti šablona niti enoličnost, učenca se vodi v gibanje, deluje se z ustrezno močjo in izgovarja besede, ki spadajo k temu, torej moč in besede, ki so v trenutnem stanju sveta, človeštva ali šole potrebne.

Tako boste morda opazili, da imajo te izjave veliko podobnost z

okultno znanstvenim razvojem. Iz tega lahko spoznate, kako zelo ta okultna znanost hoče imitirati pot razvoja in želi človeštvo osvoboditi iz stanja padca. Imitacija je v tem, da se ti procesi razvijajo prek jaza. Tako se lahko poskuša naravno, toda potem sprejmemo karikaturu. Razvoj, o katerem tu govorimo, v imenu Duhovne šole vodi moč Gnoze in je rojena iz moči Gnoze, moči Svetega Duha, stanja, v katerem človek Janez pravi: »Ne jaz, temveč on, drugi mora rasti.«

Če je to obvladovanje moči prisotno, se lahko razodene peta zmožnost, kot sinteza štirih predhodnih.

To je dar ozdravitve. To je sinteza predhodnih zmožnosti v malih možganih in hrbtenjači kot centrom. Prek teh zmožnosti postane učitelj mag, duhovnik – kralj božjega ljudstva. Šele v tem trenutku v resnici v službi Bratstvu, Gnozi.

III-6

Zmožnosti (2)

Spoznali smo, da se prva zmožnost človeka maga nanaša na dar vere, ki je bila prižgana v za to pripravljenem človeku. Drugič se razvije zmožnost predstave, tretjič zmožnost razumske analize vtisniti v učenčevo zavest, četrtič zmožnost obvladovanja moči, kar se dotika nove volje, petič sinteza teh štirih zmožnosti v daru zdravljenja. Šele prek pete zmožnosti postane učitelj resnični mag v smislu Gnoze. Zdaj lahko ugotovimo, zakaj.

Opisali smo vam, da je učitelj sam neposredno povezan z Gnozo in da se gnostična moč reflektira neposredno v sistem učenca. Le s to zmožnostjo projekcije in refleksije lahko dejansko opravi veliko delo. V iskalcu prebudi vero in poseduje zmožnosti predstave, slike, projicira nekaj od slave in veličastnosti resničnosti. Ima zmožnost razumevanja, da tisto, kar tako prenaša, analizira in razpolaga z nekoliko obvladovanja moči in zaradi tega lahko na pravilen način posreduje, poseže. Pri tem štirikratnem delu ne more prinesti v sistem v mikrokozmosa učenca še nobene resnične spremembe.

Učenec šole Zlatega rožnega križa je najprej resnično izpolnjen z novim interesom in nedvomno nagnjen k novemu življenjskemu ravnanju in je tudi človek z visoko moralo in vse to zelo upošteva. To pa še ne pomeni spremembe tipa in samo to bi pomenilo posedovanje nove zavesti. Če ostanejo ljudje podobni svojemu običajnemu tipu in morda kakih deset let ne vidijo, spregledajo, lahko rečejo drug drugemu: »Postarali ste se, osiveli ste, toda ostali ste ravno takšni, kot ste bili.« Stari prijatelji, ki se leta dolgo niso videli, lahko drug drugemu

to rečejo, s čimer je povedano, da se ni zgodila niti ena sama sprememba.

Če pa se v Duhovni šoli dogodi dotik prek Gnoze, takoj nastopi sprememba tipa in pri takšnem srečanju bi rekli: »Kako velika sprememba se je zgodila z vami.« Ta sprememba se nanaša predvsem na karakter, kajti karakter je sinteza celotnega magnetnega sistema človeka. Dokler v magnetnem sistemu in karakterju v fundamentalnih lastnostih karakterja ni spremembe, človek v resnici še ni vstopil v proces ozdravitve. Nedvomno lahko kaže moralno visoko razvitega človeka, toda resnična fundamentalna sprememba – to tu še enkrat poudarjamo – se potem še ni zgodila. Največ, kar lahko rečemo, je, da se učenec pod vodstvom učitelja uči izkušati in razumeti življenje novega človeka filozofsko in hipotetično. Biološka, strukturalna izkušnja novega življenja pa še ni prisotna in zato tudi ne ozdravitev. Učitelj vse do tega trenutka še ne poseduje daru zdravljenja ali pa ga ne more uporabiti, ker dotični učenec za to še ni odprt.

Ugotovili smo, da zdraviti pomeni posvetiti. Če je človek sprejet v ta proces, lahko neposredno opazimo izredne spremembe, ki se dogodijo v mikrokozmosu. Te so spet povezane, kot smo rekli, s spremembo karakterja, torej temeljnega magnetnega sistema. Da bi kakega učenca sprejeli v moč ozdravitve, ni dovolj le, da učitelj uporabi svojo zmožnost transformiranja. Kajti če bi obstajala takšna zmožnost, potem bi lahko govorili o vrsti magnetne metode zdravljenja. Prenos moči bi potem sledil – kot to želijo v mnogih krogih – s polaganjem rok ali gesto blagoslova z magnetnim glajenjem prek telesa ali z mantrami.

Ne, če je učenec pripravljen za vstop v proces ozdravljanja, določa to v prvi vrsti njegovo življenjsko stanje. On sam mora biti dejansko tako daleč. Pokazati mora popolno pripravljenost za to in od njega se lahko pričakuje, da vzdrži, ne glede na to, kar se zgodi. Učitelj, ki poseduje peto zmožnost, za takšnega učenca pravzaprav ne

more narediti ničesar. Ne sledi niti ena sama gesta, nobena formula molitve ni izgovorjena. Zdaj vam želimo razložiti, kaj se v resnici zgodi.

Predstavljajte si, da je učenec primeren za ozdravitev, da je torej udeležen v procesu ozdravitve. To pomeni, da se je on neposredno, brez vmesne osebe, torej tudi brez učitelja kot vmesne osebe, povezal neposredno z močjo Gnoze. Pod vodstvom učitelja je vstopil v začetni proces pri vstopu v Duhovno šolo in zdaj je prispel do ozdravitve, do neposredne povezave z Gnozo. To se v Svetem pismu imenuje »izlitje Svetega Duha«, ki ga v cerkvah tako vneto iščejo.

Da se vzpostavi ta povezava, je potreben tako rekoč prižig. Biti prižgan v Duhu Boga, kot so to imenovali Rožni križarji, je zares prižiganje. To prižiganje, to ustvarjanje povezave se ustvari prek učitelja, ki poseduje peto zmožnost. Pomislite na preprost primer, na električno napeljavo. Električna napeljava je položena, vse do potankosti je vse poskrbljeno, vse svetilke so pripravljene, slediti mora le povezava z glavnim kablom. V trenutku, ko se to zgodi, priteče energija v napeljavo in svetilke lahko zasvetijo.

Pri učencu v našem primeru nastane pri tem bistvena težava, zelo moteča razlika v vibraciji, razlika v potenci. Celotni mikrokozmični sistem kandidata ima veliko nižjo vibracijo kot življenjsko polje gnoze in močan vstop gnoze v sistem kandidata bi povzročilo težek pretres, kar bi lahko povzročilo različne vnetne bolezni.

Zato učitelj nastopi kot začasni in neosebni posrednik. Mentalno se postavi med Gnozo in učenca, prikliče zanj moči Gnoze, za nekaj čas oslabi njene vibracije, da hkrati sprejme zanj prvi udarec in se potem, ko je stik vzpostavljen, takoj umakne. Učitelj je v tem primeru samo delavec, ki na pravilen način vzpostavi povezavo z glavnim kablom in novo napeljavo. To delo lahko uspe le, če je učenec v psihološkem trenutku, ko ni čisto nič, niti najmanj pripravljen za to. V nekem

trenutku se lahko zgodi, da se ukvarja z vsakdanjim delom, npr. pomivanjem posode. Učitelj torej ob tem ni prisoten, tako da je izključeno vsako zasenčenje, demonstrirati to dialektično in se važiti. Ta proces nima niti enega samega osebnega karakterja.

Če se ta prižig zgodi, postaneta dotična brat ali sestra člana apostolskega kroga. V šoli poznamo tri faze poučevanja, dejavnosti in rasti:

- prvič, orientacija, šola uvajanja. Imenovana tudi preddverje: Šola Rožnega križa,
- drugič, Šola višje zavesti, v kateri se pripravljalni proces razvija naprej,
- tretjič, apostolski krog, v katerem je učenec neposredno povezan z močjo Gnoze.

Biti poklican v apostolski krog pomeni torej istočasno spremembo. Klic in sprememba sledita na način, ne da bi bil pri tem prisoten učitelj, brez rituala, brez službe, mantre, polaganja rok, geste blagoslova ali podobno.

Lahko bi vprašali: Ali se dar ozdravljanja sploh ne nanaša na telesno zdravljenje, če npr. telo tako trpi, da nastanejo duhovne motnje ali je ovirano delo?«

Na to vprašanje moramo odgovoriti naslednje: Če je učenec neposredno povezan z Gnozo, je njegovo celotno delo in početje v rokah Bratstva. Potem je povezan s sedmimi žarišči, s sedmimi šolami in sedemkrat sedmimi močmi. Poznavalcem univerzalnega nauka je znano, da ima število sedem ali zakon sedmih pomemben položaj v uresničevanju magnetnih vibracij univerzalnega Bratstva.

Obstaja zakon sedmerne izpopolnitve. Če učenec s svojim vstopom v apostolski krog prikliče spontano ta zakon, na samoumeven način za sebe sprejme v tej božanski hierarhiji nedvomno tudi moči,

ki so potrebne za izpolnitev njegove naloge. Njegovo telesno stanje bo pri tem, kolikor je nujno in potrebno – tudi če je njegovo zdravje slabo – ohranjeno v ravnotežju.

Morda boste razumeli tudi, zakaj imenujemo imetnika pete zmožnosti mag, mag po božji milosti. On je neosebni prižigalec božje odrešitve v služenju Univerzalnemu bratstvu.

Jasno je, da mora učitelj – če naj bo delo opravljeno na pravilen način – razpolagati še s šesto zmožnostjo, zmožnostjo razlikovanja duhov, kot to imenuje Pavel. Obstajajo zakoni razlikovanja, ki ga magični služabnik mora poznati. Zakoni določajo, kdo mora v določeni fazi izkusiti pomoč. Pri tem ni simpatije ali antipatije, kajti to ni dovoljeno, da bi to vodilo učitelja. Tudi če se mu kandidat zdi nesimpatičen, velja, »ko je učenec pripravljen, pride mojster«. Zato poudarjamo neosebni značaj dela. Tudi če bi se mu zdeli zelo simpatični in bi bil učitelj z vami povezan s prijateljstvom in vi niste dosegli določene faze za pridobitev pomoči, se vam ta pomoč ne more dati.

Obstajajo vzvišeni zakoni, ki določajo, urejajo, kdo je pripravljen za določeno fazo. Razumeli boste, da se znanje o delovanju in metodah te zmožnosti ne da razširjati izven Duhovne šole.

III – 7

Smrt je použita v zmagi

Zdaj bi radi vašo pozornost usmerili na zadnji del Prvega pisma Korintčanom(15):

»To pa povem, bratje: meso in kri ne moreta podedovati božjega kraljestva, pa tudi minljivost ne podeduje neminljivosti. Glejte, skrivnost vam povem: vsi ne bomo zaspali, vsi pa se bomo spremenili, hipoma, kakor bi trenil z očmi, ob glasu poslednje trobente. Zdonela bo namreč in mrtvi bodo vstali neuničljivi in mi bomo spremenjeni. Zakaj to, kar je uničljivo, si mora obleči neuničljivo, in kar je umrljivo obleči neumrljivost, tedaj se bo spolnila beseda, ki je zapisana: »*Smrt je použita v v zmagi. Smrt kje je tvoja zmaga? Smrt, kje je tvoje želo?*« Želo smrti je greh, moč greha pa je postava. Hvala pa Bogu, ki nam daje zmago po našem gospodu Jezusu Kristusu.«

To mesto v Svetem pismu ste pogosto brali in slišali citirati, morda ga znate na pamet. Toda mislimo, da vam moramo še enkrat podrobno pozornost usmeriti nanj. V tem poglavju je vsakomur, ki hoče razumeti, dobesedno predano isto sporočilo, ki ga oznanja tudi Duhovna šola. Duhovna šola z veliko močjo govori o istih stvareh. Takšno je oznanilo ob koncu vsakega dialektičnega obdobja, ko v določenem trenutku pritekajo v čas žarčenja novega življenja, da bi zajela vse, ki se jim lahko pomaga.

Pavel pravi: »Glejte, povem vam skrivnost.« Te besede ne kažejo na nek misterij, ki ga je treba na vsak način ohraniti v tajnosti, temveč gre tu za dejstvo, za resničnost, ki ostane skrito tistim, ki so zasidrani v

naravi. Zanje ostane skrivnost, absolutna skrivnost, tudi če bi naredili vse, da bi jo razkrili in razložili. Ne bi mogli razumeti. Te uganke ne bi mogli rešiti in tako se ne bi nikoli uresničile besede: »Kar si modrim in pametnim skril in si razodel nespametnim?«

Skrivnost je razkrita tistim, ki lahko razumejo, da mesa in krvi božjega kraljestva ne morejo dedovati in da minljivo ne more podedovati neminljivega. Sami se morate kdaj vprašati, ali to razumete. Mnogim v tem svetu, npr. velik del naravno religioznih in okultno orientiranih ljudi, izhaja iz predpostavke, da se odnos med dialektiko in izvirnim življenjem da primerjati z višjim in nižjim in da se po poti posvetitve lahko razvije od nižjega k višjemu, do tega prodre

in po spiralni poti pride do tja. Da se torej v tej naravi, v ohranjanju te narave, s to zavestjo razvije in posveti v izvirno življenje. Potem je že tu to, kar misli Pavel z besedo »podedovati«: vstopiti v izvirno življenje. To se zdaj že dokazuje tako: v dediščini je vendarle zajeto, da bo dedič v tem ali drugem trenutku sprejel to ali ono, tako sem torej na poti v tej dediščini; rastem, razvijam se.

Toda razumeti morate, da meso in kri ne moreta podedovati božjega kraljestva, da minljiva dialektična, smrtna narava ne more podedovati neumrljivosti. Dialektično ne more preiti in se dvigniti v izvirno.

Ko to uvidite, ko spoznate bistvo dialektike in njene strukturne vezanosti, če veste za obstoj nepremičnega kraljestva, potem razumete, da vse tisto, kar je od te narave, mora biti opuščeno, puščeno za seboj. Če v takšnem vedenju pričakujete notranjo osvoboditev in pričakujete in spoznate, da minljivo ne more podedovati neminljivega, lahko rečete: »Jaz sicer ne morem dojeti, tudi vem, da je pot, ki jo kaže Duhovna šola, pravilna in resnična. Ne morem več nazaj, hočem iti po poti.«

Če vi sami na tej stopnji življenja to veste, potem zastor skrivnosti odpade sam po sebi in vse vam bo popolnoma jasno.

Če nek interesent pride v stik s šolo, začne raziskovati literaturo in obišče seminar, je prva naloga voditeljev seminarja, da razložijo interesentom bistvo dveh naravnih redov: bistvo smrtne narave, iz katere izhaja človek, in bistvo nepremičnega kraljestva, iz katere ni. Če spoznavamo odnos med obema naravnima redoma in prepad, ki ju loči, smo pripravljeni, da razumemo skrivnost, na katero kaže Pavel v Prvem pismu Korintčanom (15). Če pa ne poskušate, da se na razvojni poti razvijate ven iz tega sveta, če ne poskušate več pridobiti osvoboditev v tej naravi, vas bo moč Gnoze sprejela v proces spremembe. To pomeni: nenadoma, v trenutku, v času zadnje pozavne.« To pomeni, da v jasno zaznavnem trenutku zadoni zvok zadnje pozavne.

Dobro uglasena pozavna ima čudovit ton z neobičajno zmožnostjo prežemanja. Dober pihalec pozavne lahko pridobi in globoko gane poslušalce. Zvok pozavne se uporablja kot simbol svojevrstne, čudežne vibracije, ki pridobi veliko moč nad svetom in človeštvom: vibracijo novega magnetnega polja, ki je prek sedmih templjev razširjena čez ta svet. Vibracijo te pozavne povzamejo apostoli, preroki in učitelji, ki opravljajo te tri službe. Z zmožnostmi, o katerih smo tako, kolikor je najbolj možno, podrobno govorili in na različne načine so odposlani k vsem, ki hočejo po naravi propasti.

Če torej od tega sveta ničesar ne pričakujete in to ni dogma, temveč notranje znanje, če ste popolnoma usmerjeni na drugo, se vas bo dotaknila vibracija novega kraljestva. Potem za vas zazveni pozavna. Potem ta moč prodre v praatom, v vas in začne v vašem sistemu proces. V tem svet zajemajočem toku sil se vsi, ki so sprejeti v ta proces, spremenijo. Dobesedno, telesno spremenijo.«

»Kako in v katerem pogledu, boste vprašali?« Pravkar ste slišali od Pavla: Minljivo, umrljivo, časovno, ki spada k smrti naravi, obleče neminljivost. Minljivo neminljivega sicer ne more podedovati, toda

lahko ga obleče, to pomeni, soočen je s tem, z jasno spoznavnimi posledicami, kajti vse minljivo v našem mikrokozmosu mora biti napadeno in uničeno, mora popolnoma ugasniti. Mikrokozmos mora biti očiščen.

Mnogi bodo, tako pravi Pavel, umrli šele med tem procesom, izgubili telo z običajno smrtjo. Toda tisti, ki so se osvobodili od vse narave, gredo v vakuum Šambala. Osvobojeni bodo. Kdor je postavljen v ta proces, bo daleč stran od zrcalne sfere.

Če naj bi vas v tej situaciji doletela običajna smrt po naravi, medtem ko ste sprejeti v proces spremembe, potem to ne pomeni ničesar? Tako imenovani mrtvi tam, tako pravi Pavel, bodo prebujeni in tako imenovani živi tukaj bodo spremenjeni. V tem prebujenju od zgoraj navzdol in spremembi od spodaj navzgor rasteta obe skupini ena v drugo. V določenem trenutku odpade potem vsaka ločitev, zastori se raztrgajo in vsi se nahajajo v svobodi in enem Bratstvu. »Smrt je požita v zmagi. Smrt, kje je tvoje želo? Želo smrti je greh. Toda moč smrti je zakon. Bogu hvala, ki nam je dal zmago prek našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Kdor je v tem procesu, lahko vriskajoče zakliče: »Meni ne povzroča smrt več nobenega strahu.« Če se nahajate v mnogoterih zvokih klica pozavne, če lahko slišite kaj od tega čudovitega procesa, kaj vam potem lahko vzame smrt? Ali ni nesmiselno, da bi se še bali?

Zdaj ne tolažimo drug drugega kot naravno religiozna množica: »Kmalu se vidimo v nebesih.« Ne, drug drugemu pravimo: »Srečujemo se v novem življenjskem polju.« Iz preteklosti, iz megle noči se ponovno dvigamo navzgor v jutranjo svetlobo. To je naša gotovost.

Zato smo govorili o močeh, zmožnostih novega človeka. Zato smo usmerili vašo pozornost na te darove, da veste: Čas je tu, zazvenela bo pozavna in vi boste rekli: »Povzemam njen zvok.« In v svojem srcu boste doživeli resnično gotovost, gotovost spoznanja, znanja. Zato:

»Bodite trdni, neomajni in rastite vedno bolj v delu Gospoda. Kajti vi veste, da vaše delo ni zaman.«

Prebuditev in velika preobrazba sta se začeli. Kmalu boste raztrgali zastore in z vsemi drugimi, osvobojenimi bomo združeni v novem življenjskem polju. Bratje in sestre, noč bo kmalu minila!

III – 8

Novo življenjsko polje

Napet je novi nebeški obod! Ali povedano drugače: ustvarilo se je novo magnetno polje, novo življenjsko polje. Tega novega življenjskega polja se ne da razložiti iz običajne dialektične narave. Ni ga izoblikovala ta narava in nima najmanjšega stika z njo. Novo življenjsko polje obdaja celotno zemljo in razširjenost tega polja nima niti ene same luknje in nobene prekinitve. Lahko rečemo, da sta svet in človeštvo kot zaobjeta v novo življenjsko polje. Izražanje tega novega polja se v Svetem pismu označuje kot » ponovni prihod Kristusa«.

To lahko primerjate z enakomerno atmosfersko plastjo. Tako kot se v deževnem vremenu odložijo težki oblaki v obliki dežja, ravno tako se odložijo v novem polju nakopičene napetosti v sedmih žariščih. Te se srečajo s sedmimi šolami. Prek teh sedmih šol se razvije horizontalno žarčenje, vibracija teh sedmih v velikih krogov šol prežame dialektično polje življenja. To horizontalno žarčenje morate razumeti kot klicanje, privlačenje, prebuditev in dotikanje. Če opazujemo žarke novega življenjskega polja kot navpično črto, potem ta skupaj s horizontalnim učinkovanjem sedem šol istočasno tvori križ. Tako odkrijemo, da je z neminljivo, večno močjo posajen v zemljo križ.

Tega novega magnetnega polja ne smete videti kot neobičajni pojav, ki je nastal nenadno tako, kot da pred desetimi ali tisočimi leti še ni obstajal in se nenadoma kaže v zadnjih letih. Prerokovanja vseh časov so vedno prikazovala to čudovito manifestacijo. Oznanjala so jo torej kot ponovni prihod Jezusa Kristusa v oblakih neba, kot razodevanje božjih sinov. Govorili so o novem dnevu žetve, o novem nebesnem

svodu, ki se mora razpeti, o umiku noči pred novim jutrom. Tudi razne druge slike in prisposodbe kažejo na ponovni prihod Kristusa. To idejo lahko odkrijete vsepovsod, tudi v porumenelih antičnih svitkih.

Toda spoznati morate, da vsi ti preroki ne govorijo o sanjskih zgodbah likov iz sanj ali po navdihu tretjih Bogu podobnih oseb. Ravno tako ne uporabljajo okultnih metod, kajti ta vrsta prerokovanja temelji na preroških darovih tega sveta, ki so nadomestek, posnemanje in ne morejo nikoli biti brez spekulativnih elementov, ki lahko povzročijo veliko nesvetost, kot nas uči preteklost. Ne, preroki, o katerih govorimo, ki kažejo prihodnje razodevanje novega magnetnega polja, so vedeli, česar dialektično človeštvo ni moglo vedeti. Videli so, kar oči navadnega človeka niso videle. Ti preroki so gledali na mogočno delo gradnje, na delo, ki je obsegalo gradnjo. Poznali so proces nastanka popolnosti. Poznali so bistvo in cilj tega procesa, tega dela. In lahko so z veliko gotovostjo rekli: »Nekoč bo to delo gradnje končano, potem se bodo pokazale posledice in izpolnilo se bo Novo.« Zaradi tega to prerokovanje nima nobenega spekulativnega elementa.

Predstavljate si, da opazujete, kako se gradi hiša iz nevidne substance, da veste, s kakšnim namenom je postavljena, kdo so prebivalci te hiše – medtem ko so nam zaradi naše stopnje življenja vsa ta dejstva neznana. Pripovedujejo nam o tem, medtem ko o tem eksistencialno ničesar ne vemo, ne vidimo, ne slišimo. Potem bi vas imenovali no-rec ali fantast, ali – če imamo spoštovanje do vas – bi se vas označilo kot preroka dialektičnega formata. Toda to, kar nam oznanjate, ne bi bilo nobeno dialektično spekulativno prerokovanje, kajti vi govorite in pričate o resničnosti. Tako kot vi te stvari vidite iz vaše resničnosti, mi iz vaše resničnosti ne vidimo. Iz naše resničnosti je nemogoče, da bi videli, kar zaznavate vi.

Prerok, ki vam ga opisujemo, ni špekulant, ne domneva o prihodnosti. Je priča o resničnosti. Katero resničnost mislimo?

Mislimo naslednjo resničnost: novo magnetno polje, o katerem zdaj poudarjeno govorimo, je bilo zgrajeno nekoč, tisočletja pred nami. V teku eonov mora biti v začetku rojstva in oskrbe obdobja žetve vedno znova oživljeno in opraviiti svoje delo in da bi se po tem, ko je žetev mimo, istočasno dvignilo navzgor. Vsaka duhovna šola, ki nastopi v časovnem, prežame s svojim delom, s svojim prizadevanjem, napetostjo in žrtvovanjem del tega magnetnega polja, tako da je to polje čedalje močnejše, večje in bolj dinamično.

Prvemu bratstvu je ob dnevu razodetja najtežje, ker mora zares uresničiti pionirsko delo. Za izvršitev tega dela je bratstvo sestavljeno iz velikega števila odposlancev, ki so že pred tem dosegli osvoboditev. To je skupina, ki jo označujemo kot Bratstvo Šambale. Drugemu bratstvu je že lažje, ker lahko gradijo naprej že na osnovi položenega temelja in povrh vsega lahko računajo na pomoč prvega pionirskega bratstva. Tako se je delo nadaljevalo do novega dneva, vse dotlej, dokler niso nastopila egipčansko, indijsko in kitajsko bratstvo, eseni, manihejci in drugi gnostiki. Končno so sledili druidi, katari, klasični Rosenkreuzerji sedemnajstega stoletja in Rosenkreuzerji sodobnega časa. Vsaka od teh skupin je prispevala k velikemu delu. Vsakdo je stkal del brezšivnega oblačila Jezusa Kristusa. Vsaka skupina je sodelovala z velikim magnetnim poljem.

Če zdaj zagledate kaj od te resničnosti in začnete pripovedovati o tem, ste potem medij ali astrolog? So vam to posredovali t. i. posvečenci? Ste potem prerok v negativnem smislu? Ali pa izpričujete iz svoje lastne znanstvene gotovosti? Vidite, da se oblačilo brez šivov stke, zaznate, da nova magnetna čistost svoj sij vedno bolj izžareva prek sveta in vaša dinamična zmožnost vedno bolj narašča. Ali je potem negativno preroštvo, če rečete: »Pride dan, v katerem se razodenejo in dokažejo posledice?« »Kdaj prideta dan in ta ura, ne ve nihče«, tako piše v Svetem pismu, kajti vedno obstajajo dejavniki, ki

se morajo šele roditi. Toda to gotovost poseduje videc, ki vidi. Prihaja slavní dan! Če zdaj lahko potegnute iz tega sklepe, temu sledite, se postavite na tla znanstvene resničnosti.

Zaradi tega to ni nobena preroška špekulacija, če *Confessio fraternitatis* R. C. na začetku sedemnajstega stoletja pravi: »Zato moramo mi smrtniki, vrniti svetlobo in sijaj, ki je z Adamom izpadla iz raja, da bi človeku omilila trpljenje. In ko govori von Eckarthausen na začetku 19. stoletja o »ponovni zgraditvi stavbe«, se zgodi to iz globokega notranjega vedenja. Pričal je o razodevanju sinov Boga in razodevanju Svetega Duha. Videl je magnetno polje, ki se je razvijalo, in vedel je, da se je njega to polje dotaknilo, da spada vanj.

O teh stvareh govorimo, ker vsakdo lahko doseže enako znanje. Polje izžarevanja, o katerem so govorili stari preroki, obdaja vse nas kot »oblačilo brez šivov«. Močno žarenje novega obdobja je tako intenzivno, da boste takoj zaznali moč izžarevanja, če le svoj mikrokozmos odprete za ta dotik. Od te ure dalje je za vas napisan začetek svetega evangelija o odnosu Janeza do Jezusa: »Poravnajte Gospodu pot, jaz nisem Kristus, temveč je on tisti, ki bo prišel za menoj. Nisem vreden, da zavežem jermen na njegovih sandalih. On, ki pride za menoj, je večji od mene.«

Če svoje bistvo, svoj mikrokozmos odprete za novo življenjsko polje, se bo njegova moč izžarevanja dotaknila vašega atoma srca, prestavila vaše celotno bitje v žarenje in vas popeljala v novi proces, proces transmutacije in transfiguracije.

Od te ure dalje, tako smo rekli, se nahajata v bitju dve naravi: ena narava, ki z Janezom Krstnikom propade, in druga narava, ki raste, narava novega človeka. Če vstopite v ta proces obeh narav, nastane takoj »mnogoterost različnih vplivov« v vas, kot to imenuje Pavel v Prvem pismu Korintčanom. Nastane namreč nova moč, ki prinese razvoj nove zmožnosti, nove zmožnosti v dialektičnem človeku, ki propada,

in nove zmožnosti v človeku, ki se rodi na novo.

Zaradi tega je kandidat deležen novega služenja, nove vrste dejavnosti. Če se ga dotakne nova moč in se v njem začne proces, bodo vidna ta učinkovanja v človekovem ravnanju in prek njegovega ravnanja. S temi novimi dejavnostmi je oblačilo brez šiva neuničljivo. Pospravili boste novo žetev.

Predstavljajte si, da se novo magnetno polje pozitivno dotakne skupine učencev. V njih se torej razvijejo dejavnosti in postanejo na zunaj vidne. V istem trenutku tvorijo veliko transformatorsko postajo za nove magnetne moči. Prek njih se bo razodela Kristusova moč in se razodevala na daleč, krožila okrog Zemlje. Prek take skupine bodo doseženi številni učenci in lahko se jim bo pomagalo, zbrana bo nova žetev in prenesena bo v novo življenjsko polje.

Pavel govori o devetih različnih dejavnosti ali službah, o šestih smo pravkar govorili. Vsaka služba, vsaka aktivnost je hkrati sodelovanje pri delu na novi zgradbi Boga, v novem magnetnem polju. Še enkrat ponavljamo, da nikoli več ne pozabite: če se vas dotakne moč novega magnetnega polja, se prek vas razodevajo različne dejavnosti. Teh aktivnosti se ne da razložiti z dialektičnega polja, ne da se jih naučiti na univerzi s poučevanjem, knjigami ali študijem. Ne, če se razodevajo, pridejo neposredno iz interkozmičnega vse zajemajočega magnetnega polja. Človek, ki živi, dela in ravna, uporablja moč magnetnega polja. Potem je to Bratstvo, ki priča prek nas.

Takoj, ko se ena od devetih dejavnosti dokazuje prek vas, ste v ekskluzivnem smislu postali sodelavec Boga. Potem lahko sodelujete pri delu v veliki božji zgradbi na novem magnetnem polju. To so stari Rožni križarji v Fami fraternitatis R. C. imenovali »gradnja nove hiše Sancti spiritus«. Ko je Cristian Rosenkreuz vse svoje darove, vse, kar je imel, spontano ponudil učenim Evrope, so ga s posmehom odbili. Dobro so spoznali ponujeno, toda hkrati odkrili, da bi morali stopiti s

svojih visokih prestolov, če bi hoteli služiti Bratstvu Kristusa. C.R.C, se je umaknil, tako je zapisano v Fami fraternitatis in je s svojimi zgradil hišo Sancti Spiritus. Šel je v novo prostozidarsko delovanje.

To delo je udeleženosť v izlivanju krvi Kristusa, v njegovi smrti in njegovem vstajenju. Človek, ki živi, dela in ravna, uporablja moč, moč krvi. Vsak človek tako vsak dan izliva svojo kri nase, za svojo družino ali tretje. Dokler se ta proces nahaja znotraj te narave in je popolnoma iz te narave, takšno izlivanje krvi, takšno umiranje, seveda nikoli ne učinkuje osvobajajoče. Takoj pa, ko človek vstopi v bitje obeh narav in sprejme delež od drugega magnetnega polja, Bratstva Kristusa, ima njegovo delovanje popolnoma drugo učinkovanje. Ker njegovo delo lahko razložimo iz nove narave, bo takšen delavec razlival svojo kri na čisto drug način.

Izlivanje krvi iz nove narave prinaša osvoboditev. Vse, kar naredite iz nove narave, naj bo še tako malo, ima neposredno osvobajajoče učinkovanje. Pet minut služenja za univerzalno bratstvo in z njegovo močjo, so že vredni zlata in pomeni več kot dialektično prizadevanje, ki traja leta dolgo.

Izlivanje krvi po stari naravi poganja vrtenje kolesa. Izlivanje krvi po novi naravi podari osvoboditev, izlivanje krvi po stari naravi veže tudi druge, ujete v smrtni naravi, izlivanje krvi v novi naravi žene druge v osvoboditev, kajti takšno delo, ki izhaja iz nove narave, pomaga graditi vedno novo življenjsko polje, novo hiši Sancti Spiritus

Ta hiša bo nekoč tako močna, da bo iz nje izhajajoči klic neustavljiv. Ta druga naravnost sili, da gredo zraven, da se dvignejo iz smrtne narave. Zato se zgodi izlivanje krvi iz nove narave v pogledu posameznega človeka samo enkrat. Ko je zajet s to močjo in se ji popolnoma preda, je osvobojen.

III – 9

Zmožnost prerokovanja

Iz že povedanega izhaja popolnoma novi pomen pojma »služabnik« ali »služabnik besede« ali bolje povedano: ta pojem dobi spet svoj izvorni pomen. Služabnik ali služabnica v tem smislu ni človek, ki se obleče mistično v oblačilo in v kaki šoli opravlja delo. Človek, ki se mistično, intelektualno ali strokovno pripravlja na praktično delo služenju človeštvu (ali to delo izvaja služabnik ali služabnica v omenjenem smislu), je le človek, ki je povezan v omenjenem smislu z elektromagnetnim poljem žarčenja Bratstva Kristusa in je procesno sprejet v veliko kozmično spremembo in zdaj izkuša mnogoterost učinkovanj in s tem spontano in samoumevno izkazuje te lastnosti.

Šele po tem, ko ste povezani s poljem žarčenja univerzalnega bratstva in njegova učinkovanja izkušate v lastnem sistemu, ste resnični služabnik v svetopisemskem smislu. Razvijajo se mnogi darovi, nenehno povečevanje števila lastnosti v praktičnem služenju svetu in človeštvu.

Znana poglavja v Prvem pismu Korintčanom (12, 13 in 14) so bila popravljena. Tam je to predstavljeno tako, kot da en človek sprejme dar zdravljenja, drugi dar poučevanja, tretji se lahko imenuje apostol in četrti prerok. Devet lastnosti, ki jih našteva Pavel, se razdeljene druga od druge ne morejo izvajati. Toda gnostični pomen je, da se postopoma vse razodenejo v kandidatu, dokler iz njega ne zažarijo kot popolnost. Pri tem je samoumevno nepomembno, kaj človek predstavlja na dialektičnem nivoju, družbeno, ekonomsko ali kako drugače, ali je teolog Johann Valentin Andrea ali čevljar Jakob Böhme.

Prvi dar je zmožnost, da se v za to pripravljenem človeku prižge vera. Praatom v služabniku pri tem neposredno asimilira svetlobno moč Gnoze in prebudi izžarevajoče učinkovanje v praatomu iskalca, torej kot zrcalo, ki odzrcali sončno svetlobo. Ta sončna svetloba je potem celo v najtemnejšem kotu jasno zaznavna. Tako učinkuje prva sposobnost. Služabnik reflektira, odseva s svojo neposredno povezavo z Gnozo gnostično žarčenje in lahko v temi človekovega srca prižge svetlobo, če je v tem človeškem srcu prisoten praatom.

Drugi dar se nanaša na projekcijo slike. Išči človek lahko svetlobo izkusi, duhovna svetloba se lahko odzrcali v njegovo temno dušo. Katera svetloba je to, od kod prihaja? Drugi dar omogoči služabniku, da tu pomaga, in sicer z zmožnostjo projekcije ustvarjene slike, ki jo poseduje. S to močjo, zmožnostjo zajame učitelj sliko iz resničnosti in to projicira na zavest verujočega učenca. Pri tem pri učencu nastanejo številna vprašanja »Zakaj je to tako in ono drugače«, Ali kako moram s tem delovati, to obravnavati, to videti. Če med učiteljem in učencem ne bi nastala povezava, bi morala projekcija slike, druga zmožnost popolnoma zgrešiti svoj namen in učenec bi potegnil napačne, spekulativne zaključke.

Zato obstaja še tretji dar, to je zmožnost, da se razumsko analizira na slika prenese v zavest učenca. Po njeni uporabi začne učenec razumevati in dojemati.

Četrty dar je obvladovanje moči. To se nanaša na voljo. S tem postane lastnik mag, ne z okultnim razvojem, ampak z božjo milostjo. Okultna zmožnost se vedno razvije iz naravne moči, medtem ko je ta nova moč rezultat procesnega dotika prek Svetega Duha.

Iz sinteze teh štirih zmožnosti se pri učencu zdaj razvije peti dar, to je dar zdravljenja. Šele ta dar naredi, vzpostavi služabnika za prastaro kraljevsko – duhovniško službo. Človek je bolan, zelo bolan in njegova ozdravitev je posvetitev, odrešitev. Zato pomeni ozdravitev vodenje

človeka nazaj v njegovo prvotno domovino. Dar pete zmožnosti omogoči vstop Gnoze same v mikrokozmični sistem učenca. Do zdaj se je projicirala svetloba v učenca prek učitelja, toda zdaj se mora s svetlobo povezati učenec sam. Učitelj, služabnik pete zmožnosti, spravi zdaj v delovanje s prižigom ta proces v neposredno povezavo s kandidatom. S tem plamenom je kandidat povezan z Gnozo neposredno.

Peti dar je spet povezan s šesto zmožnostjo, zmožnostjo razlikovanja duhov. Obstaja zakon razlikovanja, ki ga magični služabnik spozna, in s katerim mora delovati. Ne sme povzročiti, da je njegov dar nekoristen ali uporabljen napačno. Šele ko je učenec pripravljen, se lahko razvije nova zmožnost.

Zdaj usmerjamo vašo pozornost na zmožnost govorjenja jezikov ali prerokovanje. Pravkar smo vam poskusili filozofsko razložiti, da so pri prerokovanju v univerzalnem smislu spekulacija, medijstvo rezultat okultne zmožnosti ali fantazije izključeni, kajti prerok govori in priča iz v sebi samem videne resničnosti, iz resničnosti novega življenjskega polja.

Ne moremo vsakega vidca, ki o tem govori iz lastne, neposredne izkušnje imenovati prerok. Prerok je le takrat, če se nahaja v izmenjavi obeh narav, torej je povezan z novim magnetnim poljem, to v aktualnem trenutku zagleda in iz ljubezni do Gnoze in človeštva o tem priča in svari: »Čas je tu!« in svoje poslušalce in pripadnike pelje in žene v samo osvobajajoče ravnanje.

Rekli boste: »To je lahko pravilno, toda, kako lahko razlikujemo resničnega preroka od neresničnega?« V tem svetu obstajajo številni preroki. Pričajo iz različnih vplivnih področij s takšno prepričljivostjo in tako prizadevno, da jim skoraj moramo verjeti. Zato je zelo težko potegniti pravilne sklepe. Kako lahko, če se razodene prerok, vemo, ali moramo njegovo oznanilo sprejeti ali odkloniti. Po katerih merilih

lahko to presodimo?

Na ta vprašanja vam moramo odgovoriti, da boste pravega preroka spoznali po tem, da njegova zmožnost prerokovanja temelji na šestih že omenjenih zmožnostih. V dobronamerni Duhovni šoli ne more biti nihče le prerok ali pričati iz svojega življenjskega polja. Ne, če resnični prerok povzdigne svoj glas, ga nosi celota vseh darov, vseh sil, vseh moči že omenjenih šestih zmožnosti. Kakšen smisel bi imelo prerokovanje, če tistim, ki jih poslušajo in na katere so usmerjena, ne bi dali priložnosti, da gredo po poti, ki jo kaže prerok?

Naslednje vprašanje bi lahko bilo, ali ima dar prerokovanja, če ga je treba videti skupaj z ostalimi šestimi darovi, sploh ima kakršno koli praktično korist? V šestih predhodnih darovih se nahajajo, tako je rečeno, še štiri velike zmožnosti, s čimer so sledile že številne povezave med učencem in Bratstvom. Kakšno praktično korist ima potem prerokovanje? Lahko je tako, da se posluša o vseh teh čudovitih vidikih, krasnem novem življenjskem polju, toda ali je v tem vsebovana ena sama praktična vrednost? Učenec je vendar zahvaljujoč drugim darovom že usmerjen na novo življenjsko polje in na najboljši poti, da se mu približa?

Če se vam pojavijo ta vprašanja, potem upoštevajte cilj prerokovanja in naloge preroka. Cilj je oznanilo novega obdobja v nastajanju stvari ali določenega vidika tega dogajanja. Toda poleg tega poudarjeno usmerjamo vašo pozornost na to, da učinkuje zmožnost prerokovanja v povezavi s peto zmožnostjo istočasno kot ogenj prižigajoča, pospešujoča, oživljajoča, magična. Tisto, kar sta zmožnost ustvarjanja slike in zmožnost razlage projicirali in predstavili, s sedmo zmožnostjo, s prerokovanjem preide v delovanje. Preroki določijo zato učinkovanje Gnoze v časovnem. Ne pričajo samo: »To in ono sem videl,« in se zadovoljijo s tem. Če prerokujejo, hkrati učinkuje ogenj, prižiganje, pospeševanje procesa, ki ga oznanjajo.

To bi lahko primerjali s prižigom že položene zažigalne vrvice. Vrvica že leži tu, tako da lahko sledi eksplozija. Drugi primer je pretok vode, ki ga ovira, zadržuje zapora. Zdaj prerok razloži: »Tu je nova voda, in sicer je je dovolj za vse,« potem položi sekiro na zaporo in udari in odstrani oviro, tako da tok lahko teče.

Prerok torej ne reče le: »Čas je tu, zdaj se dogaja,« temveč celo hkrati skrbi za to, da upošteva vse vidike in napotke Bratstva, da se to dejansko zgodi. Preroki so torej graditelji, zidarji, ki te besede ne le govorijo, ampak tudi uresničujejo s spremembo, brez prepira, brez nasilja.

Tako pomeni »Hora est«, ki se v teh dneh izgovarja, intenzivno razširjanje in pospeševanje nove možnosti v naš čas. Namen je, da tudi vi po besedah Efežanov postanete hišni tovariši. Boga, someščani novega življenjskega polja. Opazujte te možnosti kot nekaj, kar vam je zelo blizu. To se ne nanaša na proces, ki se izvede z božjimi silami, z nebeškimi bitji. Ne, z nebeškimi močmi prek izvornih moči se podarijo možnosti, toda te morate uporabiti sami. Vi jih morate uresničiti, vi morate uporabiti gradilne snovi.

Za to se morate torej sami usposobiti, vi ste kličoči prebivalec hiše Gnoze. Hkrati ste sprejeti v novo hišo in lahko tam prebivate ob predpostavki, da tudi vi gradite. Kako zelo boste postali eno z novo hišo, je tudi opredeljeno v Efežanih (2): Vi boste takrat preneseni, kot živi gradbeni kamni na temelj, temelj apostolov in prerokov s Kristusom Jezusom kot vogelnim kamnom.

Razumite te besede! Prerok v službi Univerzalnega bratstva pre-roških zmožnosti ne bo nikoli uporabljal neinteligentno, npr. da bi ga vodile želje, entuziazem ali osebni interesi ali humana razmišljanja. Ne, on bo le gradil, on sam lahko le gradi na vogelnem kamnu magnetnega polja Kristusa.

V tej moči sme graditi, toda le, če to upravičuje uporabo preroške

moči. Tu gre za silno moč, zmožnosti, katerih meje lahko komajda slutimo. So tako dalekosežne in prinašajo s seboj tako veliko odgovornost, da je nujno, da probleme v zvezi s tem podrobno razložimo.

III – 10

Zmožnost »govorjenja jezikov«

Štirinajsto poglavje Pisma Korintčanom se začne z besedami: »Prizadevajte si za ljubezen, hrepenite po duhovnih darovih, posebno, da bi prerokovali.«

Dar prerokovanja je, kot smo videli, pri razvoju novih prihajajočih stvari najbolj koristno in nujno, kajti prerok v smislu Gnoze je graditelj, uresničevalec, ki *Hora est* ne le oznanja, temveč tudi izpolnjuje. Ta zmožnost izhaja neposredno iz bistva obeh narav. Ta zmožnost je v tem, da je delavec dolgo udeležen v dveh različnih poljih. Vi ste po moči svojega rojstva udeleženec magnetnega polja dialektike, medtem ko ste po dotiku Gnoze vedno bolj udeleženi v magnetnem polju obnove. Istočasno uresničujete v vašem mikrokozmosu dva različna magnetna sistema in s tem izvajate tudi dvoje različnih magnetnih vplivanj.

Če se zdaj spomnite, da taki ljudje posedujejo omenjeno šesto zmožnost, boste verjetno zmogli nekoliko določiti rezultat njihovega nastopa. V bistvu novega prizadevanja ne morejo uresničiti v stari naravi, to je izključeno. Magnetne silnice moči novega magnetnega polja v dialektiki ne morejo delovati gradilno, ker imajo popolnoma drugačno magnetno strukturo in so zato »neplodne«. Toda prerok lahko stare magnetne pole starega življenjskega polja moti.

Če ste se nekoliko ukvarjali z naravoslovnimi znanostmi, morda veste, da lahko magnetno polje določenega življenjskega polja motijo vplivi drugih magnetnih polj. Potem nastane nenehno gibanje. Če torej mikrokozmos, ki v sebi vsebuje dva magnetna sistema, nastopi v

tem svetu, bo neizogibno motil njegove magnetne pole. Takoj, ko se to zgodi, se bo razodelo nekaj od božjih sinov. Magnetna motnja je odkrito razodevanje, manifestacija božjih sinov. Prerok je zaradi tega sposoben že s svojo prisotnostjo priklicati zahtevano držo. Stoj! Tako ne gre več naprej!

Če se bitje s praatomom, zajeto v zmoti, z vsemi silami še lovi stvari tega sveta, ker še nekaj od tega pričakuje, se bodo njeni nameni razpršili kot megla z nastopom prerokov, stvari jim bodo iztrgane iz rok in z veliko močjo bodo usmerjeni na pot v svojo prvotno domovino. Zato v šoli Zlatega rožnega križa z gotovostjo vemo, da se približuje dan, ko bodo v šolo stopale vedno večje skupine učencev. Več delavcev bo stopalo po stopnjah poti opisanega razvoja, toliko bolj bo dan prihoda pospešen. Zato Sveto pismo pravi o razširjanju teh stvari: »kajti ne veste niti ure niti dneva«. Tu gre za žive dejavnike, ki morajo šele nastati, razodeti se morajo božji otroci.

To razodetje vašega potencialnega božjega otroštva je v vaših rokah. S samo prostozidarstvom se morate uvrstiti v vrste božjih otrok. Če se vas usoda človeštva boleče dotika, če vidite, da gredo številni v nevednosti po poti propada, če odkrijete, da so številni milijoni z osebnim in družbenim obnašanjem pripeti na kolo rojstva in smrti ter hočete ob tem dnevu razodetja številnim, ki imajo možnosti za to, pomagati, jih rešiti iz globokega prepada, pomislite potem, da so neuspešna vsa sredstva, ki jih uporabljajo naravne religije in naravni humanizem. Kajti celotno dialektično stvarstvo je podvrženo brezplodnosti.

Potem boste uvideli, da skupino sto štiri in štiridesetih prerokov, ki posedujejo omenjene zmožnosti v štirinajstih dnevih, lahko naredi veliko več kot celotno človeštvo v sto letih. Tako človek, ki poseduje prvo zmožnost z njegovim darom, atomarno povratno z izžarevanjem v drugem človeku lahko prižge vero, tako bo skupina prerokov ohranila celotno dialektično življenje, in sicer brez kakršnegakoli boja, le s

svojo prisotnostjo in s tem, da oni svoj interes usmerijo na najbolj vitalne in najslabotnejše točke. Česar najbolj human okultizem ne zmore, uspe magiji transfigurizma. Okultni razvoj, ne glede na to, v kateri obliki, ostane zmeraj znotraj magnetnih struktur silnic moči dialektičnega svetovnega reda. Okultna magija je zato vedno v harmoniji s smrtno naravo. Transfiguristična magija moti neposredno življenjsko bazo dialektike. Če to uvidite, razumete tudi, zakaj so transfiguristične šole v tem svetu bile napadene in bodo napadene ter zakaj je nekoč duhovnik lahko zapisal »najbolj omalovaževana sekta Rosenkreuz«.

Toda kot lahko ena sama svetlobna iskra prežene temo, tako transfiguristični delavec povzroči magiji dialektične narave, da ta magija ohromi. Zato vse, kar je transfigurizem, v tem svetu, sovraži, se ga bojijo in seveda proti njemu bojujejo. Izpolnjuje nas tudi zadovoljstvo, da se nas imenuje najbolj zasramovana sekta Rožnih križarjev. Takoj, ko bi bilo delo Rožnih križarjev v tem svetu hvaljeno, bi bil to dokaz za to, da smo popolnoma zgrešili pravo pot.

V javnosti še nikoli nismo govorili o veliki zmožnosti prerokovanja. Zdaj pa je pečat skrivnosti s službe prerokovanja odstranjen, ker je nastopil čas za to: in z velikim poudarkom bo vsem, ki lahko to razumejo, povedano: »Prizadevajte si po ljubezni, hrepenite po duhovnih darovih, posebno da lahko prerokujete.« Ker zdaj sedem žarišč univerzalnega bratstva v svetu delujejo do meje zemlje, zmorejo priti vsi, kajti v sebi imajo možnost za odrešitev in možnost biti zbrani skupaj in usmerjeni na pot posvetitve.

Zato je nujno, da je magnetno polje smrtne narave moteno. Ljudje so s številnimi povezavami vezani na ta svet, odlični ljudje gredo zaradi tega pred našimi očmi v propad. Zato je treba napasti in to se lahko zgodi le tako, da je magnetno polje te narave moteno, torej je potek stvari hkrati upočasnen, ohranjen. Na ta način bodo vsa bitja, ki so vezana na zmoto te narave, dobila možnost svobodne izbire.

Rekli smo že, da je zmožnost prerokovanja za tistega, ki jo uporabi, zelo velika odgovornost. Če pa spoznate, kako ta možnost nastane, razumete, zakaj brez skrbi to odgovornost lahko prevzamete.

Dar prerokovanja morate namreč razumeti v povezavi z obema še neizgovorjenima močema, darom govorjenja jezikov. Da bi vam razložili, kaj je mišljeno s tema obema zmožnostma, vas usmerjamo predvsem na to, da je v Svetem pismu uporabljena beseda »jeziki« – v dveh pomenih: prvič kot oznaka za organ, s pomočjo katerega človek lahko govori, npr. v Jakobovem pismu: »jezik je nemirno zlo, polno smrtnega strupa« in drugič v smislu »ognjeni jeziki«. Za te jezike iz ognja gre zdaj tu, za ognjene jezike novega magnetnega sistema v mikrokozmosu. To so novi jeziki, o katerih govori Marko (16). Vstali Jezus Gospod se pojavi svojim učencem in pravi: »Pojdite v svet in pridigajte evangelij vsem kreaturam, bitjem: kdor verjame in je krščen, ta bo postal blažen.« Oznanjajte evangelij novega življenjskega polja vsemu stvarstvu, ne le z besedami, temveč predvsem z novo, iz samega sebe izžarevajočo zmožnostjo projiciranja, ki jo mora imeti vsak služabnik, da lahko v svet pritekajo nove magnetne moči. Kdor v to verjame, kdor se da v tem krstiti, kdor se poveže s tem, bo postal blagoslovljen. In kdor bo postal na tak način blažen, kdor bo vstopil na ta način v povezavo z novim življenjskim poljem, mu bo dan dar: »V mojem imenu«, torej z novo magnetno substanco, »bodo izganjali hudiča in govorili v novih jezikih«.

Mislite tudi na izlivanje Svetega Duha na dan novih duhov. Takrat so bili nad glavami učencev videni ognjeni jeziki, s čimer so začeli govoriti v »jezikih«. To je imelo takšen učinek, da se je vsak počutil kot nagovorjen v lastnem jeziku. To je čista označitev obeh zmožnosti govorjenja jezikov.

Predstavljajte si človeško osebnost. Obdana je s poljem razodevanja, ki je zaključeno s sedmernim avričnim bitjem. To avrično bitje

ima magnetni sistem, magnetni firmament.

Če zvečer pogledate v jasno nebo, vidite številne zvezde. Nebo je posejano s svetlimi točkami. Če bi bili zdaj sposobni, da vaša osebnost, vaš lastni mikrokozmični firmament vidite notranje, bi ravno tako zagledali številne magnetne točke, svoje zasebno ozvezdje.

Jasno je, da se prek tega magnetnega firmamenta izven avričnega bitja tvori magnetno polje. Prek vseh teh svetlih magnetnih točk v avričnem bitju so pritegnjene moči, ki so v skladu z vrsto firmamenta. To je zunanji vidik. In notranji vidik je, da s številnimi magnetnimi močmi obloženi magnetni firmament te moči posreduje naprej na osebnost, posebno na svetišče glave.

Magnetni sistem človeškega firmamenta je pri vsakomer od nas popolnoma drugačen, ima individualni značaj. Sedemkratno avrično bitje s celotnim sistemom moči avričnega firmamenta morate dejansko videti kot bitje. Tako kot izhaja iz ezoterične literature, se sklonijo mnogi ljudje kot v molitvi pred svojim višjim sebstvom, kajti mislijo, da višje sebstvo vse ve, to je, to je naš Bog, to igra prevladujočo vlogo v življenju. Če transfigurist potem govori o nebeškem bitju, ki se mora spet razodeti, številni menijo, kot smo pogosto ugotovili, da je to nebeško bitje avrični jaz. To pa ni tako. Višji jaz, avrično bitje nima ničesar skupnega z višjo resničnostjo bitja. Številne občutljive osebe dobivajo impulze od višjega jaza.

Tega se potem zavedajo in mislijo, da jim govori nebeško sebstvo. Če govorimo o novem bitju, pride marsikateri učenec k nam s sporočilom: »Da, to poznam, to novo bitje sem že pogosto videl in grem po svoji poti pod vodstvom višjega sebstva.« Ubogi norec, kajti ta višji jaz se v Svetem pismu imenuje satan, to pomeni nasprotnik. Višji jaz narave je dobesedno poosebljen in telesno naš nasprotnik. To vam želimo razložiti bolj podrobno.

Višji jaz vsebuje, kot smo vam opisali, sistem magnetnih sil, ki se

posredujejo osebnosti tako, da se projicirajo v glavo, tako da se celotni firmament, totalni sistem magnetnih točk avričnega bitja nahaja v koncentrirani, zmanjšani obliki v svetišču glave. Višji jaz se torej odzrcali v svetišču glave, v nižjem jazu. Višji jaz vam vlada. Kajti prek t. i. povezav se razvijejo, npr. vaša zavest, vaše razmišljanje, vaše hotenje, vaš značaj in vaš tip. Vse, kar so vaš značaj, vaša zavest, nagnjenja, darovi razum in delovanje volje v vas, posedujete z močjo vašega jaza. Iz višjega jaza pritekajo hkrati magnetne silnice moči h glavi, k skladnim točkam v glavi in v skladu s temu ustreznim mišljenjem v življenju ravnate. Z drugimi besedami: kot lutke visite v lutkovni igri višjega jaza, z močjo vaše osebnosti ste spravljani v gibanje. Vi ste torej, kar ste, zahvaljujoč kakovosti in vrsti vašega višjega jaza.

Zdaj razumete, da pridete v konflikt z vašim višjim sebstvom takoj, ko greste po poti in se želite prebiti iz smrtne narave?

Takrat magnetni sistem ne deluje več. Vaš karakter, vaša zavest sta po naravi iz višjega jaza. Če se tej naravi posledično uprete in hočete iti po pot Kristusovih hierofantov, pridete takoj v konflikt z višjim jazom. Višji jaz postane torej vaš nasprotovalec, nasprotnik, vaš satan. Zato mora Jezus Gospod, preden začne s svojo potjo, naprej prekiniti s satanom, ki ga sreča kot skušnjavca v puščavi. Upamo, da lahko spoznate logiko te naravne zakonitosti.

Upoštevajte zdaj to, kar bo sledilo: omenjene silnice moči pritečejo v svetišču glave skupaj, se združijo. Rezultat teh magnetnih moči določa vaše celotno stanje življenja, vaš tip, vaš značaj, ravnanje vašega celotnega bitja. Vi ste nič in ne morete ničesar brez vašega višjega jaza.

Silnice, ki izhajajo iz firmamenta avričnega bitja, tvorijo nenehno živo in vibrirajoče pritekanje moči. Te tudi svetijo. Zato je naša glava obdana z ognjenimi jeziki, ki vidno svetijo okoli vsakega človeka. Zdaj pravi Jezus Gospod svojim učencem in Duhovna šola svojim učencem:

»Govorili boste v novih jezikih,« kar pomeni, da se mora v vas razviti novi magnetni sistem in izžarevati.

»Kako se to zgodi?« boste morda vprašali: »Kako naj začnem s tem delati, ko pa sem z močjo svoje celotne osebnosti, moje zavesiti mojega značaja, mojega tipa voden od višjega jaza? Kako lahko to spremenim?« To ne bo nikoli uspelo, kajti takoj, ko kaj hočem ali sklenem, da bom nekaj naredil, se zgodi z močjo sugestije mojega višjega jaza. Jaz sem žrtev, jaz sem ujetnik, suženj svojega višjega jaza. Kako lahko to stanje spremenim?«

To lahko spremenite, če se popolnoma spremenjenim življenjskim ravnanjem vašega atoma duhovne iskre, ki se nahaja na vrhu desne srčne komore, dotakne svetloba. Potem obenem Gnoza naredi odprtino v sredini vašega mikrokozmosa. Takoj, ko ta božji princip, vrtnica v vas začne svetiti, ste vrtnico pripeli na križ. Potem ste postali Rozenkreuzer. Od tega trenutka dalje je na korenino drevesa postavljena sekira. Kajti kaj se zgodi zdaj? Če se vrtnica v svetlobi gnoze odpre, začne vanjo pritekati moč, ki ni od tega sveta, ki ni skladna z obstoječim magnetnim sistemom, ki se do vseh vplivov, ki prihajajo iz avričnega bitja, ki vas obvladujejo in vam vladajo, obnašajo popolnoma harmonično.

Zdaj se od spodaj, iz vrtnice srca začne rušenje starega, proces učinkovitega odpora. Takoj, ko ta vrtnica sveti, poskuša višji jaz, vaš satan, to novo, ki se začne razodevati v mikrokozmosu, nevtralizirati, uničiti. V vas se torej bije boj.

Zdaj lahko odgovorite: »Da, to mi je znano, s tem lahko soglašam. Moje življenje je nenehni boj. To sem izkusil že v zgodnji mladosti.« Vendar takrat mislite na boj, ki pripada dialektiki. Človek živi v naravnem redu bojevanja, toda tega boja po naravi ne smete zamenjati z bojem, ki ga v vas razplamti Gnoza. Ko vrtnica začenja izžarevati, lahko takoj v vas začne prodirati gnostični tok, v vas se razvije čisto

druga, zelo osebna borba. Gre za boj, ki moti obstoječi magnetni sistem in njegov primarni cilj je ta celotni sistem, ki ga firmament nadzoruje prek svetišča glave, uničiti in spremeniti. Nastati mora torej novi firmament.

Takoj, ko je ta novi firmament tu in začnejo zaradi tega v svetišču glave pritekati iz avričnega bitja popolnoma nove magnetne sile, se ravno tako razodene nova zavest, novi karakter, novi tip človeka, čisto nova osebnost. Vse to je potem logična posledica boja, ki je povzročena zaradi dotoka gnostičnih sil.

Takoj, ko se novi sistem razodeva okoli svetišča glave, so nove ognjene linije moči, novi jeziki tu. In učenec, pri katerem je ta novi ognjeni steber viden, začne govoriti v »drugih jezikih.

Zmožnost govorjenja jezikov

Kot smo pravkar predstavili, poseduje ognjene jezike vsak človek. Še posebno se jih da prepoznati okoli svetišča glave. Obstajajo iz magnetnih silnic moči, ki tvorijo povezavo med centralnim magnetnim sistemom avričnega bitja in osebnostjo.

Centralni magnetni sistem avričnega bitja imenujemo višji jaz, centralni sistem v svetišču glave označujemo kot nižji jaz. Človek obstaja in živi iz moči, ki se dotikajo nižjega ali običajnega jaza. Iz teh moči se da razločiti njegova zavest, njegov značaj, njegova celotna vrsta. Vse ljudi torej upravlja višji jaz. S temi ognjenimi jeziki govori vsak človek svoj lastni, individualni jezik. Nižje sebstvo torej ni avtonomno bitje, ampak samo odsev višjega sebstva. Odsev, od časa do časa umre in mora biti spet nadomeščen. Le višje sebstvo, centralni magnetni sistem bitja ostane in traja prek groba in smrti. V višjem sebstvu se periodično zgodijo atmosferske spremembe. V firmamentu višjega sebstva se pridružijo in zvrstijo vse stvari po rezultatih nižjega jaza.

Pokazali smo, kako avrično naravna vezanost s fundamentalnim življenjskim preobratom lahko prekinemo in kot posledica tega od učenca začnejo svetiti novi ognjeni jeziki. S tem mora učenec zdaj govoriti: v njem se morajo uresničiti. To pomeni uničenje obeh starih magnetnih sistemov, tako avričnega bitja kot svetišča glave. Potem nastaneta dva nova magnetna centra in učenec se mora učiti usklajenosti z njima. Njegovo življenje mora biti tako, da ne moremo govoriti več o višjem ali nižjem jazu, ki dirigira in obvladuje nižji jaz, temveč o nastanku popolne harmonije, enosti med obema.

Učenec mora torej posedovati dva nova darova, dve novi zmožnosti. Prvič novi dvojni sistem jezikov in novi dvojni magnetni sistem in nadalje zmožnost, da iz tega sistema deluje. On mora torej to praktično uporabiti.

Zdaj mora biti postavljeno vprašanje, na kateri način se oba darova lahko pridobita. To vprašanje so si med stoletji postavili številni in to je priklicalo tok medijstva, tok zasenčenja iz zrcalne sfere. Če ste kdaj spoznali t. i. gibanje Svetega Duha, potem veste, kaj mislimo s tem. Združitev takih ljudi ima negativni znak okultizma. Tam združeni so vsi zelo vzneseni. V vsakem primeru pa so to ljudje, ki zapadejo v veliko zmoto, da je njihovo dialektično stanje zadostna podlaga za dotik Svetega Duha. Brez izjeme so žrtve dobresedne razlage Svetega pisma. Števila ljudi, ki jih takšna razlaga Svetega pisma vodi na napačno pot in so s tem v številnih reinkarnacijah ločeni od poti osvoboditve, ni za podcenjevati.

Pri takšnem združevanju neizogibno nastane spiritistični eksperiment. Združenje se samo prek skupnega petja, ritualov, glasbe spravi v stanje ekstaze in v tej določeni združitvi nastane še magnetni krog. V določenem trenutku začnejo mediji jecljati. Posamezniki se dvignejo in se zvijajo, nastane pretres skozi sitem kačjega ognja, obrazi so odvrtno spačeni, strašno jih je gledati. In potem začnejo nenadoma govoriti. To mora seveda biti popolnoma v skladu s stilom. Zato govorijo v tujih jezikih. Kar govorijo, je podobno latinščini, vsekakor staremu jeziku. To je odvisno popolnoma od bistva igre. Zato govorijo v tujih jezikih. To je popolnoma odvisno od bistva igre, ki se izvaja. Vsebina govorjenja kaže običajno banalno sliko spiritističnih seans, to je zaporedje čvekanja zrcalne sfere z uporabo svetopisemskih tekstov in svetimi imeni iz sončne dežele, ki naj bi bila nebesa, itd. Potem so prisotni večinoma nekateri, ki takoj za tem, ko so govorci končali, demonstrirajo darove jezikov in razložijo, kaj je bilo povedano.

Razumete, kako žalostno, kako nekoristno je vse to, kako globoko tragično in skrivljeno je to. Če dar jezikov, kot smo razložili, nekoliko razumete na način, po pomenu, kot smo razložili, spoznavate šušmarstvo te imitacije, nemarnost in oprijem teme, ki tu deluje. Če bi govorili v vseh jezikih sveta ali celo v starih, ne več uporabljenih jezikih, najbolj vzvišene stvari in pri vas ne bi bil prisoten noben magnetni sistem, nobeno uresničevanja Jezusa in nič od novega človeka, potem bi bili ali zapeljani v zmoto ali zapeljevalec v zmoto, tudi če bi ponudili vse te besede kot rezultate darov jezikov. In v vseh okoliščinah bi bili zasenčeni z zrcalno sfero.

Še enkrat želimo poudarjeno zagotoviti, da se mora učenec že na začetku svoje poti zavestno posloviti od vseh vplivov iz onostranstva in z vsemi posledicami, ki so povezane s tem. Če npr. danes s smrtjo izgubite svoje najljubše družinske člane, najljubšega prijatelja, potem se morate kot član Duhovne šole od njega takoj popolnoma ločiti. Na horizontalni ravni ne sme nastati noben stik več med vami in tem tako ljubljenim človekom. Če tega niste sposobni, če niste pripravljeni na to, potem s tem prekinete svoje učenje. Potem se kot učenec ne morete uveljaviti. Zato je v Svetem pismu tako poudarjeno rečeno: »Ne sprašuj mrtvih!«

Tu govorim iz lastne izkušnje. Mnogi vedo, da sem izgubil svojega brata, ki je z mano sodeloval pri velikem delu. Od trenutka, ko sva bila ločena s smrtjo, med nama ni obstajal niti en sam stik na spiritistični način. Čeprav so iz številnih strani poskušali vzpostaviti takšen stik. Kako veliko sporočil domnevno mojega brata, s posredovanjem drugih, sem prejel, se ne da povedati. Vsa so brez izjeme končala v košu za papir in nisem jih upošteval. In vsem, ki so mi posredovali takšna sporočila, sem rekel: »Če mi moj brat želi kaj povedati, mi bo to posredoval na drug način.«

Vzemite si ta nasvet k srcu. Ne vzdržujte pod nobenim pogojem kakršnih koli stikov z bitji zrcalne sfere.

In če bi se vam prikazal ljubi Gospod sam, se obrnite in pojdite po svoji poti. Če tega ne naredite, boste kmalu odkrili, da ste zapustili pot osvoboditve. Kdor vzdržuje sprejemljivost za bitja zrcalne sfere, blokira možnost za vplive novega življenjskega polja in možnost, da se odprejo vrata, ki vodijo v življenje.

Senzitivnemu človeku je tu mnogo lažje kot drugim, ker bitja zrcalne sfere lahko neposredno prepozna in zaradi tega z lahkoto demaskira vplive zrcalne sfere. Toda ravno senzitivni ljudje so pogosto tudi žrtve zrcalne sfere. Kako pride do tega, je lahko ugotoviti. Senzitivni človek prezgodaj misli, da je že prišel v novo življenjsko polje. In če nekdo tako zgodaj domneva, potem je žrtvovan. Če pa se človek ne prepusti dotiku te vrste, potem mora vsak vpliv zrcalne sfere hitro izginiti. Če te stvari popolnoma zanikate, tudi če vas ta svet zapeljuje z najlepšim, kar ima ponuditi, pride trenutek, ko so prisiljeni, da nas pustijo pri miru, zato bodite pogumni.

Vrata življenja so simbolična oznaka prehoda med našim dialektičnim magnetnim poljem in izvornim življenjskim poljem. Skozi ta vrata bo ne v tako daljni prihodnosti prišlo do združitve med brati in sestrami, ki se nahajajo še v tem polju, in tistimi, ki se nahajajo v novem življenjskem polju. Če pa to dojamemo spiritistično in bi pokušali takšen stik vzpostaviti po medialni poti, bi nastale velike nevarnosti.

Postavimo zdaj vprašanje: Kako dobi človek oba dara jezikov? Poglejmo, kakšen odgovor poznamo iz univerzalne nauka.

Proces se začne z dotikom atoma duhovne iskre, popka vrtnice v svetišču srca. Prek tega atoma pride Gnoza v srce smrtne narave. Karl von Eckartshausen piše, da je Jezus »prodl« v »srce tega sveta«. Jakob Böhme opisuje, kako duh Gospoda, duh Kristusa prodre v smrtno naravo. Če vaš atom duhovne iskre postane sprejemljiv za Gnozo,

potem je vaš mikrokozmos napadel Jezus Gospod vse do srca. Na ta način vstopi Gnoza v srce mikrokozmosa. Takoj, ko je ta pot odprta, se razvije že omenjeni proces, s čimer se gnostični dotik prebije v svetišče glave. Srce in glavo torej ta dotik doseže najprej. Če učenec v tem procesu sodeluje in se poln vere ter predaje razvije, nastane z učinkovanjem te vere v omenjenem dvojnem sistemu intenzivna magnetna motnja. Kot rezultat bodo vse moči, ki se upirajo Gnozi, tako rekoč pregnane v najbolj skrajni del mikrokozmosa. Vse, kar vas potem v vašem mikrokozmosu nagovarja in poziva, da bi vas zvezalo na zemljo, bo hkrati pregnano na zunanji rob oboda mikrokozmosa. Vse te moči se zberejo v avričnem firmamentu, v magnetnem sistemu avričnega bitja in s tem bo višji jaz v več kot v enem pogledu vaš dejanski nasprotnik.

To dogajanje lahko primerjate s prižiganjem svetlobe v temi. Izžarevanje svetlobe ima določeno razsežnost, ki tvori krog. Izven tega kroga vlada tema. Svetilka je prižgana, iz določenega prostora bo pregnana tema in se zbira samo izven tega kroga.

Če Jezus Gospod, Bratstvo napade magnetno polje izžarevanja Kristusovih hierofantov in je s tem tema pregnana na zunaj, potem se to zgosti v avričnem bitju, v višjem jazu. V tem trenutku je tema dejansko vaš nasprotnik. Postane vaš satan.

Če se ta proces nadaljuje, potem nastane v prvih letih določeno ravnotežje. Vakuum svetlobe v osebnosti, v središču mikrokozmosa in obroč teme se ohranjata drug do drugega v določenem ravnotežju. Če svetilka gori dalje, se najde dovolj olja v svetišču, kot to izraža evangelij, potem ostane svetilka sama po sebi enaka, toda tudi obroč teme. Nižji jaz, osebnost potem obvladujejo nove moči, ki prek načete odprtine prispejo navznoter in velik del polja razodevanja avričnega bitja obvlada višji jaz. Učenec je dobesedno obdan od svojega nasprotnika, ki ima seveda nalogo zvezati in nastaviti zanke.

Te situacije predvsem ne smete obravnavati romantično, zaradi tega vam tudi ni treba prelivati solz niti o tem pisati pesmi. Če to gledate romantično in mislite npr. na zemeljsko vezane duhove in izredno zle moči, potem se motite. Bolj trezno morate uvideti, da višji jaz, avrična magnetna centrala po moči kakovosti svojega bitja, mora ravnati tako, kot je. Ta dialektični sistem je eno s to naravo. Če del mikrokozmičnega srca napade novo magnetno polje, nastane sam po sebi razcep in odpor. Vse to nima ničesar skupnega z romantiko.

Avrično bitje samo mora ravnati tako, kot ravna. Mit o satanu, kult satana, vera v hudiča in podobno, to je vse romantika, ki jo je iznašla cerkev. Avrično bitje, nasprotnik, satan je seveda prisoten v vsakem človeku, ki se hoče osvoboditi dialektike. Po moči svojega naravnega stanja je avrično bitje v tem primeru vaš nasprotnik. Zato Sveto pismo pravi, Jezus Gospod sreča satana v puščavi. Prek puščave življenja, v hoji proti velikemu cilju sreča človek sam svojega nasprotnika.

Enako je rečeno o Budi. Budov evangelij ravno tako opisuje, da Buda sreča svojega nasprotnika satana, ki se tam imenuje Mara, grenkoba.

Če pa se lahko učenec uveljavi v svetlobi svoje svetilke, torej v moči Gnoze in pravilno opravi Gospodovo pot, z vsemi posledicami, ki so povezane s tem, potem se v določenem trenutku razvije nova faza. Obroč, objetje njegovega nasprotnika, bo prebit. Nastanejo odprtine. Zvezde, ki so pred tem izžarevale intenzivno svetlobo k osebnosti, začnejo zdaj ugašati. Te »zvezde« padajo z neba in prižgane so nove svetlobe: tvori se novi firmament. Nastaneta, tako kot velikokrat izraža Sveto pismo, novo nebo in nova zemlja. Kajti če magnetno izžarevanje sprejme najprej glava, se mora spremeniti tudi osebnost, kajti je v skladu z magnetnim sistemom. Če se magnetni sistem spremeni, se mora spremeniti tudi osebnost. Ta sprememba se začne z zavestjo. Tako se začne transfiguracija. Gre za nastanek novega višjega jaza in novega nižjega jaza.

Končno nastaneta pri učencu novo nebo in nova zemlja. »Glejte, vse staro je minilo.« Od trenutka, ko je stari magnetni sistem prebit in se postopoma razodeva novi, se začne tudi prvi dar jezika. Novi jeziki začnejo svetiti. Pritekajo druge magnetne moči, ki se jih ne da več razložiti iz polja dialektike, temveč iz novega življenjskega polja. Te nove moči iščejo stične točke v svetišču glave, ki potem sprejme popolnoma nov sistem magnetnih točk. Siva možganska substanca se začenja skladno s tem spreminjati. Postopoma se izvršijo druge možganske povezave, razodeva se nekaj od popolnoma nove zavesti, popolnoma novega jaza.

Na začetku se ta jaz nahaja še v embrionalnem stanju. Ne more se še ravnati, nima še sheme, kot je npr. nastajanje svetlobe, ki predhodi dnevni. Dokler se učenec še nahaja v tem stadiju nastajanja svetlobe, mora sodelovati stari jaz, ki seveda poseduje še popolno zavest. Potem nastane razcepljenost, ki je hkrati nastop dveh narav.

Stara zavest se vendarle podredi kot Janez v rastočem Jezusu. Stara zavest v učencu se podredi novi zavesti, ki raste v njem. To je stanje, v katerem učenec vidi novo življenje in se vse močnejše nanj odziva, in vedno bolj živi njemu naproti.

Od tega trenutku je mladi brat ali mlada sestra prejela dar govorjenja.

Novi jeziki začnejo učinkovati v sistemu in prinašajo določene rezultate v osebnosti mikrokozmosa, ki je podvržen transfiguraciji. To je dar govorjenja jezikov, ki se začenja manifestirati.

Ker pa je novi »jaz« še v embrionalnem stanju, še ni pridobil popolne rasti, še ne more popolnoma prevzeti vodstva novega življenja. Ne more nastopiti s polnostjo novega življenja. Mladi brat ali mlada sestra lahko že prerokujeta, nastopata kot preroka, toda polnega apostolata takšen učenec še ne poseduje. Če pa je nova zavest popolnoma ustvarjena, če je novi »jaz« popolno rojen kot zavest in je novi nižji

»jaz »primeren kot takšen nastopiti, potem si v določenem trenutku, kot ob zvoku pozavne poslednje pozavne, kot ogenj ustvari pot dar govorjenja novih jezikov. Potem si utre pot zmožnost uporabe novih sil, moč ognjenih jezikov. Prerok je v tem trenutku postal apostol Jezusa Kristusa.

To je torej shema deveterne magije transfigurizma. Tako kot so vsi, ki imajo ušesa, poklicani za preroke, tako bodo poklicani za apostolat. In nekoč bodo lahko šli v ta svet z vklesanim klicem poslanstva v svojih srcih: »Oznanjate evangelij osvoboditve celotnemu stvarstvu.«

Vsi, ki jih vodi Duh, so božji otroci. Osvobojeni so od kolesa rojstva in smrti.

Avtorjeva biografija

Avtor knjige Jan van Rijckenborgh (s pravim imenom Jan Leene) je sodobni Rožni križar (Rosenkreuzer) in gnostik – hermetik, njegovo celotno življenje pomeni delovanja na teh področjih. 1896 je bil rojen v Haarlemu v krščanski družini. Že kot mlad mož se je poglobljal v vse, kar je bilo povezano z religijo. Predvsem je iskal popolno uporabo vere v vsakdanjem življenju. Zato se je oddaljil od površinskega krščanstva in zgolj miselne teologije brez globine. S svojim močnim občutkom za resničnost se je ogrel za novonastalo delavsko gibanje, ki se je oblikovalo v njegovi mladosti. To je bil razgiban čas, v katerem je prof. dr. Hartog (1869–1938) s svojo Realistično teologijo (Realistische Theologie) skrbel za polne cerkve. Tudi Jan van Leene mu je rad prisluhnil. Od profesorja dr. Hartoga se je naučil pomena besed iz Pisma Rimljanom (12, 1), kjer je rečeno: »... darujte svoja telesa v živo, sveto in Bogu všečno daritev.« Jan van Leene in njegov brat Willem, oba vneta iskalca, sta postopoma spoznavala smer, v katero morata iti, da potešita svoje hrepenenje po edini resnici. 24. avgusta 1924 sta položila prve skromne temelje prave duhovne hiše osvoboditve za novo obdobje: hišo Sancti spiritus. V prvi fazi sta ustanovila in utemeljila – po navdihu Manifesta klasičnih Rosenkreuzerjev – Misterijsko šolo Rosenkreuz. Jan Leene je obiskal British Library v Londonu, da bi dobil dostop do originalnih spisov, »ki so se že nekaj stoletij nahajali v tej knjižnici, ne da bi si kdo delal skrbi zaradi tega!« V januarju 1937 so izšli skupaj v enem delu njegovi nizozemski prevodi knjig Fama Fraternitatis R. C. in Alkemična poroka Christiana Rosenkreuz (Duhovni testament Reda Rosenkreuz). Na ta način je

hotel oznaniti »cilj, bistvo in poklicanost zahodne misterijske šole«, kot se je glasila naslovna stran prve izdaje knjige. Šlo je za preložitev težišča življenja na razvoj duše, da duša z novim rojstvom postane primerna, da sreča Boga. Da bi, kolikor je najbolj možno, predstavil ideal Rosenkreuzerjev, je črpal iz spisov nemškega filozofa Jakoba Böhmeja, ki tajskega modreca Lao Ceja in šlezijskega pesnika Johannes Schleggerja (1624–1677), ki je znan kot Angelus Silesius. Predvsem nekateri verzi, ki jih je pogosto citiral tudi prof. dr. de Hartog, so osnova za razvoj Rijckeborgovega popolnoma novega nauka sodobnega obdobja – nauk o transfiguraciji. Jan Leene je pisal pred drugo svetovno vojno pod imenom John Twine. Kasneje je izbral psevdonim Jan van Rijckenborgh kot simbol za gnostično kraljestvo, ki ga je predstavil svojim učencem in poslušalcem. V vseh svojih delih se je povezoval z gnostičnimi vidiki svetovne literature in nakazal je na številne stične točke s hermetizmom, Biblijo in predvsem z Manifesti klasičnih Rosenkreuzerjev. Poleg tega je razložil spoznanja in misli Paracelsusa, Comeniusa in Fludda. Čeprav je odklanjal zgodovinskega cerkvenega Kristusa, je bila njegova šola popolnoma kristocentrična, ker temelji na univerzalni in vseprežemajoči moči Kristusa. J. van Rijckenborgh je zapustil na tisoče nagovorov, v središču katerih je gnostični nauk odrešitve. 1935/36 je izdajal tednik Aquarius (Vodnar), v katerem je razrušil veliko »svetih zgradb« in opisal prihodnje dogodke. V mesečniku Het Rosekruis – je uveljavljal glas razvijajoče se šole in v svet je bil zasajen križ. V ezoteričnem mesečniku De Hoekstein (Vogelni kamen) je osvetlil, na kakšni osnovi mora nastati delo, ki obnovi duha, dušo in telo. Po njegovi smrti 1968 se je časopis imenoval De Topsteen (Zaključni kamen) (1969–1987) obdobje žetve. Njegove števil ne razlage in govori so bili zbrani v dobrih štiridesetih knjigah, ki jih je izdala založba Rosekruis Pers v Haarlemu. Misterijska šola Rosenkreuz se je razvila v Mednarodno šolo Zlatega rožnega križa

(Internationale School van het Gouden Rozenkruis), ki deluje v vseh delih sveta in v 36 deželah ter 175 podružnicah. J. van Rijckenborgh, ki je v svojem upravičenem optimizmu vedno gledal naprej, je rekel leta 1968 na koncu svojega življenja: »Upam, da sem smel s svojim življenjem dodati majhen udarec s kladivom v kovanju večnosti.«

Razlaga besed

EONI: pošastne tvorbe nesvetih naravnih sil, ki je sčasoma ustvarilo Bogu nasprotujoče življenje (mišljenje, čutenje hrepenenje) padlega človeštva. Razlikujemo dvanajst glavnih skupin. So stvaritve človeštva, ki so se popolnoma odtegnile njegovemu nadzoru; zdaj ga držijo ujetega in tvorijo sile samoohranitve, ki človeštvo silijo po poteh, ki si jih je samo utrlo. Tako se vzdržuje človeška vezanost na vrteče se kolo dialektike.

b) Z nazivom eoni se označuje tudi hierarhična skupina vladarjev v času in prostoru, imenovana tudi dialektična hierarhija ali najvišji tega sveta. Sestoji iz najvišje metafizične formacije sil, ki je izšla iz padlega človeštva in se poistovetila z naravnimi eoni, omenjenimi pod točko a) ter s to lucifersko vrhovno oblastjo padlega dialektičnega sveta zlorablja vse sile narave in človeštva. Ko sledijo svojim temnim ciljem, človeštvo nenehno silijo v nesveto delovanje. Na račun grozotnega človeškega trpljenja so se te sile osvobodile kolesa dialektike, to svobodo pa v brezmejnem samopotrjevanju lahko ohranjajo samo tako, na neomejeno povečujejo in ohranjajo trpljenje sveta. Vse delovanje mišljenja, čutenja, volje in poželenja padlega človeka, tudi t. i. dobro, ustvarja eone. Te nesvete naravne sile obvladujejo človeštvo in ga v njegovi vezanosti zadržu-

jejo v ujetništvu narave smrti. Poleg teh nesvetih naravnih delovanj obstajajo tudi naravne sile božanskega sedmernega, zemeljskega kozmosa, ki so človeku sovražne, ker ta s svojim padlim stanjem nenehno moti in ruši harmonijo ter naravne zakone zemeljskega kozmosa.

BRATSTVO, UNIVERZALNO:

Božja hierarhija nespremenljivega kraljestva. Tvori gospodovo univerzalno telo. Označuje se tudi kot nevidna Kristusova cerkev ali Kristusova hierarhija. S svojim delovanjem v korist padlega človeštva nastopa med drugim tudi kot Bratstvo Šambale, Šola misterijev Kristusovih hierofantov ali Hierofantska duhovna šola.

GNOZA: a) Dih Boga, Logosa, izvor vseh stvari, ki se razodeva kot duh, ljubezen, svetloba, moč in univerzalna modrost Boga, Logos, izvor vseh stvari. b) Univerzalno bratstvo, kot nosilec in razodevanje polja izžarevanja Kristusa, c) živo spoznanje Boga, ki je dano tistim, ki so prek ponovnega rojstva duše vstopili v svetlobno rojstvo Boga (pojmandrično zavest).

DIALEKTIKA: današnje življenjsko polje človeštva, kjer se vse pojavlja v nasprotjih: dan in noč, svetloba in tema, dobro in slabo, življenje in smrt. Od tod oznaka »dialektično«. Ta nasprotja

so med seboj neločljivo povezana. Neizogibno si sledijo in se vzajemno ustvarjajo. Po tem temeljnem zakonu je v življenjskem polju človeštva vse podvrženo nenehnemu spreminjanju in rušenju, nastajanju, razcvetanju in propadanju. Postalo je področje končnosti, bolečine, bolezni, zlomov in smrti. Dialektično polje je v svojem prvotnem stanju imelo namen, da se v skladu z naravnimi zakoni prepreči kristalizacija človeštva, in sicer s harmonično razgraditvijo razodevanj in oblik. Tako je človeku vedno znova dana nova priložnost, da spozna namen in cilj tukajšnjega življenja in da v procesu transfiguracije prehodi pot vrnitve. Dialektično področje je torej bilo in je začasno bivališče, predvideno kot zasilni red. V njem lahko prepoznamo dva procesa: regeneracijo in degeneracijo. Zato prihaja do cepitve človeštva na tem svetu. Človek lahko v njem 200 izpelje obnovo in se dvigne k višjim vrednotam ter stopi v višje življenjsko polje, v Biblijo, imenovano tudi »nebeško kraljestvo«. Ali pa propada v grehih in se spusti v nižje življenjsko področje, kar Biblija imenuje »popolna tema«. Vmesne poti ni.

DIHALNO POLJE: ali avrična sfera, imenovana tudi željno telo, je polje sil, v katerem se odvija človekovo trojno razodevanje. To polje sil se sveti in vibrira, ima lastno strukturo silnic in žarišča, ki kažejo zelo dinamično gibanje. Vse sile in snovi, ki se od zunaj prebijejo v dihalno polje, se jih glede na stanje dihalnega polja (kakovost vibracija–zmožnost)

spusti noter ali vrže ven, v delovanju ovira ali dinamizira, sprejme ali izvrže. Dihhalno polje pripada človekovemu trojnemu dialektičnemu sistemu in je z njim enotno.

EFEŽAN: iskalec, ki v svojem hrepenanju po resničnem povzdignjenju življenja ter očiščenju hodi po poti dobrega, bo prej ali slej odkril, da ta pot vodi le do neke točke, do meje, ki je človek tega sveta ne more prestopiti. Tistega, ki je prodril do tega mejnega področja, Biblija imenuje Efežan. Takšen človek se znajde pred pomembno odločitvijo: ali se osvobodi dialektike s temeljnim življenjskim preobratom ali pa ostati priklenjen na vrteče se kolo in doživljati bolečino neizogibnega propadanja v skladu z naravnimi zakoni.

EKLEZJA, NOVA: Una sancta, novo božje ljudstvo kot člen nevidne Kristusove cerkve

ENDURA: pot zloma jaza, pot poslednje, zlate smrti, ki se uresniči s samopredajo jaza drugemu, resničnemu, neumrljivemu človeku, Kristusu v nas. Pot človeka Janeza, ki *ravna Gospodovo pot*, uresničenje besed *On – nebeški drugi – mora rasti, jaz pa se moram manjšati*. Jaz moram premeniti, da bi nebeški drugi živel v meni. Pot endure je klasična pot vseh časov. Na njej lahko padli, v temo, trpljenje in smrt pogreznjeni človek v očiščujočem ognju izpelje popoln življenjski preobrat in vstane v resničnem nesmrtnem bitju. V njem in z njim se vrne k Očetu. Pot skozi svet dialektike je življenje za smrt,

endura pa je prostovoljno umiranje za resnično življenje, življenjska pot, ki išče Boga in prostovoljno pusti umreti svoje bitje jaza, da bi večno živel v Drugem. *Kdor svoje življenje izgubi zavoľjo mene, ga bo našel.*

HIERIFANTI KRISTUSA glej UNIVERZALNO BRATSTVO:

KAČJI OGENJ: Kačji ogenj ali sistem kačjega ognja, sedež ognja duše ali ogenj zavesti je ustvarjalna moč volje biološke zavesti. To je moč, ki poteka skozi sistem hrbtenjače in preko živcev nadzira celotno dialektično razodevanje.

KESANJE, PONIŽNOST: Kesanje je stanje zavesti, v katerem učenec v rastočem samospoznanju uvidi in doživi, kako zelo je padel, da je v očeh Boga nič, da zdaj ne zna, ne more, ne poseduje ničesar, kar bi imelo kakršnokoli vrednost pred Bogom. Zato je trdno odločen, da gre po poti usmrtitve jaza kot edine možnosti sprave. Ponižnost je iz tega stanja zavesti in te odločitve izhajajoča notranja drža v odnosu do sočloveka, katerega stanje stiske in teme razume in spoznava kot svoje lastno stanje. Učenec se v tem odnosu čuti krivega in zato svojo osvoboditev vidi in izkuša v neločljivi povezanosti.

KOLO ROJSTVA IN SMRTI: imenovano tudi »kolo dialektike«, nenehno ponavljajoči se procesi rojstva, življenja in smrti osebnosti, kjer vedno znova sledi oživitve mikrokozmosa z novo osebnostjo, ki gre nato po isti poti.

KRISTUSOVO SRCE, KOZMIČNI: Elektromagnetno polje izžarevanja Univerzalnega bratstva Kristusa, katerega bistveno jedro se nahaja v srcu sedmernega planeta Zemlje.

KRVNI OBTOK, MALI: Kot je znano, razumemo s tem v snovnem smislu kroženje toka krvi od desnega srčnega prekata prek pljučnih žil do pljuč (kjer poteka izmenjav ogljikovega dvokisa s kisikom) in od tam prek pljučnih žil v levi srčni prekat. V duhovnem smislu pa s pojmom »mali krvni obtok« razumemo pot svetlobe, ki jo priklíče vrtnica srca in kot blisk prek sternuma (prsne kosti) doseže svetišče glave. Ta spiritalni krvni obtok, ki neposredno povezuje srce z glavo, se označuje tudi kot »Jordan«, ker je Jezus s krstom na tem toku postal Kristus. Kajti če monadni Kristusov duh prodre v možganski del pinealisa, sreča tam – v tem dušnem svetlobnem toku, ki združi srce in glavo – njemu nasproti prihajajoče dušno bitje, na katero se spusti »golob«, Sveti Duh. Ta »mali krvni obtok« je v primerjavi s popolni razširitvijo duhovne krvi, ki zajame in izpolni celotno bitje, v spiritalnem smislu najkrajši.

KUNDALINI: Pri pinealisu (češariki) ležeči krog iz številnih podobno zrnomo graha velikih, majhnih točk. Če se novi elektromagnetni tok dotakne prek atoma duhovne iskre, timusa in krvi svetlišča glave, začnejo te točke – od katerih ima vsaka svojo nalogo, lastno zmožnost in lastno učinkovanje – izžarevati svetlobo v številnih barvah, ognjeni

krog kundalinija. V tolikšni meri, v kolikšni se pinealis odpre za neposredni pritok svetlobe gnoze, se povečujeta izžarevanja in čudovitost učinkovanja kundalinija.

LIPIKA: avrično bitje ali avrični firmament (svod) ponazarja skupnost sil ali vrednot, ki so rezultat mnogoterih osebnostnih pojavov v polju razodevanja. Vse te sile skupaj tvorijo luči, ozvezdja mikrokozmičnega firmamenta. So magnetna žarišča, ki v skladu s svojo naravo določajo kakovost magnetnega duhovnega polja, torej vrsto sil in snovi, ki jih mikrokozmos iz atmosfere priteguje v svoj sistem. Osebnost tako ustreza vrsti teh luči. Pred spremembo osebnosti se mora zgoditi sprememba v firmamentu. To pa je mogoče šele z žrtvovanjem in popolnim strtjem jaza.

LUCIFER: Nesveti dušni ogenj, nebožji vodikov plin, ki gori tako v nižjem sebstvu, kot dialektična duša v razodetju, kot tudi v višjem sebstvu, avričnem ognjenem bogu, ki ta nesveti ogenj vedno znova kot duša vžari v novo smrtno osebnost.

MANTRA: Vrsta besed, ki se govori sli poje iz nekega določenega stanja zavesti in določene zavestne naravnosti sproža veliko silo. Mantre imajo osvobajajoče učinkovanje le takrat, če jo uporabi z Gnozo povezani človek v služenju velikemu delu. Vsaka drugačna uporaba priključ le naravne sile, ustvarja karmo in povečuje vezanost na kolo dialektike.

MIKROKOZMOS: Človek kot »*minutus mundus*« (svet v malem), sestavljen življenjski sistem v obliki krogle, v kateri lahko od znotraj navzven ločimo: osebnost, polje razodevanja, avrično bitje in sedmerno magnetno duhovno polje. Resnični človek je mikrokozmos. Kar se v tem svetu pojmuje kot »človek«, je le izmaličena osebnost degeneriranega mikrokozmosa. Današnja zavest je zavest osebnosti, ki se zaveda samo bivanjskega polja, ki mu pripada.

MONDIR ZAVEST: primitivna zavest, ki se nahaja v sončnem pletežu in se naslanja na nekatere centre v svetišču glave, ki jih vodi mesec. Ta zavest je bila lastna atlantidskemu človeštvu vse do sredine atlantidskega časovnega obdobja. Za to zavest je značilna primitivna zvijačnost, ki jo srečamo še pri številnih zdaj živčih ljudeh.

MOŽGANSKI HEMISFERI: Mikrokozmično gledano obstaja svetišče glave iz dveh hemisfer ali polkrogel. Desna možganska polovica je pomembnejše žarišče zmožnosti mišljenja, leva možganska polovica pa je pomembnejše žarišče volje.

NARAVNO KRALJESTVO, PODČLOVEŠKO: Živalsko kraljestvo je nastalo iz moči, ki izhajajo iz človeštva, ki jih je sprožilo s svojim nižjim življenjem želja. Tako so npr. ptice pevke iz hrepenenja po višjem doživljanju lepote. Rastlinsko kraljestva uteleša npr. v drevesih hrepenenje po osvoboditvi, v cveticah pogosto hrepenenje po čistosti in svetlobi. Insekti in kraljestvo

mikrobov utelešajo občutke in nagone zla: sovraštvo, zavist, bes itd. Mineralno kraljestvo je nastalo iz občutkov nezizmerne izoliranosti, ki zaznamuje notranje bitje ločenega človeka tega sveta. Kraljestvo elementalov je posledica našega neomejenega miselnega življenja. Kot rezultat tega življenja v samopotrjevanju jaz–človeka so vsa podčloveška kraljestva značilna isti znaki: vsaka oblika in vsak življenjski gon je samoobramba, ohranjanje lastnega preživetja, vse živi na račun drugih.

NEGACIJA: »dnevno umiranje« po Pavlovih besedah. Pomeni odtegniti zanimanje za vse, kar je od tega sveta, vključno z našim jazom. Je nenehno zanikanje vseh naravnih gonov v naši krvi. Tak način življenja ima smisel samo, če je logična posledica prebujenega uvida (resničnega samospoznanja) v resnično naravo in resnično stanje današnjega človeštva in tega naravnega reda. Z zavestnim in doslednim »dnevnim umiranjem« se v nas sprosti pot za dvojno delovanje osvobajajoče svetlobe Gnoze, ki potem lomi to, kar notranje odklanjamo, in gradi tisto, kar omogoča novo razodevanje človeka. Tako stari človek dobesedno umre v »rušilni Kristusovi sili«. V njem utihnejo vsi stari naravni nagoni, kar omogoči razodetje nove narave in novega človeka.

OBLASTNIKI TEGA SVETA: glej EONI

PONIŽNOST: glej KESANJE

PINEALIS: žleza češarika. Le skupaj z resnično na Duh reagirajočim kundalinijem, tvori pinealis – če je prižgan prek atoma duhovne iskre, timusa in Kristusovega hormona v svetlobi Gnoze–sedež Kristusovega žarka, notranje razsvetljenosti. Je odprta vrata, prek katerih se modrost Boga neposredno sporoča človeku.

SANGHA, POT: pot posvetitve (po besedi Bude).

SIMPATIKUS: del živčnega sistema, ki pri dialektičnem človeku ni pod nadzorom volje, temveč deluje samodejno; predstavlja oba živčna spleta levo in desno od hrbtenjačnega kanala. Oba spleta se srečata na najvišji točki hrbtenjače, pri pinealisu.

SLIKA MENTALNA – NEUMRLJIVEGA: mentalna dejavnost, s katero nastane ta slika v dihalnem polju. To ni dejavnost običajne zmožnosti mišljenja, temveč tako imenovana Jupitrova zavest, zavest resničnega človeka. Ta dejavnost nastane in hrani v tolikšni meri, v kolikšni učenec s čedalje večjim uvidom in z močjo dojemanja opravi poti za svojega Gospoda pravilno, gre po poti usmrtilive jaza. To je nenehno napredovanje na poti temeljne življenjske spremembe, izpolnitev novih notranjih življenjskih zahtev, kot mentalna podoba nesmrtnega človeka prikličje v življenje in mu omogoči rast.

UNA SANCTA glej EKLEZIJA

ŠAMBALA, VAKUUM: področje zunaj snovne in zrcalne sfere, ki ga je

Bratstvo Šambale pripravilo za tiste, ki resno, vdano in stanovitno stremijo po poti vrnitve, v času svojega zemeljskega bivanja pa še niso mogli vstopiti v novo življenjsko polje. Takšni učenci se, če je le prisotna minimalna delovna osnova, po telesni smrti znajdejo v okoliščinah, ko lahko v tem delovnem polju, ki je pripravljeno posebej zanje, v najbolj harmoničnih pogojih, osvobojeni naporov, ovir, nevarnosti in težav dialektike, nadaljujejo začeto delo, se osvobodijo kolesa rojstva in smrti in stopijo v novo življenje.

ZRCALNA SFERA/SNOVNA SFERA: obe bivanjski polovici dialektičnega naravnega reda. Snovna sfera je področje, v katerem človek živi kot snovni pojav. Zrcalna sfera je področje, v ka-

terem med drugim poteka proces med smrtjo stare osebnosti in oživitvijo nove osebnosti. Poleg peklenskih področij in očiščevalnega ognja (področje čiščenja) sestoji iz območij, ki jih naravna religija in okultizem napačno označujeta kot »nebesa« in »večno življenje«. Ta »nebeška področja« in tamkajšnje bivanje so prav tako podvrženi končnosti in minljivosti kot bivanje v snovni sferi. Zrcalna sfera je torej kraj, kjer se začasno zadržujejo mrtvi, kar pa ne pomeni, da umrla osebnost prejme novo življenje, kajti nadaljnji obstoj osebnosti ni mogoč. Avrično bitje začasno sprejme nazaj le najgloblje jedro zavesti, duhovni blisk ali dialektično iskro, ter tvori osnovo za novo osebnost, ki jo gradi ob sodelovanju sil, delujočih v materi.

PRIHAJAJOČI NOVI ČLOVEK

/ na ovitku /

Kaj razumete s pojmom osvoboditev? Kaj vam pomeni svoboda? Če svoje misli o svobodi in osvobojenosti dvignete nad običajno zmožnost predstave v naši družbi, je knjiga Prihajajoči novi človek knjiga za vas. Popelje vas v iskanje Drugega v vas, na razvojno pot do vaše resnične določenosti.

Jan van Rijckenborgh opisuje v PRIHAJAJOČEM NOvem ČLOVEKU sedanjega človeka kot sistem več teles, ki jih obdaja mikrokozmos. V središču mikrokozmosa je božje jedro, atom izvirnega človeka, kar smo nekoč bili.

Osrednja vprašanja so: Od kod prihajamo? Kdo smo? Kam gremo?

PRIHAJAJOČI NOVI ČLOVEK temelji na univerzalnem nauku, ki ga že od začetka človeštva najdemo v vseh religijah in misterijskih šolah. To je nauk Gnoze, notranjega znanja in spoznanja. Vsak čas in vsako obdobje v človeški zgodovini ima svojo lastno notranjo pot osvoboditve, lastno pot v resnično življenje.

Ta knjiga je namenjena človeku 20. in 21. stoletja. Omogoča vam, da doživite in izkusite razvojni proces vse do podrobnosti, če ste za to pripravljeni.

Opisuje bojevanje človeka za svetlobo. Vsebuje ključ do take oblike analize samega sebe, ki vodi v proces očiščenja sebstva in do odprtosti za duhovno prihodnost. Cilj tega procesa je transfiguracija. To je razvoj v popolnoma novega človeka v nas, ki živi iz univerzalnega polja življenja. Tega novega človeka Jan van Rijckenborgh v svoji knjigi podrobno opiše tako, da ga iskalec današnjega časa lahko spozna in se lahko nanj usmeri na svoji notranji poti.

PRIHAJAJOČI NOVI ČLOVEK je temeljno delo za tiste, ki se želijo poglobiti v univerzalni nauk Zlatega Rožnega križa.



ZALOŽBA ROSA d.o.o.
Sodobna gnostična literatura

Celovška cesta 280, 1000 Ljubljana
E-mail: zalozba.rosalrc@gmail.com
www.zalozba-rosa.si

27 €